٧٨٦

د پسرلي موسم و. هرڅه خوشاله او روښانه ښکارېدل ، شنه باغونه،لوی غرونه ،خړي دښتي ،پراخي کروندې شنې اود سپینو غوټیو څخه ډکي وني ، ښایسته او له خونده ډکي ښکاریدې،هر پلو د مرغیو اوازونه اوریدل کیدل چې تا به ویل کاشکي تل داسي موسم وای.

زه به چې ماپښین له کوره را ووتم تر ماښامه به په شنو دښتو کي ګرځېدم او د کایناتو څه به مي خوندونه اخستل،دخدای(ج) قدرتونو ته به حیران تللی وم. یوه ورځ ماښام ډېر ناوخته وو چې کورته راغلم، ګورم چې د کور ومخ ته یو موټر ولاړ دی. ورته ومي کتل چې زموږ ګاونډی شیر ګل دی. ما سلام ور واچوی، دوی هم زما سلام علیک کړ، وروسته مي پوښتنه ځني وکړه چي خیر خو دئ ؟

شیر ګل راته وویل :

مور کی مي ناروغه ده اوس یې ډاکټر ته بیایم .

ما ورته وویل:

ولي څه په وسول، ډیره خوبه نه وي په تکلیف ؟

شیر ګل راته وویل:

مخکي هم یوڅه مریضه وه ، خونن یوه حمله ورباندي راغله،بیسده سوه او سخته تبه یې و سوه .

ما ورته وویل:

ولي دي مخکي دوا نه په کول،هله ژرسه چي ډاکټر ته یې بوزو.

شېر ګل راته وویل :

مننه زه يې بيايم تانه په تکليفه وم .

زه ورته ټينګ سوم چي يا زه هم حتماً درسره ځم، د شېرګل مور کې مو،چي ما به ورته شين خالې خاله ويل په موټر کي سپره کړه او شفاخانې ته مو بوتله . هلته يو ډاکټر شين خالې خاله معاينه کړه دوا يې ورکړه او مونږ ته يې وويل چي دومره مريضي يې نه ده يوڅه کمزورې سوې ده. انشاالله له دې دوا سره به جوړه سي ،تاسي کولای سی چي کورته يې بيرته بوزی ،موږ هم شين خالې خاله له شفاخاني څه بيرته کورته راوسته، په لاره کي شين خالې خاله راته وويل:

زويه ته ناحقه راسره په تکليف سوې؟

ما ورته وويل:

چي بيخي نه يم په تکليف سوی،ته خومي خپله خاله يې ولي داسي راته وايې.

شين خالې خاله هم دعا راته وکړه چي خدای دي کاميابه لره ، دوی خپل کور ته ولاړل زه هم خپل کورته راغلم کور ته چي راغلم مور مي پوښتنه راڅخه وکړه:

څو مره ډېر وځنډې دې چيري تللی وې ؟

ما ورته وويل:

شين خالې خاله مريضه وه له هغې سره روغتون ته تللی وم،ځکه راباندي ناوخته سو.

ماته مي مور بيا وويل:

ولي څه په سوي وه؟

ماورته وويل:

د تشويش خبره نه ده ،ډاکتر ورته وويل چي يوازي کمزورې سوې ده ،نوره کمه خبره نه وه، کيدای سي چي سهارته به ښه سي.

مورمي ماته ډوډۍ ساتلې وه ډوډۍ مې و خوړه چاى مې هم وڅښلې لمونځ مې وکی وروسته نو بیده سوم سهار وختي راکښېنستم،ترلمانځه وروسته د شیر ګل کورته راغلم او شین خالۍ خاله هم راغله ،ماته یې وویل:

چې زویه زه خو جوړه سومه .

ما ورته وویل :

ښه سو چې جوړه سوې ، زه هم ستا پوښتني ته راغلم چې شین خالۍ خاله به څنګه سوې وي ،جوړه سوې به وي که یا،چې ته مې جوړه ولیدې خوشحاله سوم.

شین خالۍ خاله هم خوشحاله سوه او راته وه یې ویل:

خدای دي د یو ښه کوزدې خاوند کړه چې زما دي پوښتنه وکړه ،ماښام هم راسره په تکلیف سوې کور دي ودان . ماته چې شین خالۍ خاله دکوزدی نوم رواخیستی، نو د کوزدې نوم ډیر ښه خوند راکی، او په زړه کي مې وویل :

چې کاشکي د کوزدې خاوند سوی وای، نو د شیرګل سره مې د سهار چای هم وڅښلې او ځني را رخصت سوم .

کورته راغلم له ځانه سره چورت وهم چې اوس خو ځوان سوي یې باید چې دکوزدې غم وخورې،نو مي له ځان سره دا تصمیم ونیوی چې باید کوزده وکړم .نو د ځوانۍ زړه دې چې هر څوک راته وایي د پلاني ښه لور ده نو ما به له ځانه سره ویل چې داغه به زه کوم ، اخیر ته مي د نظرجان اکا لور په دې خاطر چې د هغې صفتونه ترنورو ډېر کیدل او دښایست ساري یې نه وو انتخاب کړه ،ما ویل که یې را کوله نوله دې سره به واده کوم . اوس نو په دې چورتو کي غرق یم چې خپل کور خو نه سي ویلای چې د نظر بابا لور به راته کوی ، یا زه هغه نجلۍ کوم څکه

شرمېږم اوخپل شرم راته دا جایز نه ګڼل چي ورته و وایم،حیران وم چي څه به کوم تر څو مي دا فیصله له ځان سره وکړه چي شرم به شاته کوم اول به شین خالۍ خاله ته وایم که یې همکاري راسره وکړه خوبیخي به ښه وي ، خیر په ډیر کم جرت سره د شین خالۍ خاله کورته ورغلم هغې ته مي وویل:

چي خاله زه یوه خبره درته کوم خو چي خپل زوی شېرګل ته به لا هم نه وا یې.

شین خالۍ خاله راته وویل:

چي دا څنګه پټه خبره ده چي شېرګل به لاهم نه په خبروم ؟

ما ورته وویل :

چي هو هغه به هم نه خبروې ځکه ډیره مخصوصه خبره ده .

شین خالۍ خاله راته وویل:

صحیح ده راته و وایه چي هره خبره وي زه یې منم اوهیچاته نه وایم.

ما ورته اول دنظرجان اکا کور و ښودی،بیامي د نظرجان اکا لور ور و ښوده،چي هغه مي خوښه کړې ده ،هغه به څنګه د ځان کړم،خپل کور خو چاته نه سم ویلای ،حیران یم چي څه وکړم خو ته به په دغه کار کي مرسته راسره کوې.

شین خالۍ خاله راته وویل:

ښه دا خبره ده ،داسي و وایه چي مین سوی یې؟

ما چي ویل څه به راته وایې دا خو ډیر اسانه کاردی ،اوس ته راته و وایه په مرکه ورسم که څه وکړم ؟

ما ورته وویل:

چي هو ورسه چي دوی څه درته وایي.

شین خالی خاله راته وویل:

چي زما خو داسي خوښه ده چي اول يې لور و وينم وروسته به مرکه ورته وکړو، کيدای سي تاته چا ويلي وي خوښايسته نه وي .

ما ورته وويل:

چي زه نور نه په پوهېږم ،ته پوه سه اوکار دي ،خو دومره درته وايم که دي دا کار سرته ورسوی ډيره غټه شريني به درکړم .

شین خالی خاله راته وويل:

چي ته خو مي لکه زوی داسي يې ستا څه شريني واخلم .

ما ورته وويل:

چي که داسي وي نو بيا بيخي ښه ده .

شین خالی خاله راته وويل :

ته دا خبري پرېږده اصلي خبري به را واخلو زه به نن ماپښين ورسم او تا ته به سبا ټول معلومات درکړم ،دا کارنو اوس ماته پرېږده،زما سره ته ډېر ستړی سوې چي روغتون ته دي بوتلم، زه به هم دغومره ستاپه کارکي ځان ستړی کوم .

نو مي شین خالی خاله ته کار ور وسپاری او ځني را رخصت سوم ،زړه مي ډير درېدی چي څنګه به سي دا کار به سره ورسيږي که يا، بس توکل په خدای مي وويل چي خدای خو مهربانه دی ګونډي سره ورسېږي، خير دا دی سبا سو ورغلم د شین خالی خاله کورته . شيرګل له کوره را ووتی او راته و يې ويل:

په خير راسې راځه کورته ولي ولاړ يې ؟

ما ورته وويل :

چي ستامورکی مي په کار ده .

شيرګل خپلې مورته ور ږغ کړل او ما ته يې وويل :

زه ځمه يو ځای کار لرم مورکۍ راځي. شيرګل ته مي رخصت ورکړ شين خالۍ خاله هم راغله او راته و يې وويل:

چي زويه ښه ځای خو دي انتخاب کړی دی،ډيره ښايسته نجلۍ وه ته غم مه کوه ډير ژر به ستا سي. دا خبره چي يې را ته وکړه ډير خوشاله سوم ما ورته وويل:

څه دي وکړه حال راکه.

شين خالۍ خاله راته وويل:

چي زه پرون ماپښين دهغوی کورته ورغلم ،هلته مي يوه ښايسته نجلۍ وليده او ورته ومي ويل زه له يوه ليري ځايه راغلې يم ډيره ستړې سوې يم، که دي يو ګيلاس يخي اوبه را کړې ثواب به دي سي. دغه نجلۍ کوم چي تا انتخاب کړې وه ماته يې اوبه راوړلې ،ما پوښتنه ځني وکړه چه کور مو نور څوک سته ؟نو دې راته وويل :

چي يانن زه يواځي يم او مور مي يوځای تللې ده کيدای سي وروسته راسي .

ما ورته وويل :

چي نوري خوندي هم لرې ؟

دې راته وويل:

چي يا په کور کي يوه زه يم،يو مي پلار دی او يوه مي مور ده .

ما ورته وويل :

داغه تاسي دري تنه په کور کي اوسېږی نور څوک نسته؟

دې راته وويل:

چي هو موږ په کور کي داغه درې تنه اوسيږو .

ما ورته وويل :

کولای سم له تا يو څو پوښتني وکړم او ته ځواب راکړې؟

دې راته وويل:

ولي نه سل پوښــتــني خو وکړه .

ما ورته وويل:

نوم دي څه شي دی؟

دې راته وويل :

زرغونه.

ما چي د شين خالۍ خاله له خولې دا نوم وا ورېدي و لړزېدم چي نوم يې لا ښايسته دی دا به څومره ښايسته وي نو ورته غوږ سوم ما ورته وويل:

ښه نور.

شين خالۍ خاله راته ويل ته لکه چي اوس لا په چورته کي ډوب سوې .

ما ورته وويل:

يا ته کيسه کوه تاته مي غوږ نيولی.

شين خالی خاله وويل :

بيا مي پوښتنه ځني وکړه ښه زرغونې جانې واده دي کړی دی که يا ؟

زرغونې وويل :

واده! تراوسه مي کوزده لاهم نه ده سوې .

ما ورته وويل :

ولي يې نه کوې ؟

زرغونې وويل:

وبه يي کړم تر اوسه خومي عمر هم لږدی او بل داسي زماپه خوښه څوک هم نه دی راته پيدا سوی .

ما ورته وويل:

که پيدا سو بيا خو به يې کوې؟

زرغونې وويل :

ولي نه ژوند بې واده څه خوند کوي او چي زماپه زړه وي بياخويي بيخي کوم .

ما ورته وويل :

که داسي وي نو زه راغلې په همدې خاطر يم ته مي ور وښودې او ستاسو کور،چي ډيره ښه کورنۍ ده ښه خلک دي ښه ځای دی اوستاسو سره يې زړه دی چي دوستي وکړي .

زرغونې راته وويل:

خاله داڅنګه کيسې کوې زه خودرڅه شرميږم هم،خيردا چي ته وايې نو هغه څنګه ځوان دی او کمال لري نې لري؟

ما ورته وويل:

ډير ښايسته ځوان دی دومره ښايسته چي تر تا ډير ښايسته،کاريګرهم دی او دښه کمال خاوند هم چي ته وائي هغه خوی پکښې کي دی ،چي ستا هرکمال خوښ وي هغه کمال پکښې دی،نور نو ته څه غواړې.

زرغونې وويل:

که داسي وي څنګه به هغه ووينم .

زه ورته حيرانه سوم او پوښتنه مي ځني وکړه چي ورسره ليدلای سې؟

زرغونې وويل :

چي وو ولي نسم ورسره ليدلی ته دومره حيرانه ولي شوې .

ما ورته وويل:

کوربه درته اجازه درکړي چي له هغه سره ووينې .

زرغونې وويل:

ولي نه د يو ساعت لپاره خو اجازه راکوي يو بهانه نه يو بهانه به ورته وکړم اوله هغه سره به ووينم.

ما ورته وويل:

چي دا خو بيخي صحي ده زه له هغه سره خبري کوم چي هغه څه وايي اوس ماته اجازه راکړه زه ځمه سبا انشالله درته راځمه .

زرغونې وويل :

دومره ډير وخت تيروې،يوڅه خوږر راسه .

ما ورته وويل :

زه کوښښ کوم چي ډيرژر راسمه کنې سبا خوبيخي راځمه.

نو زرغونې رخصت راکړ او راغلمه کورته ستاسو کره درغلم ته نه وې، اوس نو ته په دې کي څه وايې ورسره وينې ، نه ويني څه ورسره کوې .

ما ته چي کله شين خالی خاله دا خبري وکړې لاسونه مي ورمچ کړل او ورتهومي ويل چي ولي نه ورسره وينم چيري به ورسره ووينم، تر څو زوړ ميدان مي په نظر کي راغی، چي په زاړه ميدان کي به سره ووينو ځکه زوړميدان مشهوره ميدان وو اوهرچا پېژندی هلته هيڅوک هم نه وي ،هلته خوراتللی سي.

شين خالی خاله راته وويل:

هغه ځای زما هم درسره خوښ دی زه به نن ورسم د سبا لپاره به هغه ځاي ور وښيم چي هلته راسي .

ما ورته وويل:

سبا دسهار نهه بجې ور و ښیه صحي وخت دی ، شین خالۍ خاله وویل:

بیخي صحي ده زه هم همداسي ورته وایم.لکه چي کارمي درته سم کی زویه.

ما ورته وویل:

ډیره مننه زه دي وګټلم زما څومره وار ورته خطا وو، تا څومره اسانه کی ستاشریني پرماپور ده.

شین خالۍ خاله راته وویل:

دا خو بـیخي اسانه کار وو،هسي ته ورته وارخطا وې .له شین خالۍ خاله څخه رخصت سوم او د سبا د نهو بجو په انتظار وم چي زرغونه جانه به راځي، نوم مي هم زده کی په دغه ورځ ماځیګر وو چي کور ته راغلم،او شین خالۍ خاله هم زموږ په کور کي ناسته وه .

ستړې مه سې مي ورسره وکړه .اوپه اشارو یې و پوهولم چي هغه کار سرته ورسیدی سبا به هغه ځای ته ورسې .

ډېر خوشاله سوم چي کله به سهارسي،خیر شپه سوه او دا شپه راباندي دومره اوږده سوه لکه پوره یو کال ،په هیڅ رقم نه تېرېده چورتونه مي وهل چي داسي به کوې، داسي به کوې ،دابه کوې ، دابه ورته وایې ، دابه نه ورته وایې زر رقمه پلان جوړ کړم بیرته راڅخه خراب سي څه وڅه وکړم خو بیا هم په هیڅ رقم شپه نه تیریږي، شپه نه وه یو کال و چي تیر سو، سهار نهه بجې به لانه وې زه زاړه میدان ته ولاړمه او د زرغونې انتظار مي کوی یوې خوا او بلي خوا ګورم ترڅو په یوه شنه چادري کي مي یوه ښځه تر سترګو سوه چي زماوطرف ته راروانه وه ډېر خوشحاله سوم ما له ځان سره وویل که وه داغه به وي. رښتیا هم هغه خپله زرغونه وه اوراغله زما خواته ،کله چي را ورسېده

نوزه داسي رېږدېدم داسي رېږديدم لکه د ملاريا تبي چي نيولی وم،بيخي مي ځان نسو کنترولولای، تر هغه وخته مي ليدلې هم نه وه مګر ډير رېږدېدم کله چي ښه را نيږدې سوه او زما له څنګه سره ودريده نو لږ مي ريږديدل ارام سول ،ما سلام نسوای ور اچولای ،لومړی زرغونې سلام را واچا وه .ما يې سلام عليک کړ او ورته و مي وويل:

پـه خير راغلې ؟

زرغونې وويل:

خير دی په نصيب سه په خير راغلم .

ما ورته وويل:

کور دي څه بهانه وکړه ؟

زرغونې وويل:

بهانه پرېږده دا دې درته راغلمه راغوښتې دي وم. ما ورته وويل:

ښه سو چي راغلې نو بوغره دي له مخه نه ايسته کوې داغسي په پټ مخ خبري راسره کوې ؟

زرغونې وويل :

څومره بې صبره يې دا دی اوس به يې ايسته کړم چي ته خوشاله سې .

زرغونې چي له مخه بوغره ليري کړه ما يې چي مخ ته وکتل،داسي مخ يې وه لکه تازه چي غوټۍ ګل سوې وي ، داسي ښايست الله(ج)ورکړی وو،چي زه يې د مخ جلوې ته حيران تللی وم چي څومره ښايسته ده او کوم چا چي ماته ده دې په باره کي صفت کړی وو، له هغه نه هم ډيره ښايسته ده ، زه ده دې دښايست په چورت کي ورک سوم،

داسي وم لکه په خوب کي چي یوڅوک وینم،یا کوم ښایسته تصویر ته چي ګورم ،زه لا د دې ښایست ته حیران وم، چي زرغونې راته وویل:

که داغسي راته ګورې نو وخت خوبه زماپه لیدلو تېرسي، ښه څنګه یې څه حال دي دئ زما عاشقه ؟

ما ورته وویل:

چي حال مي مخکي له دېنه ښه وو، مګر پس له دینه زما حال نورښه مه غواړه زه دي په دریاب کي غرق کړم، او ته وایې څه حال دي دئ دغه مي حال سو ستا په لومړي لیدلو باندي چي ته یېویني څنګه حال مي دی ته مي ویني ښه دي که بد ؟

زرغونې وویل:

بد حال دي خدای نه درباندي راولي ښه حال دي دئ .

ما ورته وویل :

ښه او بد حال مي اوس ستا په لاس دی ما دي صفت له خلکو اوریدلی وو چي ترتا ښایسته په دا کلي کي نسته ،ترتا ښایسته خو په دې کلي کې نه بلکي په دنیا کي نسته.

زرغونې وویل:

مسخرې مه راسره کوه ته برعکس خبري کوې تر ما بدرنګه په دنیا کي نسته، او ته وایې چي ښایسته یم.

ما ورته وویل:

داسي مه وایه اخیر زما په خاطر خو مه وایه،څه درته و وایم د میني او محبت خبري وې چي نه خلاصیدې ډېر وخت مو په خبرو تیر کې، اخیر ته زرغونې وویل:

زه اوس ځمه ډېر ناوخته سو سبا به بیا همدلته سره وینو .

ما ورته وویل: دومره ژر ځې یو څه وخت خو لا پاته سه .

زرغونې وويل:

ډير وخت تير سو هسې تاته نه معلوميږي، پخواني خلک وايي چې اوګره په تلوارنه سړيږي او ته دومره تلوار کوې وايې چې دومره ژرځې . ما ورته وويل:

چې ځې نو په مخه دې ښه سه سبا به پر همدغه وخت دواړه دلته راځوخوچې هيرد ې نسې.

زرغونې وويل:

هو دا صحي وخت دی نه مې هيريږي بېرېږه مه راځمه.

ما هم ورسره خوښه کړه او سره رخصت سوو، زه چې کورته راغلم، چې هرشي ته ګورم زرغونه راته پکې معلوميږي ،په هرشي کې راته د دې خندا ،د دې خبري د دې ښکلا ښکاري، لنډه دا چې زرغونه مې په سترګو سترګو کې وه، دغه ورځ او شپه مې ټوله له دې سره په چورتونو کې تيره کړه، خوب خو مې بيخي کړی نه دی او د سبا راتلو په انتظار ومه چې ژر سهار سي او زرغونه ووينم چې لږ کرار راته حاصل سي، خوسهار سو او اته بجې سولې له کوره مې حرکت را وکی او زاړه ميدان ته راغلم هلته انتظار ومه له ځانه سره مې ويل چې نن به ورته څه وايم څه به نه وايم ،داسې نه وي يوه خبره مې ترخولې و وزي او راڅخه خوابدې سي،بيابه ټول عمر پر اورګرځمه او س خو مو سره ليدلي هم دي ،خير دغه چورتونه دي وهم يې چې زرغونه راغله،اوزه بيخي په خبرسوی هم نه وم، سلام يې روا چوی او بوغره يې له مخه ليري کړه ،ما يې سلام ته عليک و وايه اودا وارمې په لاس ستړې مسې ورسره وکړه،ما چې يې لاس په لاس کې ونيوی دومره خوشاله سوم ما ويل له ډيري خوشالی نه مې زړه ونه دريږي ښه پوښتنه مې ورسره وکړه او دې

هم راسره ښه خبري وکړي . بیا مو د میني خبري شروع کړې په اخير کې زرغونې راته وویل :

سبا شپې ته مي زموږ کره میلمه یې او میلمه هم خاص زما يې .

ما ورته وويل:

کور لکه چي څوک نسته چي میلمه کوې مي که څنګه؟ او میلمستیا به زه درته کوم ته یې څنګه راته کوې.

زرغونې وويل:

اول ما درته ويلي دي زما میلمستیا وخوره وروسته زه ستامیلمستیا خورم ،او کور مي هم پلار سته هم مي مور .

ما ورته وويل:

دومره ژر راته خواشینې سوې په هغوی مي لکه چي وژنې، او هغوی به بیا تا ته څه وايي چي دا پردی سړی دلته څه کوي بدنامه کوې مي . زرغونې وويل:

داسي مه وايه ما خپله زما مور او پلار ته دا خبره کړې وه چي زه سبا ته یو میلمه لرم ته مي ورښودلی يې او ستا صفت مي هم ډیر ورته کړی دی، زما مور او پلار راسره ومنله .چي ستا خوښه وي زموږ هم درسره خوښه ده .

زه يقیني ډیر وارخطا سوم چي دا څنګه کیسه سوه او ورته ومي ويل :

دا نه درسره منم، بل چي هر څه راته وایې پر دواړو سترګو يې درسره منم ،خو زرغونې جانې دا کار ډیر راته ګران ښکاري.

زرغونې وويل :

وارخطا کېږه مه ،ما خپل مور او پلار ته ويلې دي چي زه له تا سره مينه لرم او دوی هم ما ته د خپلي ميني اجازه راکړې ده . او بل زه درسره يم ستا ولي وارخطا دی ،حتماً به راځې .

ما ورته وويل: چي ته دومره ټينګار کوې نو صحي ده که مرم هم در سره ځمه .

زرغونې وويل:

ولي داسي وايې خدای دې مه وژنه، زه درسره يم هر څه سم دي،دهيڅ پروا مه کوه، اوس رخصت راکه سبا شپه لږ وختي راسه زه دي انتظار کومه، اوهلته به ډيري خبري وکړو .

ما هم رخصت ورکې،کله چي زرغونه راڅخه تله ،لکه زمازړه چي يې هم ورسره وړی،ترهغو مي ورته کتل ترڅو چي له سترګو مي پناه سوه، او بيازه هم کورته راغلم ؛حيران تللی وم چي څنګه مور او پلار يې دي هغوی هيڅ نه ورته واي او د دې زړه څومره غټ دی يوه هفته نه کيږي چي سره شناخته سوي يو او بيا مي ميلمه کوي،خير دا ټولي خبري مي پرېښودې او ومي ويل :

که هر څه پېښيږي پيښ دي سي زماد زرغونې د سترګو له خاطره قبول دي، خير دی که وربادي بدنامه هم سم پروا نه کوي ،پر ته له دېنه خو نور ژوند هيڅ خوند نه کوي ،دا دی سبا ماښام وختي د زرغونې د کور پر خوا ور روان سوم ، پښې مي رېږدې دي وارخطا هم وم څو کور ته يې ور ورسېدم د کور دروازه مي سوکه ور وټکوله که ګورم دروازه د زرغونې پلار راخلاصه کړه او راته و يې ويل: راځه زويه ولي ولاړ يې .

ما سلام ور واچوی او ده زما سلام عليک کی او زه هم سرای ته ورسره ننوتلم دزرغونې پلار راته ويل:

ته د زرغونې جاني ميلمه يې ؟

ما ورته وويل:

چې بلې هو هغه زه يم زما په زړه نو يو الله خبر و چې څومره وارخطا وم او څومره په وارخطايي مي ځواب ورکوی ،خو ولاړلو په يو خونه کي کښېنستو او دزرغونې مور او زرغونه هم راغله ستړې مسې يې راسره وکړه ،زه نو دومره وارخطا وم چې يواځې زرغونه په ما پوهيده،مور او پلار يې نه دي راپوهيدلي ، زرغونې راته وويل:

يخي اوبه درته راوړم .

ما ورته وويل:

هو راېې وړه.

زرغونې اوبه راته راوړي. اوبه مي وڅښلې لږ څه ارامه سوم. دزرغونې پلار پوښتني راڅخه کولې. ما يې ځوابونه ورکول.ترڅو د ډوډۍ خوړلو وخت سو؛ ډوډۍ مو وخوړله چای مو هم وڅښلې،ټول شيان چې خلاص سول،نو د خوب کولو وخت سو، دزرغونې پلار راته وويل :

چې زويه موږ خوبيديږو ته به هم بيده سې که چيري يواځې بېرېږ ي نو زه به درسره پرېوزم ؟

ما ورته وويل:

يا زه يواځې نه بېرېږم هميشه يواځې بدېږم ،تاسو بيغمه بيده سی .نو ټولوته مي اجازه ورکړه او زه هم په ځای کي بيده سوم ،له ځان سره دا چورت راولويدی چې نه يې پلار وزرغونې ته څه وويل نه يې مور ورته وويل څنګه خلک دي څنګه رواج يې دی، حيران تللی ومه ماويل څنګه ژرسره شناخته سوو،زه څومره بختوريم چې دزرغونې دکورنۍ په رقم کورنۍ مي ترلاسه کړه، په دغه فکرونو کي ومه چې خوب وړی

وم ،يوساعت به نه وو تېرسوی چي د خوني دروازه راخلاصه سوه او يوڅوک خوني ته راغلل.

ما وربانديږغ کړل څوک يې ؟

زرغونې وويل:

ببرېږه مه زه يم،تاخو ويل چي زه نه ببرېږمه .

ما ورته وويل:

ته په دا توره شپه کې څه کوی، ولاړه سه مور او پلار که دي خبر سول قيامت به جوړ کړي ځه ولاړه سه او زما مينه مه بدنامه وه .

زرغونې وويل:

بېغمه اوسه هيڅ نه کيږي هغوی دواړه بيده سول او زه ځني راو وتلمه .

ما ډيري زاری ورته کولې چي ولاړه سه خو زرغونه مي ځای ته راغله، اوله څنګ سره مي کښېنسته، ټينګ يې په غيږ کي ونيولم زه چي يې په غيږ کې ونيولم وريښتان مي ټول جګ جګ ودرېدل، ما ورته وويل:

څه کوې ؟ خوب وينې که څه ، ځان ته دي پام سته .

زرغونې وويل:

ياخوب نه وينم ،تا وينم يوائې تا،ته چي مي له څنګه سره يې ځان ته څه جهان ته مي هم پام نسته . ببرېږه مه زما زړه يې ، زه درسره يم ، اوس به تا ما ته دلاسايي راکوله چي نارينه يې او نارينه خو له هيڅ شي څخه نه بيريږي، ته څومره بې زړه يې او بې زړه انسان کله مينه کولای سي.

ما ته چي زرغونې دا خبري وکړلې لړ ننګ راته ودرېدی ،چي رښتیا هم دابشځه ده نه بېرېږي زه څنګه وبېرېږم، نو ما هم په غېږ کي ټینګه کړه او ورتهومي ویل:

ستا خبري مي ومنلې، چي بې زړه انسان مینه نسي کولای،له دینه وروسته به زه له هیڅا څخه ډار و نه کړم؛ تر ډېره وخته پوري مي په غېږ کي نیولې وه وروسته مي له غېږي لیري کړه او خبري مو شروع کړې ،ماورته وویل:

چي پلاراومور دې څه نومیږي؟

زرغونې راته وویل:

پلار جان مي نظر جان نومیږي،اومور مي مور نومیږي.

ماورته وویل:

ولي دي د مور نوم نه رابښې.

زرغونې وویل:

چي دهغې نوم نه دربښیم،ځکه دمور نوم یې ترهرنامه ښه خوندراکوي .

ماهم بیا پوښتنه نه ده ځني کړې ، وخت ناوخته سو ،نو ما زرغونې ته اجازه ور کړه چي بالا نو ولاړه سه سهار سو، مور او پلار به دي راکښېنستلي یي . زرغونې راته وویل:

په یوه شرط ځمه که یې راسره منې ځمه کنې تر سهار به درسره یم.

ما ورته وویل:

ستا هر شرط مي قبول دی خو اوس ولاړه سه بیا به سهارراته و وایې .

زرغونې وویل:

سهاريې بيا نسم درته ويلاى اوس درته وايم او اوس به يې اورې .

ما هم ورته وويل:

و وايه هرڅه چې راته وايي زماقبول دي .

زرغونې وويل:

شرط دا دى چې سبا به هم راځې بيا مې ميلمه يې.

ما ورته وويل:

پلار به دې پوه سي چې دا ولې هر ورځ راځې له هغوى ځخه بد كار دى ،يو ځو عمروروسته به راسمه .

زرغونې وويل:

هغوى ما ته پرېږده ته راسه هغه مسوليت يې زما.

ما هم ورسره ومنله ،چې ته وايې نو بيا راځم ،ما خو له خدايه غوښتل چې راسم نو مې زرغونه په زور له خوني را و ايستله او زه بيده سوم .

سهار ناوخته راكښېنستم لمونځ قضا سوى وو ځكه ډېر بې خوبه ومه وروسته بيا دزرغونې پلار نظرجان اكا راغى ما ته يې وويل:

زويه سهار دې په خير ،ماښام به دې خوب كړى وي كه يا ؟

ما ورته وويل:

چې ډېر ښه خوب مې كړى وو بيخي لمونځ راڅخه قضا سو .

نظرجان اكا وويل:

كه دې خوب كړى نو ښه به يې خبري مو ډېري سره وكړې ترڅو زرغونه او مورئې هم راغلې چاى مو په ټولو سره يو ځاى وڅښلې،تر ډېره وخته پوري هلته وم بيا مې له ټولو ځخه اجازه را واخيسته چې زه ځمه خداى په اماني مې له ټولو سره وكړه او له كوره يې

راووتلم ،او د راتلونكي شپې په انتظار وم، ورځ تيره سوه او شپه سوه نو زه بيادتيري شپې په څېر د هغوی كورته ورغلم په هغه خونه كي كښېنستم ،په كومه كي چي مي تيره شپه تيره كړې وه ، له نظرجان اكا او كوروالا څه يې ډير شرمېدمه،بيخي مي ورته كتلای نسوای،بيامي ويل چي خيردی په مينه او جنګ كې هر څه پېښېږي ،تر هر څه وروسته زه بيا لكه د تيري شپې په څير يواځي بيده سوم او ټوله راڅخه ولاړل،اوس نو خوب هم نه راتلی ځكه پوهېدمه چي زرغونه خو راځي بيا به ټوله شپه په خبرو تيره وو ،په همدې فكر كي وم چي زرغونې دروازه راخلاصه كړه ، دا وار نو زه هم ډير دلاوره وم ور ولاړسومه په غيږ كي مي ونيوله؛تر ډير ساعته مي په غيږه پوري نيولې وه. وروسته مي ورته وويل:

چي خدای مو دي تل سره يوځای لري خدای(ج)مودي نه سره جلاكوي .

زرغونې هم وويل:

چي خدای (ج) سره يوځای كړي يو او همشه به سره يوځای يو . همداسي ډيري خبري مو ترسهاره پوري وكړې او د سهار وخت را نږدې وو چي زرغونه راڅخه ولاړه .لنډه دا چي پوره يوه مياشت دغسي مينه او محبت زما اود زرغوني سره جاري وو. تر څو ما او زرغونې دواړو همدا تصميم ونيوی چي نور په ميلمستيا يا په بله بهانه څه نه جوړيږي،واده به سره وكړو او د همېشه لپاره به سره يوځای سو، ما ورته وويل:

سبا شپه زه راځمه ستادپلار او ستا له مور سره خبري كوم چي هغوی څه وا يي خوښه يې ده كه نه؟

زرغوني هم را سره ومنله چي بيخي صحي ده.سهارسو او د زرغونې له کوره را و وتلم په دا سبا شپه بيا ورغلم تر هر څه له مخه مي دا خبره ورسره ياده کړه چي ما خو داسي تصميم نيولی چي له زرغونې سره واده وکړم او د تل لپاره سره يوځای سو ستاسو څنګه راسره خوښه ده ؟ زه نور له دې پرته يوه ثانيه هم ژوند نسم کولاي دا مي لکه وينه په رګونو کي بهيږي او زما د ژوندنوره خوشالی د دې په لاس کي ده اوس نو تاسي څه راته وایاست ستاسو خوښه ده چي موږ واده سره وکړو؟ نظرجان اکا چي زما خبري وا وريدې له خولې نه يې يوه سړه ساه و ايستله او راته و يې ويل:

چي زويه ما به د خدای(ج) بل ارمان نه درلودی چي ته مي زوم سوی وای موږ به له تا بل ښه ځوان چيري پيدا کړو ،ښه خوش اخلاقه او مهربانه ځوان يې خو خبره دا ده چي زرغونه خو ماله يو بل چا سره قول کړې ده زويه . او زه په خپل قول ولاړيم ،بې قولي نه کوم زرغونه خو د بل چا امانت ده .زه يې تا ته نسم درکولای.

ما ورته وويل:

چي دا خبره خو ما ته نه زرغونې کړې ده او نه هم تاسو راته ويلې د، دا بيا څه عجيبه کيسه ده .

نظرجان اکا راته وويل:

چي رښتيا هم داغسي ده ما ستا زړه نه خپه کوی ما دا فکر کوی چي ته به د زرغونې دوست يې نو په همدې دليل مي نه درته ويل اوس پوه سوم چي ته د زرغونې سره مينه کوې او کيدای سي چي د زرغونې هغه بل نفرکوم چي ما ورسره قول کړی دی ،نه وي خوښ او تاته يې نه دي ويلي ، په دې کي نو زما څه ګناه ده .

ما ورته وويل:

چي د زرغونې هغه نه وي خوښ نو بیا تاسو ولي دهغې ژوند ورتباه کوی،دا خو دزور خبره نه ده دا خو د خوښي کار دی، زه خو اوس پرته له زرغونې څخه ژوند نه غواړمه ،او نه هم دا غواړم چي پرته لمانه زرغونه دبل چاسي ، خیر ته ما ته د هغه نفر ادرس راکړه زه به خبري ورسره وکړم ګوندي زما پر حال یې زړه وسوځي او زرغونه ما ته راپرېږدي او په بدل کي به زه ورته دوه برابر د ولور پیسې ورکړم ،ته اوس ماته دهغه نفرادرس را وښه یه.

نظرجان اکا نه غوښتل چي دهغه ادرس راکړي ،دا پلمه یې راته کول چي زه په خپل قول ولاړ یم ،بې قولي نه کوم ماله هغه سره قول کړی دی .

ماډیر مجبوره کی ترڅو د هغه ادرس راکي ، ما ورته وویل چي زه به له هغه سره خبري وکړم ،چي هغه لا څه وایي که یې نه وه خوښه نو زه به له دې کاره تیرسم ، اخیر ته یې ادرس راکی ماهم ادرس ځني واخیستی اوله ځان سره مي وساتی،وروسته د ډوډۍ خوړلو وخت سو ډوډۍ مو وخوړه،ماخو بیخي د ډوډۍ څه خوند هم وانه خیستی،بیخي له ژونده بیزاره سوم چي اوس به څه کوې په هرصورت دډوډۍ وخت هم تیرسو او د خوب کولو وخت سو، نظرجان اکا اجازه راڅخه وغوښته ؛ماهم اجازه ورکړه ،دوی ولاړل بیده سول او زه په خپل ځای کي پرېوتلم ډیر فکر مي خراب وو ، چي دا څنګه کیسه جوړه سوه،که هغه سړي ما ته زرغونه نه راکوله، زه به بیاڅه کوم څه حال به مي وي لیونی به سم،مړ به سم صحرا ته به ولاړسم څه به سم ، بیا مي خپل ځان ته تسلي ورکوله چي خیر دی خدای(ج) خو همیشه د میئنانو مل وي ،بس توکل مي پر خدای تعالیٰ کئ او په دغه وخت کي زرغونه هم راغله راته وویل:

بیده سوی خوبه نه یې ؟

ما ورته وویل:

ستا فکر مي اوس لا هم خوب ته نه پریږدي،تا خو ماته هیڅ هم د هغه بل سړی په باره کې نه دي ویلې،هغه څوک دی او څه کارو بار کوي؟

زرغونې راته وویل:

چي زه له تاپرته له هیچا سره واده نه کوم ،نه مي ستاپرته بل څوک په کاردي،زما خپله هغه سړی نه دی خوښ او پلار مي په زور هغه ته ورکوي، ته بیغمه اوسه زه ستاوم او ستا به یمه.

ماورته وویل:

دا چي تا راته دا ډاډ را کی نو زه به هم بیغمه سم ،ښه کچیري ته زمانسوې بیا څه کوې ؟

زرغونې وویل:

که مي نور څه په وس نه و پوره ځان وژنه کوم.

ما ورته وویل:

درواغ خوبه نه راته وایې ؟

زرغونې وویل:

بیا به هغه ساعت سره گورو او خبر به سې.

ما ورته وویل:

تاد دې کیسې په باره کې ولې اول نه راته ویل.

زرغونې وویل:

ماته نه خفه کولې، هسي هم زه ستایم هغه خو بیخي په کارهم نه لرم که هر رقم وي او ته زما مینه یې نو ما په دې خاطر تا ته نه ویل ځکه ناحقه خفه کیدل هم صیحح کارنه وي،ما دا فکر کوی که

درته و وایم نوته به راځخه خفه سې او ستا خفه کیدل راته ډیر ګران ښکاریدل.

ما ورته وویل:

بېغمه اوسه سهار زه ورځم په هر رقم چي وي تا د ځان کوم،ته زما یې زما لپاره وې او زما به سې .

زرغونه خوشاله سوه او سوکه موسکی سوه او و یې ویل:

خدای دي وکړي چي ته زما اوزه ستا سم.

ما ورته وویل:

که ته ملګرتیا را سره وکړې بیا مو هیڅوک نسې سره جلا کولای .

زرغونې وویل:

زما سر تر تا قربان دی ،ته چي هرڅه راته وایې زه یې کوم،لنډه دا چي دا شپه مو هم په دغو خبرو باندي تېره کړه . زرغونې ته مي اجازه ورکړه او زه په ځای کې بیده سوم،بیخي خوب نه راتی خوا مي ډیره بده وه ،ناحقه چورتونه را لوېدل،تر څو سهار سو لمر را وختلی او زه په ځای کي ویښ پروت وم،سهار ټوله راغلل چای یې هم تیاري کړي وې ،د سهار چاي مي هم د زرغونې په کور کي وڅښلې ،تر نهو بجو پوري هلته وم او وروسته یې له کوره را و وتلم او د بازار پر خوا روان سوم د هغه سړي ادرس راسره دی پوښتنه پر پوښتنه تر څو چي هغه نفر مي پیدا کړی کوم چي نظرجان اکا ورسره د زرغونې قول کړی وو ،هغه نفر یو دوکاندار وو او یو دوکان یې درلودی دپرچون دوکان یې کوی او په دوکان کي ورسره نور ملګري هم ناست وه، ما ورته سلام وا چوی، دوی هم په ټولو زما سلام علیک کي، وروسته مي ورته وویل:

چي دوکاندار په تاسو کي څوک دی؟

یو جګ ځوان را ولاړ سو راته و یې ویل:
خیرت خوبه وي ؟ زه دوکاندار یم څه دي ویل .
ما ورته وویل:
ډیر مهم شی مي په کار دی ،خو په دوکان کي درسره نسته.
احمد راته وویل:
چي دا څنګه مهم شی دی چي په دوکان کي نسته ،چي زما په دوکان کي نه وي نو له یو بل ځای به یې در ته راوړم .
ما ورته وویل:
په دوکانو کي هغه شي نه پیدا کیږي .
هغه راته وویل:
زه پوه نه سوم اصلي موضوع څه ده سر مي راخلاص کړه .
ماو رته وویل:
ته را یو ګوښې ته سه نو به درته وایم.
احمد هم راسره ومنله او له دوکانه راکښته سو انډیوالانو یي وویل کچیري ډیر ضروري کار وي نوموږ به له دوکانه ولاړ سو.
ماورته وویل:
نه دیو څو دقیقو لپاره مي یواځي د احمد سره کاردی،موږ دواړه له دوکانه راګوښې ته سولو او یو غلی ځای کښېنستو ، لومړی ما ځان ورته معرفي کی، وروسته احمد هم خپل ځان راته معرفي کي او هم یې انډیوالان ،چي انډیوالان ترخپلو وروڼو څخه هم راتیر دي، دغه زما دوکان دی بوره،پلمېټ او نور دغسي شیان پکښي خرڅوم .
ما ورته وویل:
ډیر ښه زه د یو کار لپاره راغلی یم، ستا نه په ډیر عجز یو شی غواړم .خدای دي وکړي چي را یې کړې ډیر زیات ضرورت ورته

لرم ،بې له هغه څخه ورځ مي شپه وي شپه مي ورځ، زه لمن هم درته نیسم ، په پښو کي دي لوېږم پښې دي مچوم،تر خپل ژوند راته ډېر ارزښت لري.

احمد وویل:

چي دا څه شي دی چي ته دومره ضرورت ورته لرې، راته و وایه چي زما سر دي هم په کاروي تر تا به یې قربان کړم .چي ته پرته له هغه څه هیڅ نسې کولای.

ما هم دستي زرغونه ور وښوله او خپله ټوله کیسه مي ورته وکړه چي ما مینه ورسره کړې ده اوس یې هم ورسره کوم او زرغونه هم له ما سره مینه کوي ،تا به تر اوسه پوري هغه لیدلې هم نه وي،خو د هغې پلار نظرجان اکا له تا سره قول کړې ده ،ما ته یې نه راکوي او پرمابانديئې پلار او مور هم راضي دي ،صرف خبره تر تا پوري معطله ده ،که ته هم راسره راضي سوې نو زه به ستا د ټول عمر احسان منونکی او نیکي ومنم .

کله چي ما دا کیسه احمد ته وکړه .نواحمد راته وویل:

د خدای ساده ته هم په همدې دام کي ګیر راغلی یې، زه خو پکښې ګیر ومه ، که ته په خبر وې نو تا څه کول.

ما ورته وویل:

څنګه دام څنګه کیسه ده زما ستا په خبرو سرخلاص نسو .

احمد راته وویل:

چي زه ټوله کیسه درته کوم ته به غوږ راته نیسې، کله چي مي کیسه درته خلاصه کړه بیا به پوښتنه راڅخه کوې، تر هغو چي مي کیسه نه وي خلاصه کړې یوه پوښتنه به لاهم نه کوې .

ماهم ورسره ومنله چي صحي ده .

احمد خپله کیسه داسي وکړه :

دغه مي دوکان دی ښخوا مي پلار هم دغه دوکان کوی او د پلاره اوس ماته پاته دی زه یې خپله کوم پلارمي سپین ږیری شوی دی خپله ګزاره مو ښه باندي کیږي او له خپل ژوندڅخه ډیر خوشاله یو، د خدای تعالیٰ شکر ګزاره یو څه ښه ده،خو چي له کله راهیسي د زرغونې پلار دوکان ته راغلی دی له هغې ورځي تر اوسه مي بیا خوشاله ورځ نه ده لیدلې، یوه ورځ ماپښین تقریباً څلور بجې به وې چي د زرغونې پلار مي دوکان ته راغلی او د کور لپاره یې سودا را څخه یو وړل، جیب ته یې لاس کی چي دسودا پیسې راکړي ،چي ګوري پیسې ئې په جیب کي نسته ،نو راته و یې ویل چي پیسې خو مي کور پاته سوي دي اوس خونسته سبا به یې انشاالله درته راوړم کور مي هیري سولې ما چي دا ده سپیني ږیري ته وکتل نومي ورته وویل پروا نه کوي سبا به یې راته راوړې، بابا هم کور ودانی راته وویل او سودا یې راڅخه یوړه ،په دا سبا ورځ بیا راغی لس بجې به وې دوکان ته سلام یې را واچوی . بابا دغه نظرجان اکا درته یادوم په دوعاوو یې شروع وکړه دومره دعاوي یې راته وکړې چي خپلي مور به هم تر اوسه نه وې راته کړي، دا یې راته وویل:

چي پرون هیڅا پورنه راکوی او تا پور راکی ستا کور دي ودان وي ،ما دا خبره کور هم وکړه چي داسي یو ښایسته ځوان راباندي مهربانه سو او پور یې راکی په کورکي هم ټولو دعاوي درته کولې چي خدای دي یې ښاد لري په نه شناخت کي یې درته پور درکړی، دغه دي پیسې دي کوردي سل ځله ودان .

ما هم خپلي پیسې ځني واخستلې خپل انډیوالان هم را سره وه ،نظرجان اکا راته وویل:

نن ماښام ته مي میلمه یې.

ما له ځان سره سوکه وخندل چي پروا نه کوي بابا زه میلمستیا څه کوم پور خو زه هر چا ته ورکوم او هر دوکاندار چي چاته پور ورنکړي کله يې دوکان چليږي او هر وخت خو له چا سره پيسې نه وي ګای کرياب ګای درياب ،دا خو ډير عادي کار دی.

خو نظرجان اکا ډير راته ټينګ سو چي په هر رقم وي راسره ځې به، تر څو زه يې ډير مجبوره کړمه او انډيوالانو هم راته وويل:

ورسره ولاړسه ميلمستياده ميلمستيا ښځنګه پريږدې ،نو مي د نظرجان اکا سره وعده وکړه چي درسره ځمه ، ته ماځيګر ناوخته راسه ،ماته خوستاسو کورنه دی معلوم نو به سره ملګري سو .

د نظرجان اکا هم همدا خبره راسره خوښه کړه او راڅخه ولاړي، انډيوالانو مي ويل چي دا رښتيا ده چي سپين ږيری لکه کوچنيان داسي وي چي ښه ورسره وکړې ښه درسره کوي، تا پرون پور ورکړ نن يې ملمستيا درته کړې ده، موږ ته خو پردي پرېږده خپلو ميلمستيا نه ده کړې، ټولو انډيولانو دا راسره خوښه کړه چي ورسره ولاړسم.

ترڅو چي ماځيګر سو او نظرجان اکا راغلی،په هغه ورځ مي دوکان هم وختي قلف کئ او له نظرجان اکا سره راغلمه د دوی کور ته ، نظرجان اکا کورته ننوتی او زه يو څو دقيقې دباندي ولاړ وم، ترڅو نظرجان اکا بيرته راغی او زه يې کورته بوتلم او په يوه خونه کي کښېنستو اول يې چای راته روړلې چای مي وڅښلې او د ماښام د لمانځه وخت سو د ماښام لمونځ مو وکی، نظرجان اکا پوښتني راڅخه کولې اوما جوابونه ورکول ،ترڅو اخيرته يې د واده پوښتنه راڅخه وکړه چي تا واده کړی دی؟

ما ورته وويل:

تر اوسه مي نه دی کړي، وروسته يې کومه ما چي دا خبره ورته وکړه نو نظرجان اکا سوکه له ځان سره موسکی سو زما يې په موسکي کيدو باندي سر نه سو خلاص چي دی په کوم خاطر باندي موسکی سو، سر مي پسي و نه ګرځوی د ډوډۍ خوړلو وخت سو ډوډۍ يې راوړله او ډير ښه خوند يې هم وکی، څو رقمه شيان يې راته پاخه کړي وه ډير تکليف يې ايستلی وو، ډوډۍ مو وخوړله بيا يې چای راته راوړلې وروسته تر چايو ما دماخوستن لمونځ وکی او د خوب کولو وخت سو، ما نظربابا ته وويل زه ځمه يوځل تشناب ته.

نظرجان اکا هم زه تشناب ته بوتلم وروسته تر تشنابه راغلم خوني ته، که ګورم د نظرجان اکا لور هم په خونه کې ناسته ده زه چي کله خوني ته ورداخل سوم ،دا راولاړه سوه او زما سره يې په لاس ستړې مسې وکړه، دغه لور يې کوم چي زرغونه نوميږي او بله لورهم نه لري، اوته وائي چي تابه تراوسه پوري ليدلي هم نه وي خير وروسته مي له څنګه سره کښېنسته زه نو دومره شرمېدم چي توبه، هيڅ مي ورته کتلای نه سوای سر مي ټيټ اچولی وو نه خبري ورسره کولای سم او نه هم پوښتنه تر څو چي زرغونې خپله پوښتنه راڅخه وکړه چي زما په خيال شرمېږې که څنګه ؟

ما بيا هم له شرمه هيڅ جواب نسو ور کولای .

اخير ته نظرجان اکا راته وويل:

چي احمده زويه! ما ته خو خوب راغلی زه بيدېږمه، ستا سره زرغونه سته هر وخت چي بيده کيدې بيا بيده سه زه درنه ولاړمه دا خبري يې وکړلې او نظرجان اکا د دې خوني څخه خپلي خوني ته ولاړی او بيده سو، موږ يې دواړه په خونه کي يواځي پرې ښودو ،په رښتيا چي د

نظر جان اکا دا کار چنداني خوند رانکړی چي خپله ولاړی بیده سو او لور يې ما ته یواځي راپرېښوده.

اوس نو زه او زرغونه دواړه پاتي سولو بل هیڅوک نسته زه خبري هم نسم ورسره کولای، او زرغونه پوښتني راڅخه کوي او خبروته مي مجبور وي خو زه بیا هم څه نه سم ورته ویلای بیا يې راته وویل:

خوب درځي؟

ما ځان ځني خلاصوی چي ځني خلاص سمه اوراڅخه ولاړه سي نو مي ورته وویل بلي وو پرون مي هم خوب نه دی کړی،اوس به بیده سم ته ولاړه سه.

زرغونې وویل:

ځای در واچوم .

ما ورته وویل:

وو که ځاي را واچوې نوږ یربه ښه سي .

زرغونې وویل:

تر اوسه دي ولي خبري نه کولې ما درته دغه بهانه کوله چي ګوندي پر خبرو راسې اوس دي بیخي خوب ته نه پرېږدمه اوما خو خوب ته نه يې را غوښتی .

ماچي هرڅه او هره بهانه ورته وکړه نه يې پرېښودم اخیر ته يې زما لاس په لاس کې ونیوی زه یوڅه وارخطا سوم چي داڅه کوې،ترڅو اخیر زه هم یو څه دلاوره سوم او ماهم ورسره خبري شروع کړې ،ډیري خبري مو وکړې اخیر ته يې راته وویل:

چي پلار مي ویله تا واده نه دی کړی او ما هم نه دی کړی ما به له خدایه همېشه دغه سوال کوی چي یو سخي سړی مي په نصیب

سي، او له تا ما سيوا بل همداسي سخي سړی خو پردې دنيا نسته او زه غواړمه چي له تا سره واده وکړمه ستا راسره خوښه ده که يا؟

دا خبري چي زرغونې ما ته وکړې زه ډېر حيران سوم او ډېر ځني وبېرېدمه چي دا خو يوه نجلۍ نه ده بلکي يوه بلا درسره ده، انجوني خو دکړپ څخه هم بيرېږي او شرمېږي او دا په اوله شپه په نه شناخت کې راسره دواده خبري کوي، نومي زرغونې ته وويل:

زه به کور مشوره وکړم چي کور مي په دې هکله باندي څه واي .

زرغونې وويل:

ته به کور مشوره کوې بيا به راته وايې څومره ډېر وخت به تير سي.

دا يې راته وويل او نوره هم رانږدې سوه بيخي سره څنګ پر څنګ سولو ، کله چي مي څنګ ته راغله ما يې هم مخ ته وکتل، کتل نه وو قتليدل و تاته خو معلومه ده چي څومره ښايست الله پاک ورکړی دی،هوښ مي له سره ولاړی او يوخمار حالت راباندي راغی.تر ډېره وخته نشه غوندي ومه ځکه زما هم د ځوانۍ موسم و غرق سومه دومره خوند يې خالي دا ليدو راکړ چي زه يې د مخ و شغلو ته حيران سومه،زه لا په همدې چورتونو کي وم چي زرغونې وويل:

خوب درغلی؟

ما ورته وويل:

يا خوب اوس نه راځي،ته چي مي وليدې خوب هم راڅخه وتښتېدی.

زرغونې وويل:

ځايونه به واچوم او په ځايو کي به خبري سره کوو.

ما ورته وويل:

ته هم دلته زماسره بیدېږې؟

زرغونې وويل:

ولې کوم اعتراض خوبه نه لرې زه هم دلته بیدېږمه او هغه هم ستا له څنګ سره.

ما ورته وويل:

ولاړه سه پلار او مور به دې درته انتظار وي او ستا په فکر کې به وي ته نو يواځې څه راسره کوې مايواځې پرېږده زه نه بېرېږمه.

زرغونې وويل:

خيردی ته راسره يې دوی هم هيڅ فکر نه کوي اوزه تايواځې کله پرېښودلای سم ته يواځې بېرېږې زه درباندې پوهېږم.

ما هم ورته وويل:

نو سمه ده ستاکار دی او ستا خوښه ده زرغونې هم ځايونه څنګ پر څنګ واچول ، زه پر خپل ځای بیده کيدمه ،زرغونه له خپله ځايه راغله او زما په ځای راسره ننوته.

او راته و يې ويل:

ما خو بيده کيدو ته نه يې راغوښتی.

ما ورته وويل:

نو د څه لپاره دې راغوښتی يمه زما څخه ليرې سه او پر خپل ځای دې پرېوزه .

زرغونې وويل:

زما او ستانو څه فرق سته دواړه سره يو يو دايې راته وويل او په ساتيريو يې شروع وکړه . ما هڅه کوله چې مخنيوي يې وکړمه خونه يې پرېښودمه ،ترڅو چې زما هم د صبر کاسه ورته ډکه سوه او و دې ته

مجبوره سومه چي زه هم ساتيری ورسره شروع کړم نو ما هم ساتيری ورسره شروع کړی دومره سات مي ورسره تيرسو چي تر اوسه مي هم د هغې شپې خوند په خوله کي دی ،خو شپه مو ډيره خوندوره تيره کړه زه هيڅ نه سوم په پوه چي څنګه دا اوږده شپه راباندي دومره لنډه سوه،اخيرمي زرغونې ته وويل چي ډيرناوخته سو اوس ولاړه سه.

زرغونه هم ولاړه سوه ځايونه يې ټول کړل او راته و يې ويل زه به چای تياري کړم او پلار به مي درته راواستوم صحي ده ما ورته وويل بيخي صحي ده،زرغونه له خوني را ووته اوله هغې خواڅخه نظرجان اکا راغی نظرجان اکا راته وويل احمده زويه خوب دي وکړ ؟ ما ورته وويل چي هو ډير ښه ارام خوب مي وکړ تر سهاره په هيڅ شي نه يم خبر سوی .نظرجان اکا وويل ښه دی چي خوب دي کړی دی، ما او د زرغونې پلار خبري کولي چي زرغونې چا ی راوړلې، چای مي هم له دوی سره وڅښلې او رخصت مي څني وغوښت چي زه ځمه دوکان ته .

نظرجان اکا هم رخصت راکی او راته وويل:

چي سبا ماښام به هم راځې .

ما خو له خدايه همدا غوښتل چي يو موقع راته پيداسي او بيا راسم، خو نظرجان اکا ته مي داسي وويل :

چي کور دي تل ودان وي همدغه يوه ميلمستيا مي بس ده،په زړه کې مي ويل داسي نه وي چي راته ووايي چي ستا خوښه ده. خو نظرجان اکا راته ټينګ سو او و يې ويل:

چي يا حتماً به راځې که نن ماښام نه راځې سبا ماښام خو به خامخا راځې،بالا خو سره انډيوالان يو .

ما هم ورته وويل:

داچي ته دومره ټينګېږي، نو پر دواړو سترګو به راځمه،صحيح ده اوس درڅخه ولاړم تربيا ليدو مو پر خداي (ج) سپارم او له کوره يې را ووتلمه، راغلم دوکان ته دوکان مي خلاص او پاک کړ او پر خپله چوکۍ کښېنستم ،دوکانداري مي شروع کړه د څاښت خوا وه چې انډيولان مي هم يو، يو راځي ترڅو ټوله سره يوځای سولو،نو له ما څخه يې د تيري شپې د ميلمستيا پوښتنه وکړه چي ميلمستيا دي په خير سول.

ما هم ټوله کيسه له سره تر پايه ورته وکړه ،ځکه انډيوالان مي وه اوله انډيواله خوهيڅوک هم څه نه پټوي ،انډيوال خو چا ته سمه لاره ښي او دا متل دی چي خان يې په ياران يې کنه نوخاوري د بيابان يې او بل دا چي د زړه حال هغه چاته واياست چي هغوی يې تاسو ته واي،ما چي و دوی ته دا خپله کيسه کوله ټوله حيران پاته سول، ما ورته وويل:

تاسو زما کيسې ته غوږ واست که په خپلو فکرونو کي غرق سوي.

ټولو راته وويل:

په رښتيا چي ډيره خوندوره اوډيره نابلده ميلميستيا دي خوړلې ده ،خدای دربانديي مهربانه سوی دی خپلي ميلمستياوي خوره ښه کيسه کوه نوره کيسه هم سته که خلاصه سوه؟

ما ورته وويل :

چي يا خلاصه نه ده بله خبره خو لا دا ده ما ته يې دواده کولو پشنيهاد هم وکی،چي واده به هم راسره کوې ،زه اوس څه وکړمه تاسو ما ته څه مشوره راکوئ ايا زه دا واده رسره وکړمه او که يا ؟

ټولو راته وويل چي ولي يې نه کوې که دي خوښه سوې وي،هسي باندي بسم الله کړه، ته هم ځوان يې تر څو به واده نکوې، ټولو سوکه وخندله او و يې ويل: ياره ته خو يوڅو ميلمستياوې ورسره وخوره وروسته به واده ورسره وکړې ځکه تر واده خو دغه شپې ډيري مزداره وي .

ما ته هم خندا راغله او ورسره خوښه مي کړه چي ستاسو خوښه سوه زما هم خوښه ده او ميلمستياوي به ورسره و خورم بيا به واده ورسره وکړم اوس نو د سبا شپې د را رسېدو په انتظار وم چي کله به سبا شپه سي چي زه يې کورته ورسمه .خير سبا شپه هم را ورسيده او زه د زرغونې د کور پر خوا ورغلمه ،کورخويې دا وار راته معلوم وو يواځي ور روان وم،هلته چي ور و رسېدم دروازه مي وروټکوله، چي د نظرجان اکا برغ مي واوريدی.چي راته وايي:

احمد جان يې؟

ما ورته وويل:

وو احمد يمه.

نويې دروازه راته خلاصه کړه ، ستړې مسې موسره وکړه او د کورخوني ته ننوتلو هغه خونه وه کومه چي تيره شپه مي هم پکښي تيره کړې وه ، زه کښېنستم او زرغونه هم راغله له هغې سره مي هم ستړې مسې وکړه او دا واري نو د زرغونې مور هم راغله، هغه په تيره شپه نه وه راغلې ،هغې هم ستړې مسې راسره وکړه او ټول په هغه خوني کي سره کښېنستلو .

نظرجان اکا راته وويل:

چي زما دا خيال و چي ته به رانه سې ځکه ډير ناوخته سو.

ما ورته وويل:

چې راتلمه خو سل په سله کې څکه وعده مې درسره کړې وه اوزه چې له چاسره وعده وکړم نوهغه وعده پرځای کوم.

نظرجان اکا وويل:

ښه دی چې پر وعده هم ولاړ يې نوډېر ښه.

ما ورته وويل:

وعده خو قول دی او قول کول خو قسم کول دي .

نظرجان اکا وويل:

صحيح ده نو لاس يې د زرغونې د مور خواته ونيولوی او و يې ويل دا زما کورداري ده او د زرغونې مور ده ،تيره شپه دوروركره ميلمنه وه، نن راغلې ده او ته مې ورته معرفي کړی يې .

ما ورته وويل:

ډېر ښه سو چې رامعرفي دې کړه . داچې د زرغونې مور ده زما هم مورده.

نو د زرغوني مور هم دعا راته وکړه چې زويه کاميابه اوسې ستاجوړه خو هيڅ ځای نسته ته دومره ښه سړی يې چې بل نه جوړيږي.

ما هم مننه څنې وکړه اور ورته و مې ويل:

موري تشکر دا چې زما دومره تعريف کوی ، وروسته مې زرغونې ته وکتل، زرغونې نو ځان داسې سنګار کړی وو چې توبه ښايسته کالي يې اغوستي وه، بږغ مې نه ورته وکی له ځان سره مې ويل چې سره يواځې شو بيا به پوښتنه څنې کوم چې ولې دې ځان دومره سينګار کړی دی ،خير دا وار نو له ټولو سره ښه په دلاوری سره بږغيږم او څه جانداري هم راڅخه کيږي ،خبري موسره کولاې او زما تلوار و چې دوی ژر راڅخه ولاړسي؛ زه او زرغونه يواځې پاته سو .

د هغه تیري شپې په رقم نظرجان اکا او کورداري یې دواړه رخصت راځخه و غوښتی چي موږ بیدیږو.

ما او زرغونې هم اجازه ورکړه زه دومره خوشحاله سوم چي توبه دستي مي زرغونې ته وربږغ کړل چي څنګ ته مي راسه ، زرغونه مي هم څنګ ته راغله او لږځه خوابدې راته معلومه سوه .ما پوښتنه ځني وکړه ولي داسي خوابدې معلومیږې ناروغه یې که کوم بله خبره ده ؟

زرغونې وویل:

چي که په دې موضوع خبر نسې ښه به وي ،وروسته تردي ویلو یې موسکی سوه چي خیر هیڅ خبره نه ده پرېږده یې.

زه یو ځه په تشویش کي سوم او ورته و مي ویل چي هره خبره وي خامخا به ما هم په خبروې کیدای سي چي کومک درسره وکړم .

زرغونې وویل:

زما پر پلار باندي د یو چا پینځوس زره افغانۍ باندي دي،اوس فعلاًیې موږ نه ورته لرو او هغه یې غواړي ،وایي که په زور وي که په رضا ماته به خپلي پیسې را کوی،موږ ټول یې ډیر پریشانه کړي یو چه له کمه یې ورته پیدا کړو .

ما ورته سوکه وخندله او ورته ومي ویل:

دا خو د پرېشانۍ خبره نه ده زه خو یمه زه یې ورکومه دا خو دومره پیسې نه دي ،پیسې څه شي دي که زما سر دي هم په کار وي دربه یې کړمه ،تاسو ولي دومره وارخطا کړی دی ،سهار دي پلار زما دوکان ته را وا ستوه زه به یې ورکړمه .

زرغونې وویل:

په تاخو مي هيڅ زړه نه کيږي دومره پيسې خوچي ته ورکړی نو ستا کارو بار خرابيږي.

ما ورته وويل:

چي ستا نه راباندي زړه کيږي نو صحي ده ،زه سر له سبا بيا هيڅ کله هم د لته نه راځمه.

زرغونې زما پر خوله لاس ونيوی او راته و يې ويل:

داسي مه وايه زه به څه کوم چي ته نه يې ټوله دنيا به راته اورسي،صحي ده چي ته يې ورکوې نو سهار به مي پلار در واستوم،زرغونه پوه سوه چي دا کار خو و سو دستي يې دا راته وويل :

تا کور مشور وکړه که نه؟

ما ورته وويل:

مشوره مي وکړه خو يو څه وخت به سره صبر سو،تلوار په دې کار کي په کار نه دی.

زرغونې وويل:

يو څو عمر وروسته! ښه ستاخوښه ده خوزه بېرېـږمه چي له لاسه دي ورنکړم ؛دايې راته وويل او په غيږ کي يې د يوڅو شيبولپاره ټينګ کړمه.

ما ورته وويل:

بيغمه اوسه تر تا زما ډير ورته تلوار دی او هم ترتازه ډير بېرېږمه چي زماله لاسه هم ونه وزې، اوس که مي ټوله هست او نيست پرتا ولاړ سي نه دي پرېږدمه، لنډه دا چي دا شپه مو هم په ډيري خوشالی سره تيره کړه سهار سو د چايو وخت وو چای مو يوځای وخوړلې او نظرجان اکا ته مي وويل:

چي زه دوکان ته ځمه پر لس بجې راسه هغه پیسې کومي چي پر تا باندي دي هغه به درکړم،ماته زرغونې ټوله کیسه کړې ده .

نظرجان اکا او کورداري یې بیا دعاوي راته کولې او زه ځني راغلم دوکان ته لس بجې به وې چي نظرجان اکا راغی ما پیسې ور برابري کړې وې پیسې مي د انډیوالانو په مخ کي ورکړې او د چایو ست مي ورته وکئ، خو چای یې نه راسره څښلې او راڅخه ولاړی، انډیوالانو مي ویل چي څومره ډیري پیسې دي ورکړي دومره ډیري پیسې یې څه په کولاې ،په لږ موده کي سره شناخته سواست او دومره ډیري پیسې دي ورکړې .

ما ورته وویل:

د یوچا پر باندي وې له دوی سره اوس نه وې ما وعده ورسره کړې وه بیرته یې راکوي .

انډیوالان مي نور څه ونه ویل،بیرته په خپل مجلس سره اخته سوو. دا واري خو نظرجان اکا نه وه راته ویلي چي څه وخت راسه،خو په دې کي څلور شپې ووتلې نه د نظر بابا درک وو نه زه ورغلی وم، په دا پینځمه ورځ مي د ځان سره وویل:

که نن نه راغلی زه خپله ورځمه، اوس خو سره شناخته سوي یو، تر ماځیګره ورته معطله ومه ؛خو نظرجان اکا نه راغلی ، ما هم دوکان بند کی او بې سته یې کور ته ورغلمه ؛ دروازه مي ور وټکوله او خپله نظرجان اکا دروازه راخلاصه کړه، سترې مسې مو سره وکړه او ولاړلو خوني ته زرغونه او مور یې هم راغله هغوی هم سترې مسې راسره وکړه او په خونه کي کښېنستلو، خبري مو کولې خو زرغونې په مات زړه خبري راسره کولې حیران ومه چي نن بیا ولي داسي خوابدې ده ،زه په دغه فکرو کي ومه چي زرغونې سوکه راته وویل:

چيري وې دا دونه عمر نه دي پوښتنه کول نه حال نه احوال ځومره په زړه سخت يې ،له ما څه خوابدي يې کچيري ما کومه خطا يا بده خبره کړې وي نو ما ته بخښنه وکړه، اول ځل مي د ميني دی هغه هم له تا سره اوس يې له تانه زده کوم او ته به ماته مينه را زده کوې .

زه وارخطا سومه چي مور او پلار يې وانه وري ما ورته وويل:

وروسته به ږغيږو اوس خودوی دي .

زرغونې په زوره وويل:

دوی دي وي زه خو له تا سره مينه لرمه نو څه که هرڅوک راخبر سي پروا مي نسته او ته له ما سره مينه نه کوې نو ځکه بېرېږي.

کله چي زرغونې دا خبري راته وکړې له خواشينی څخه مي سر سره وګرځېدې؛ او ورته ومي ويل:

زه بېرېږمه نه بلکي زموږ کره ميلمانه راغلي وه له هغوی سره اخته ومه ، کنې ستا پوښتنه خو مي حتماً کوله او خدای(ج) دي هغه ورځ نه راولي چي زه به ستا څخه خوابدی يم، زه له هغو ميلمنو سره مصروف وم ، هغه مي څنګه يواځي پرې ايښي وای، يا ته راته و وايه،ايا زه ملامت يم چي ستاپوښتنه مي نه کوله ؟

زرغونې راته وويل:

ښه چي داسي کيسه ده نو بيا نه يې ملامت رښتيا هم ميلمه د خدای(ج) دوست وي او ميلمانه خو هغه څوک کوي چي د خدای(ج) دوستان وي ، وروسته په خپله سپينه خوله داسي په هنرمنانه انداز سره موسکی سوه چي توبه ما چي د دې دا سوکه موسکي کيدل وليدل دومره خوند يې راکی چي خمار مي باندي مات سو او له خدايه(ج) شکر ګزاره سوم چي داسي يو ښکلی نعمت يې را باندي پيرزوکړی دی،زما زړه ته نو زرغونه دومره نږدې کيده لکه د خپل زړه دربيده تر هغه هم

راته نږدې وه، زه د خوند په دنيا کي غرق ومه چي نظرجان اکا راته وويل:

احمده نن خو مو بينډی پخې کړي دي که داسي خبر وم چي ته راځې نو ښه شيان به مي درته پاخه کړي وای.

ما ته د تظرجان اکا دغه خبري ډير زور راکی .خوږغ مي ونکئ.

بيا يې راته وويل:

خدای(ج) دي وکړي چي په بينډيو غاړه راسره وباسې، رښتيا بينډی دي خوښي دي .

ما ورته وويل:

چي ياداسي نه ده،پيازدي وي په نياز دي وي ته خو لا بينډی ښه يې، زه خو د ښه ډوډی لپاره نه راځمه زه خو ستا سو په خاطر راځمه که ډوډی نه وي هم هيڅ پروانه کوي پر خالي سترخان درسره کښېنم او خوشاله به يم .

نظرجان اکا راته وويل:

زموږ د ټولو په خاطر راځې که يواځي د زرغونې په خاطر راځې؟

زه حيران سومه چي زرغونې لکه چي دوی هم را خبر کړي دي، نو زه هم ورسره سپين سترګی سوم چي نو تاسو چي واياست د زرغونې په خاطر راځمه؟ .

نظرجان اکا وويل:

زه پوهېدمه چي دغسي به وا يې .

زرغونې وويل:

صحي ده چي دی زما په خاطر راځي تاسو اوس دا بحث پرېږدي زه ځمه ډوډۍ راوړمه زرغونه ولاړه په ډوډۍ پسي زه او نظرجان اکا او دزرغونې مور پاتې سولو، نظرجان اکا راته وويل :

چي احمده زويه ! له کومي ورځي څخه چي ته زرغونې ليدلی يې بيا تر دا اوسه ،زرغونه يو رقم چورتي ښکاري زه باندي پوهېږم چي مينه او محبت يې درسره پيدا سوی دی، ما به مخکي ستا د ليدلو نه زرغونې ته ويل چي لوري د پلانکي زوی دي رانه غواړي ښه تعليم يافته او ښه ځوان دی او ښه کورنی يې هم ده هغه ته به دي ورکړم، ستا څنګه خوښه ده پيسه داره او د ښه نامداري کورنۍ خاوندان هم دي.

خو زرغونې لور مي په هيڅ رقم نه راسره منله يوه بهانه نه يوه بهانه به يې راته کول ،خو تيره شپه مي ستا دا ورته وويل چي له ده سره واده کولو ته تياره يې زرغونې راته و ويل چي پلارجانه چي ستاسو هر رقم خوښه وي زما در سره خوښه ده، تا سو پر ما حق لری چي هر ځای مي ورکوی هرچاته مي ورکوی زه څه نه وايم، دا زما کارنه دی ستا او دمورجاني کار دي.

زه اوس تا ته دا وايم کچيري له زرغونې سره دي واده کول زړه وي او د کورنۍ دي هم خوښه وي ، نو موږ درباندي خوشاله يو ته په دې کي څه وايې؟

ما چي ده نظرجان اکا دا خوږې او ښايستې خبري وا وريدلې دومره خوشاله سوم چي په کالوکي نه ځاېدمه ، دستي د زړه دربيده را ولويدل او يخ مي کيدی ،ځکه ما خو پر اسمان غوښتل خو خدای(ج) پر مځکه په لاس راکړه؛ نو مي ورته وويل:

که تاسو خوشحاله یاست زه خوییخي ډېر خوشاله یم او بل دا چي که زما د کورنۍ هم نه وي راسره خوښه زماخوښه ده، او دا به ستاسو پر مالوی احسان وي چي ماته زرغونه راکړی .

نظرجان اکا راته وویله:

صحي ده زموږ خو درسره خوښه ده ، لور مي ځوانه او پېغله سوې ده دواده کولو وخت یې دی او اوس زمانه هم بیخي سره خرابه ده چي هسي واده کیږي ښه ده، زه په خوشاله یم ته بیا هم خپل کور له ټول فامیل سره مشوره وکړه که له موږ سره مو دوستي زړه کیږي،زموږ خودر سره خوښه ده نو به په بسم الله کړو.

ما نظرجان اکا ته وویل:

چي ته بېخي بېغمه اوسه که مي د کور دا دوستي راسره خوښه هم نه وي، زه دا دوستي خپله په خپله خوښه کوم ، زه به سبا نه بل سبا خبر درکړم ،موږ په داغه خبرو اخته وو چي زرغونې ډوډۍ راوړله لاسونه مو پرېمنځل سترخان هوار سو او په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه، دا بیندېیو داسي ښه خوند وکځ چي څه درته و وایم .

زرغونې راته وویل:

چي له پلاره سره خو به مي دیغ سوی نه یې.

ما ورته وویل:

ستا پلار خو زما پلار هم دی او له پلاره هیڅوک نه دیغیږي او اوس یې یو داسي ښایسته زېری راباندي وکځ چي توبه !

زرغونې راته وویل:

چي څنګه زیری یې درباندي وکځ چي داسي خوشاله معلومېږې ،ما هم ورباندي خبره کړه ؟

ما ورته وویل:

تاته يې اوس نه وايمه چې زه او ته سره يواځې سولو بيا يې درته وايم .

زرغونې بيا پوښتنه وکړه:

ولې اوس د ويلو نه دی؟

ما ورته وويل:

يا اوس د ويلو نه دی.

زرغونې وخندله او وه يې ويل:

کاشکې هر وخت همداسې ښه زيرې دربانديې وکړې چې ته په خوشاله سې .

ما هم ورته وويل:

چې کاشکې داسې ښايسته زيرې هميشه راکوې،خير تر هر څه وروسته د خوب وخت سو چې نظرجان اکا او ښځه يې راڅخه ولاړل او مور ته يې وويل:

مور بيديږو تاسې پوه سی او کار مو، مور هم اجازه ورکړه،دوی ولاړل اوس نوزه او زرغونه يواځې پاته سوو، زرغونې پوښتنه را څخه وکړه چې اوس نو راته و وايه پلار مې څنګه زيری دربانديې کړی دی چې ته وربانديې ډېر خوشاله معلوميدې؟، ژر راته ووايه.

ما ورته وويل:

زيری نو دادی چې زه او ته به د تل لپاره سره يوځای کيږو،که خدای(ج) کول، ماچې کوم خوبونه ليدلي وه هغه اوس رښتيا کيـږي ،کوم اميد چې مې درلودی هغه ته رسيږم، ما چې دا خبري زرغونې ته وکړې ،زرغونه د يو څو دقيقو لپاره چپ پاته سوله او هيڅ ږغ يې نسوای کولای ،ما زرغونه و ښوروله او ورته ومې ويل:

ولي چپ سوې تا هم زما په رقم خوبونه ليدل او اوس په فکرو کي غرقه سوې چي د ټول عمر لپاره به سره يو ځای سو ؟

زرغونې راته وويل:

چي سره يو ځای خو به سو ،که چيري زه ستا سره واده وکړم نو زما پلار او مور به يواځي پاته سي ،د دوی خدمت به څوک کوي، زه خو د دوی لپاره هر څه يمه ،که زه ځني واده سوم، دوی خوبه بيخي يواځي سي،په دغه فکرو کي ورکه ومه ،ته خو پوه سوې،ته زما په خاطر د يو څو وخت لپاره صبروکړه،واده خو هر وخت کيږي يو څو عمر وروسته به واده وکړو ،اوس به يواځي مينه کوو او دميني ژوند به تيره وو، واده به پرېږدو او زه به دومره مينه درکړم چي له حسابه وتلې وي،ايازما دا پشنهاد چي درته و مي کی راسره منې ؟

ما ورته وويل:

مه خوابدې کيږه صحي ده. زه هرڅومره صبر درته کوم پروا نه کوي او خوا مي هم نه بديږي هيڅ خبره نه ده،ستا هر پشنهاد مي پر دواړو سترګو قبول دی، ستا په خاطر خو ځان سره اور ته هم اچوم ،دا خولايو پشنهاد دی ، هر وخت چي تا راته وويل چي اوس به واده وکړو،نوهغه وخت واده سره کوو،راسه څنګ ته مي رانږدې سه هر وخت که تا راته وويل زه به هغه وخت واده درسره وکړم،چي ته خوشاله سې زه خو خوشاله يم، بس په غيږ کي مي ټينګه و نيوله او دخداي(ج) شکر مي ادا کئ، لنډ دا چي دومره ډيري خبري مو سره وکړې چي دا شپه بيا هم راباندي سهار سوه، د ملايانو اذانونه و سول زرغونې راته وويل:

نه دي ده خوښه چي يو ساعت بيده سو .

ما ورته وويل:

چې بې له هغه نه هم سهار سو، پروا نه کوی نن به هم ښه بد خوابه سو خوب خو په یوه ساعت نه پوره کیږي.

زرغونې راته وویل:

هررقم ته چې ته وایې ستاخوښه ده.

ما ورته وویل:

زماخوښې ته چې ګورې نو بیا خوب نه کوو، خوب خو سهار هم کیږي اوس یوه ښه کیسه راته وکړه چې زه غوږ درته ونیسم .

زرغونې وویل:

ښه سو چې رایاد دې کړل ،کور دې تل ودان اوسه تا چې کومې پیسې زما پلار ته ورکړې وې هغه یې هغه پوراوړي ته ورکړې او هغه پوروالړي ورته وویل:

چې لس ورځې وروسته به هغه نورې پیسې هم راکوې، ظالم به هره ورځ دروازه را ټکوله خو اوس مو غوږونه یو څه ځنې پر ارامه سول.

ما ورته وویل:

چې څو یې دربندي دي تا خو هغه وخت راته ویل چې یواځې پینځوس زره دي ،اوس نوري هم دي ټولي یې څو دربندي باندي دي.

زرغونې راته وویل:

چې نوې زره یې را باندي وې پینځوس زره خو مو ورکړې،او اوس یې څلویښت زره لانوري پاته دي، ما تا ته نسوای ویلای،خو د هغو نورو څلویښتو زرو وخت یې پنځه ورځې وروسته پوره کیږي. بیا به راځي بیا به دروازه راټکوي خدای(ج) مهربانه دی له یوې خوابه یې ورته پیداکړو .

زه خو نو د میني په دریاب کي ورګډوم، چي هرڅه ئي راته ویلي وای ماورسره منل،د میني جذبې اخستی وم هرڅه مي ورسره کول،نومي ورته وویل:

که هر وخت هغه سړی تاسوته راغی نو بیایې زما دوکان ته را واستوی، زه یې ورکوم، تابه ماته په هغه شپه ویل ،ماورته ټولي پېسې هغه وارهم ورکولې، زما سره پیسې سته تا سي چا ته مه وایاست ،اوس خو زه یمه چي هرشي ته موضرورت وي ماته به وایاست .

زرغونې وویل:

چي نه پر تاخو مي بالا زړه نه کیږي او دا نوري پیسې چي هم ته ورکړې دا خو بیا ډیر بدکار سو او دربانديي تکلیف هم دی .

زه یې نو په مکر څه پوهېدم چي په دې کې هم ددې چل دی ماورته وویل:

چي نه پر ماهیڅ تکلیف نه دی زماسره ډیر پیسې سته اودا نوري پیسې هم زه ورکومه .

زرغونې وویل:

چي ته دومره ټینګېږې نو موږ به هم بل چا ته نه وا یو،که هر وخت هغه پور وړی راغي زه به یې دوکان ته در واستوم.

ما هم ورسره ومنله چي صحیح ده ، بیا مو نور بحثونو پسي را واخستل ترڅو چي سهارسو لمر هم راختلی وو،وروسته زرغونه ولاړه په چایو پسي، زه په خونه کي یوائي پاته سومه نیم ساعت ناست ومه،چي نظرجان اکا راغلی سلام یې را واچوی او پوښتنه یې راڅخه وکړه شپه دي په خیر سوه .

ماورته وویل :

زما شپه خو پخیر سوه ته څنګه وې خوب دي وکی پلار جانه
زمانو دغه اول وار و چي پلار جانه مي ورته وویل.

نظرجان اکا هم راته وویل:

چي هو زویه ډیر ښه خوب مي وکی،ډیر ښه بیده سوی ومه .

وروسته مي بیاورته وویل:

چي پلار جانه پر تا چي د هغه سړي پیسې باندي وې ،ما ته به دي ویلي وای چي ټولي پیسې مي پر یوه ځای درکړي وای ،تا نو ولي ماته نه ویل؟

نظرجان اکا راته وویل:

اوس دي لا کور ودان چي دغه دي راکړې، نوري زه له تا څخه نه غواړم اوس دي لا ډیري پیسې راکړې،دا نوري پاته زه له یو بل چا اخلمه،تا ته نور تکلیف نه درکوم.

ما ورته وویل:

تاسو بل چا ته ویلای سی او ما ته نسی ویلای، زه مو اوس لکه زوی داسي یمه هغه پاته پیسې هم زه درکوم ؛که هر وخت هغه سړی راغلی تاسو یې زما دوکان ته را واستوی، له بل چا څخه یې غواړې او زما څخه یې نه غواړې .

نظرجان اکا وویل:

چي صحي ده چي ته وایې نو داځل یې هم ستا څخه واخلم،که څه هم پر تامي بیخي زړه نه کیږي،هر وخت که هغه پورراوړی راغلی زه یې دوکان ته درلیږم، یا به زه خپله ورسره درسم،لنډه دا چي په دغه رقم پیسې اخستل او زما ورکول او د دوی ډل ډول چلونه جوړولو پوره څلورنیمي میاشتي ونیولې، یوه ورځ مي انډیوالانو راته وویل:

چي ته څه کوې ته خو بيخي د زرغونې ميني ليونی کړی يې،موږ خو دي بيخي هير کړي يو موږ خو خير خپل کوردي هيرکړی،او بل خپل ځان او مال دي ټول تباه کی، دوی چي هرڅومره پيسې و غواړي ته يې ورکوې، ته خو پر بانک نه يې ناست ،په خپلو لاسونو يې ګټې او دوی ته يې ورکوې له دوی سره خو دا خبره معلومه کړه چي دا پيسې کومي چي زه يې درکومه زما په ولورکي يې مجرا کړی تر دوو ولورو دي لاډيري پيسې ورکړلې ، لابه نوري څومره پيسې غواړي د نن په کيسه کي که نه يې د سبا په فکر کي خو سه.

ما ورته وويل:

تاسي خو صحي واياست خو که ما ورته وويل او په دغه خبرو راڅخه خوابدي سول ،زه به څه کومه اوس خو زه پرته د زرغونې څخه ژوند نسم کولای، داسي نه وي چي خوابدي سي او بيامي خواته هم نه پريږدي.

انډيوالانو مي وويل:

چي موږ هم پوهيږو چي د زرغونې پرته ته هيڅ ژوند نسې کولای، موږ هم ستا خوشالي غواړو بد نه درته غواړو او نه موبد درباندي پيرزو کيږي،موږ دي انډوالان يو ستا خوشالي زموږ خوشالي، ستاغم زموږ غم دي، دا خبري چي انډوالانو راته وکړې زما هم د دوی خبري خوښي سوې اوله ځان سره مي همدا فيصله وکړه چي نن به داورته وايمه، چي دوی لا په دې کي څه وايي ،نو مي له انډيوالانو سره دغه وعده وکړه چي نن ورسره حتماً په دې اړه خبري کوم ،موږ په داغه بحث سره اخته وو چي نظر جان بابا راغی او راته و يې ويل:

پنځه زره افغانۍ ته مي ضرورت دی.

ما هم بیله ځنډه ورکړې دا مي لا هم ورته ونه وويل چي څه په کوې دا مي ورته وويل چي ماښام درځمه نظرجان اکا وويل خپل کور دي دی ولي ما ته وايې، دايې راته وويل او را څخه ولاړی.

انډيوالانو مي وويل:

که دونه ډيري پيسې لرې نو موږ ته هم پينځه پينځه زره دورځې راکوه،موږ هم ضرورت ورته لرو .

ما ورته وويل:

نور مي مه په عذابوی ،نن به خبره ورسره وکړم.

دوی راته وويل:

چي وبه دي وينو،چي نن به لا څه وکړې، خير خبري مو سره کولې چي ماځيگر سو، دوکان مي بند کی او راغلم دزرغونې کورته.

نظر جان بابا راته وويل:

نن څونه وختي راغلې ، عجيبه نه ده ؟

ما ورته وويل:

هو نن کار نه وو ځکه مي وختي دوکان بند کی ، موږ په خونه کي ناست وو چي زرغونه او مور يې دواړي راغلې ستړې مسې يې را سره وکړه ،ټول په خونه کي سره ناست وو چي ماورته وويل:

ماخو نن يوه فيصله کړي ده چي تاسوته يې و وايم.

نظرجان اکا راته وويل:

څنگه فيصله دي کړې ده موږ هم په خبر که؟

ما ورته وويل:

فيصله مي داسي کړې ما چي کومي پيسې تاسو ته درکړي دي نو زه غواړم چي هغه دزرغونې په ولور کي را سره مجرا کړی او ولوريې مخکي له واده درکړم نن به د هغې ولور را معلومه وی کچيري

پیسې پاته کیدې نوري به هم درکړم ، ایا دا فیصله چي ما کړې ده صحي ده او ستاسو را سره خوښه ده؟

ما چي دا خبره دوی ته وکړه، نو نظرجان اکا خواشینی سو او ولاړ سو، زرغونې ته یې مخ ور واړوی او ورته و یې ویل:

چي ما درته ویلي وه چي دا چنداني سړی نه دی،یو ورځ نه یوه ورځ به خپله اصلي څیره ښکاره کړي،یو ځل خپله کومک راسره کوي بیا وایي چي هغه پیسې په ولور کي در سره مجرا کوم،زما خو هر څه ته یې زه بې له تا څه لرم نه مځکه لرم نه جایداد لرم، بیا یې ما ته مخ را واړوی او وه یې ویل:

چي تا راته ویل چي دا پیسې زه درکوم، زه خو خپله نه یم درغلی چي ما ته پیسې راکړه او نه مادرته ویلي دي چي ستا څخه پیسې غواړم تا به راته ویل چي زه یې درکوم بل چاته مه وایه زما سره سته او تا په دا دومره وخت کي موږ ته ولي و نه ویل چي زه یې بیا بیرته غواړم،تا خو به یوځل دا راته ویلي وای چي دا پیسې چي زه یې درکوم بیا به یې بیرته راکوی ،یوه ورځ دي و نه ویل نو اوس یې بیا ولي په ولورکي مجرا کوې،دا خبري یې په ډیري خواشنی سره ماته وکړې او له خوني ووتی خپلي خوني ته ولاړی، د زرغونې مور هم پسي ولاړه ، زه او زرغونه یواځي سره پاته سولو موږ دواړه دیو څو دقیقو لپاره غلي پاته وو،وروسته مي سوکه د ژړا ږغ تر غوږه سو، چي زرغونې ژړل.

ما ورته وویل:

چي ایا کومه ګناه مي وکړه ؟ ماخو ستا په خاطر داسي وکړل چي ته د ټول عمر لپاره زما سې.

زرغونې راته وویل:

زه ستا سو په کار کار نلرم تاسي ښه سره پوهېږی دا يې راته وویل او په زوره يې وژړل ،له سترګو يې اوښکي وبهېدلې ؛ ما چي د زرغونې اوښکي وليدلې اور راباندي بل سو، ماغزه مي په سر کي و ايشېدل پر سترګو مي توره شپه سوه ور ولاړ سوم په غيږ کي مي ټينګه ونيوله، ور ته ومي ويل:

زه بخښنه غواړمه خطا را څه وسوه دا وار مي و بخښه بيا هيڅ کله هم داسي کار نه کوم ،خطا خو له هرچا کيږي له ملائيکو څخه هم سوې ده ،بې له تا مي دا ژوند نه دی پکار، ته زما ژوند يې ته مي هر څه يې ،زما په رګو کي لهويني څخه ستا مينه ډيره ده ، اخير ته خومي پر خوا سه.

زرغونې راته وويل:

تا خوبه ما ته مخکي ويلي واى، چي زه داسي يو کار کومه ما در ته خپله لار ښوده ،تا به زما سره يوار مشوره کړې واى ، اوس دي ټول کارونه خراب کړل، زه به اوس څه درسره وکړم .

ما ور ته وويل:

ته هيڅ مه کوه فقط خوشاله اوسه زه هر څه سموم،هغه دم مي زرغونه خوشاله کړه،خوشپه ډيره بې خونده،بې مزه او دردمنه راباندي تيره سوه ، ټوله شپه ګيلې او بهانې وې ترڅو سهار سو، د چا يو وخت وو زرغونه په چايو پسي ولاړه زه يوائې په خونه کي پاته سوم،تريوه ساعته پوري په خونه کي يوائې وم،نظرجان اکا رانغلی اوکورداري يې راغله،له هغې سره مي خبري کولې او هغې راته ويل:

دزرغونې پلار دي خوابدی کی کيدای سي دلته را نه سي ما ډير ور ته وويل خو زما خبره يې و نه منله.

ما ور ته وويل:

مور کې زه خپله ورځم او خوشاله کوم يې،دستي د نظرجان اکا خوني ته ورغلم سلام مي ور واچوی،دومره په قهريې راته کتل چي بيخي يې زما سلام عليک نه کی، نو مي لاسونه ورمچ کړل ورته ومي ويل:

دا ځل به مي حتماً بخښې بل ځل ته که مي داسي کار وکی،نو بيا مي کورته هم مه پرېږده ، نوري ډيري زاری مي هم ورته وکړې،ترڅو په ډير تکليف سره مي بيرته خوشاله کی او د خپلي خوني مي را ولاړ کی په دا پخوانی خونه کي کښېنستلو او هلته مو چای په ټولو سره يوځای وڅښلې ، ډيرمعذورت مي بيا هم ځني وغوښتی،چي په راتلونکي کي به بيا داسي کارنه کيږي ، دوی هم راسره ومنله چي موږ هم بخښلی يې ، بيا مي نو رخصت ځني و غوښتی، دوی هم رخصت راکی، له هغه ځايه چي را رهي کيدم نو بيامي د نظرجان اکا او د کورداري لاسونه ورمچ کړل او راغلمه دوکان ته له ځان سره مي داپريکړه وکړه ، چي دا واري به ژر نه ورځې، که دوی حال را وکی خو وربه سمه که يې حال نه را وکی بيا به خپله ژر نه ورځمه،په داغه فکر کي ومه چي انډيوالان مي هم ټوله راغلل هغوی راته وويل:

څنگه سو مابنام ، خبره دي ورسره معلومه کړه ؟

ما هم له سره ترپايه ټوله کيسه ورته وکړه ،چي داسي وسول مابيا داسي وکړل، دوی ټوله حيران پاته سول چي دا نو ولي بده وربانديي ولگيدل، ما ورته ويل چي زه هم نور نه باندي پوهېږم، لنډه دا چي پوره درې هفتې تيري سوې چي نه نظرجان اکا راغی او نه هم د چا احوال راته راتلی او نه زه ورتلمه ،دا درې هفتې به څومره راباندي اوږدې سوي وي او زرغونه مي هم ډيره يادېده ،خو پلار يې زړه را مات کړی وو بيرته به مي زړه صبر کی ، خو بيا مي هم ډيره يادېده نفس مي پسي ختی د دې

لیدو ته لیونی وم، خو ځان به مي ټینګ کی،اخیر ته مي صبر ختم سو په دا ځلورمه هفته مي ټینګ نیت وکړ چي نن به خامخا ورځمه هر رقم چي وي ،دوی خو دي بیخي په کیسه کي هم نه دي ،چي ورنه سپ یادوي دي لا نه، مائیګر ناوخته سو دوکان مي وتړی او د زرغونې پرلور ور رهي سوم ، کور ته چي یې ور ورسیدمه دروازه مي ور وټکوله دروازه یې بنده کړې وه ،زه به چي هرکله ورته راتلم دروازه به یې خلاصه وه،خو دا واري یې دروازه ډیره وختي بنده کړې وه،بیا مي دورازه ور وټکوله چا ځواب را نه کی ،د دریم ځل لپاره مي بیا دروازه ور وټکوله خو هیڅوک دروازه نه راخلاصوي او نه هم ځواب را کوي حیران وم چي څه وکړمه بالانو تلمه زړه مي راته وویل یواري به یې لا ور وټکوم که یې خلاصه کړه خو ښه کنې ځم به، د ځلورم ځل لپاره مي بیا وروټکوله، چي نظرجان اکا دروازه را خلاصه کړه داسي وارخطا معلومیدی، سترې مسې یې هم یوقسم ته دوارخطا په ډول راسره وکړه ،ماپوښتنه ځني وکړه چي ولي داسي وارخطا یې څه خو به پیښ سوي نه وي؟

نظر جان بابا وویل:

هر څه سم دي خیر او خیرت دی راځه کورته .

ما بیا ورته وویل :

دروازه مي ډیره و ټکوله ولي مو نه راخلاصوله ؟

بیا یې راته وویل:

په خبرو اخته وو هیڅ مو نه ده اوریدلې بخښه غواړم، ښه ته دا راته و وایه دا دومره ډیر وخت چیري وې چي نه معلومیدې ؟

ما ورته وویل:

کندهار ته تللی وم د دوکان لپاره مي سودا راوړل هلته یو مشکل راپیښ سو وځنډېدم،دا خومي ده ته درواغ وویل .

بیائي راته وویل:

څه مشکل درته پیښ سو؟

ما ورته وویل:

بس یو کوچنی مشکل وو په خیر تیر سو،بیایې زما څخه هم پوښتنه نه ده کړې،ولاړلو خوني ته زرغونه هم راغله له هغې سره مي هم ستړې مسې وکړه،خو مور یې رانغله له زرغونې څخه مي د هغې پوښتنه وکړه چي چیري ده ؟

زرغونې راته وویل:

په هغه بله خونه کې ده ، خوریی(د خور زوي) یې راغلی دی له هغه سره ناسته ده .

ما ورته وویل:

خورئی یې ولي دلته نه راځي زه به هم ورسره شناخته سم.

زرغونې راته وویل:

ورکوه یې هغه مو بیخي په تا خبر کړی هم نه دی چي ته دلته راغلی یې که یې ولیدلې چي ته دلته یې نو خامخا شک کوي، چي دا پردی سړی په دا وخت کي دلته څه کوي.

ما ورته وویل:

که داسي وي نو زه به ولاړسم،څه خبره خونه ده.

زرغونې هم وویل:

که نن ولاړ سې ښه به وي ،سبا بیا راسه هغه سبا ته بیرته ځي که دي خوانه بدیږي ؟

ما ورته وویل:

دا خو د خوابدیدو خبره نه ده چي خوابده کړم، زه هم ځمه نو له دوی څخه مي اجازه را واخسته او ځني راغلم کورته ،په کورکي دا

چورت را ولویدی چې زرغونې خو ما ته ویلي وه، چې موږ هیڅ خپلوان نه لرو او اوس یې د خاله زوی دکومه پیدا سو،بیامي خپل ځان ته دا تسلي ورکول ، چې کیدای سي له خپلوانو سره به خوابدي وي،اوس خو ډیر داسي خلک سته چې خپلوان په خپلوانو کي نه حسابوي ،پردي یې بولي په دې خاطر چې اوس له خپل نه پردي له چا سره ښه کوي، خپل نه غواړي چې له ځانه یې بل خپل لوړ وي او دی له هغه څخه کم وي، په همدې خاطر یې دا درته ویلي دي چې هیڅ خپلوان نه لرو،خیر دا هر څه مي پرېښودل ،د ماښام ډوډۍ تیاره سوه ډوډۍ مي و خوړله ،خو چنداني خوند مي نه ځني واخستی، د بیده کیدو کوښښ مي و کړی خو هیڅ خوب نه راتللی ،تر ډیره پوري ویښ ومه یو وخت بیده سوی وم،تر دریو ورځو پوري د زرغونې کورته نه وم تللی په دا څلورمه ورځ مي بیانیت وکی چې نن شپه به ورځمه له خیره،مازدیګر ناوخته وو چې بیا یې کورته ورغلمه ،په سرای کي زرغونه وه ماورته وویل:

چیري دی پلاردي؟

زرغونې راته وویل:

پلار مي په خونه کي دی زما د خاله له زوی سره ، ولي کارورسره لرې ؟

ماورته وویل:

یا داغسي پوښته مې کول،ښه د خاله زوی دي تر اوسه نه دی تللی ،نو زه به بیرته ولاړ سمه کورته.

زرغونې وویل:

یا ولي ځې،هغه په خپله خونه کي ناست دی ،زه او ته به په دا بله خونه کي کښینو.

نو زه هم ورسره راغلم خوني ته هلته دواړه سره کښېنستلو،نومي زرغونې ته وويل:

چي تاڅلور ورځي مخکي لا ويلي وه چي هغه سبا ځي خپل کورته، تر اوسه پوري لا نه دی تللی ؟

زرغونې راته وويل:

هغه تر تا پوري معطله دی،زه ځمه زما پلار درته را استوم له هغه سره خبري وکړه هغه به پوره معلومات درکړي، دغه يې راته وويل او را څخه ولاړله له هغې خوا نه نظرجان اکا راغلی ستړې مسې يې را سره وکړه راته وې ويل: ښه سو چي راغلې کنې زه سهار خپله دوکان ته درتلمه .

ما ورته وويل:

ولي کومه نوې خبره پيښه سوي ده ؟

نظرجان اکا راته وويل:

چي هو خبره خو نوې ده هغه دا چي ما او د زرغونې مور دا فيصله کړې ده چي زرغونه لويه سوې ده بالا به يې ورکړو،اوس مو لاهم غاړي باندي بندي دي ،چي هسي واده سي هغه به ښه وي.

کله چي مي دا خبري له نظرجان اکا څخه وا وربېدلې نو ما ته خندا راغله او دومره زيات خوشاله سوم ، چي په کالوکي نه ځايدم په دې خاطر ما دا فکر کوی چي ما ته يې را کوي او زرغونه يې اوس مجبوره کړې ده چي واده وکړي،ما ورته ويل ستاسو خوښه ده:

تاسو چي هره فيصله کړې وي هغه صيح ده، ځکه تاسي خو د هغې مور او پلار ياست هر رقم ته چي تاسو واياست زما هم درسره خوښه ده.

نظرجان اکا راته وويل :

ډیر ښه کار و سو چي ستا هم راسره خوښه سوه، مور هم ستا خوښې ته کتل، اسدالله جان ښه اخلاقي او ښه ځوان دی او له بلي خوا خپلوان هم یو .

ما ته چي یې د اسدالله نوم را واخیستی اور راباندي بل سو ماور ته وویل:

کوم اسدالله،او اسدالله څوک دی؟

نظر جان اکا وویل:

ولي ته اسداالله نه پېژنې ، اسدالله خو دزرغونې د خاله زوی دی له یوې هفتې راهیسته دلته زموږ په کور کي راسره اوسیږي ،په هغه بله خونه کي ناست دی،هغه هم په دې دوستی خوشاله دی.

ما له ډیري خواشینی څخه ورته وویل:

چي ولي مو پخوا اسدالله ته نه ورکوله او ولي هغه پخوا نه غوښتله ،اوس چي اوبه تر ورخ تیري سولې اوس یې ورکوی ،تا په خپله راته ویلي وه چي زرغونه له تا سره مینه کوي او بل هیڅوک یې نه خوښیږي او نه د هغې بل څوک خوښ دی، ته څنګه د هغې خوشالی په اوبو لاهو کوې او د هغې ژوند ورتباه کوې، خو هغه هم له ماسره مینه کوي ولي د هغې خوشالي په اوبو لاهو کول غواړې ،ته څنګه پلاریې ؟

نظر جان اکا وویل:

دا کار خو یواځي زما نه دی خوښ ،بلکي د ټولو خوښ دی د زرغونې هم خوښ دی، هغې خپله راته وویل چي زما اسدالله تر هر چا خوښ دی او زه له اسدالله سره واده کوم. که یې نه منې له هغې څخه خپله پوښتنه وکړه.

دا چي يې راته وويل نو بيخي مي عقل له سره ولاړی دومره خواشيني سومه چي له نظرجان اکا څخه را ولاړ سومه او راغلم دا بلي خوني ته،چي اسدالله پکښي کي ناست و . وار له واره مي ورته وويل:

چي زرغونه زما ده او زما به وي له زرغونې سره يواځي زه واده کولای سم نه بل څوک او نه چا ته دا حق ورکومه چي واده ورسره وکړي،هغه زما روح زما تن او زما ژوند گرځېدلې ده ،بې له هغې څخه ژوند په کار نه لرم او که زما پرته بل چا و غوښتله ،نو يا به زه پر دې دنيا يمه يا به هغه،يا به زه ژوندی يم يا هغه،نوره دي خپله خوښه چي کوې يې او که نه ستا اختيار دی، دا خبري مي په ډير جدي انداز ورته وکړې،ما چي کله دا خبري ورته کولې نو اسدالله داسي رېږدې دی لکه تبي چي نيولی وي وروسته يې له کوره را ووتلمه راغلمه خپل کورته له خواشينی څخه مي نه ډوډۍ خوړلې ده او نه مي تر سهاره سترگه پټه کړې ده. سهار دوکان ته راغلمه او انډيوالانو ته مي وويل :

چي ماښام خو داسي کيسه پيښه سوه او ما ته يې داسي وويل.

انډيوالانو مي راته وويل:

ته بيغمه اوسه موږ خو درسره يو هيڅ غم مه کوه. دوی يې پرته له تا څنگه بل چاته ورکولای سي اوکچيري يې ور هم کړه نو موږ يې په زور درته راوړو او تاته يې تسليمه وو، نور ته څه غواړې او بل اسدالله ته تا پخپله ويلي دي هغه به دا کار څنگه کوي.

زماهم د انډيوالانو پلان او خبري خوښي سوې، دغه تصميم مو په ټولوسره خوښ سو ،چي که يې پرته له ما بل چاته ورکړه دغسي به ورسره کوو،خو خوامي ډيره بده وه،په دې چي که نظرجان اکا هر څه راسره کړي وای خو خير،نو زرغونې به ولي دومره بې وفايې راسره

کوله، هغې خو هم زما سره ډېره مینه کوله او هغې ولي زه نه کړم خوښ،په دې کې د دې څه مقصد دی،چې زه یې پرېښودم او اسدالله یې خوښ کی ما خو یې ټل خواهیشات پوره کړي دي ؛هرڅه به چې د دې خوښ سول مابه ورسره منل ، د هغې ناخوښه یو کار مي هم نه دی کړی،حتٰی خوا یې لا هم نه ده راڅخه بده سوې ،چې زه یې پرېښودلم او د دې هیڅ خوانه وه بده ،او نه هم زما پر خوا وه دا کار خو باید دې نه وای ورسره منلی ،په رښتیا چې دومره ځني خفه سولم که انډیوالانو راسره خوښ کړې وای،ما به زرغونه پرېیښې وای او تر تیر سوی به وای،انډیوالانو مي نکړه راسره خوښه، راته ویل به یې ته خو لیونی سوی یې دومره مصرفونه دي وربادي وکړل او اوس یې پرېږدې . ته خو یو څه عمر صبر وکړه چې څه کیږي او څه پېښیږي موږ هرڅه درته سموو.

خیر په داغه کې پوره درې میاشتي تیري سوې خو د زرغونې د ورکولو درک معلوم نسو او نه زه بیا ورغلی یم او نه مي حال وربادي درلودی او نه بیا دوکان ته نظرجان اکا راغلی دی اوس دومره حال وربادي لرمه چې زرغونه یې تر او سه نه ده ورکړې او زه اوس وربادي پوه سوم، چې دوی ډېر چالاکه دي ځکه اول یې ما ته راکول،خو ما ته یې را نکړه او اسدالله ته یې ورکوله او اسدالله ته یې هم نه ده ورکړې او اوس یې له تا سره قول کړې ده، زما نور سره نه باندي خلاصیـږي چې د دوی څه هدف دی او چا ته به یې ورکړي ،دغه وه زما او د زرغونې په ژوندکي راغلې او تیره سوې کیسه چې تا ته مي ټوله کیسه وکړه، زه اوس هم په زړه کي هغومره مینه ورسره لرم لکه پخوا چې مي ورسره درلوده. زه خو یې په دام کي بند کړی وم اوس یې ته هم پکښي بندکړی یې زما خو دا زړه ته نه لویږي چې تا ته به یې هم

در کړي او زه سر له ننه له زرغونې څخه تیر یم ځکه ته تر ما زیاته مینه ورسره کوې او خدای(ج) دې ستا روزي کړي.

ما ته چې احمد بیچاره ټوله کیسه وکړه، ډیر زړه مي باندي وسوځیدی ځکه په رښتیا هم چې د افسوس کیسه یې وه .او ډیره ناجایزه ورسره سوې وه . نو مي احمد ته دا وعده ورکړه چې که ستا کیسه رښتیا داسي وي او دغه کیسه مو په منځ کي تیره سوې وي،نو زرغونه ستاده او ستا به وي زه هم درسره ملګری یم زه خپله له خپلي مینه څخه تېرېږم اوتاته يې دربخښم.

احمد راته وویل:

زه پښتون یم او هیڅ کله دروا‌غـوته ضرورت نلرم ،کچیري زمایوه خبره هم درواغ سوه نو زه بیا ځان ته نه پښتون وایم او نه ځان رښتنی بولم.

ما ورته وویل:

چې خیر دی احمد جانه وروره ! خدای(ج) به هر څه اسانه کړي زه اوس درڅخه ځمه،زه به ځان ته نور معلومات هم ترلاسه کړم بیا درته راځم،نو مي له احمده اجازه و غوښته او ځني راغلم کورته او دماښام درا رسېدو په انتظار ومه ،ماښام وروسته ترډوډۍ ورغلم د زرغونې کورته ،هلته مي له ټولوسره سترې مسې وکړه او ټولو راته ویل لر. وارخطا معلومېږي څنګه سو هغه نفر دي پیدا کی ؟

ماورته وویل :

یانن مي کور کار درلودی سبا ورځمه دوی مي په دې پوه نه کړل چې له احمد سره مي ولیدل ، د خوب وخت راغلی نظرجان اکا او کورداري یې رخصت راڅخه و غوښتی،ما هم اجازه ورکړه او دوی

ولاړل ، زه اوزرغونه په خونه کي يواځي پاته سولو، نومي زرغونې ته وويل:

يوه پوښتنه درڅخه کومه رښتيا به راته وايې؟

زرغونې راته وويل:

چي ماتر اوسه تا ته درواغ ويلي دي ؟

ماورته وويل:

چي درواغ نه راته وايې نو داراته و وايه زه پر تا څومره ګران يم؟

زرغونې وويل:

چي دونه راباندي ګران يې چي بې تا ژوند هيڅ خوند نه راکوي او نه مي په کار دی.

ماورته وويل:

داسي به نه وي؟

زرغونه وويل:

داغسي ده لکه زه چي وايم و مي ازمويه .

بيا ماورته وويل:

که داسي وي نو ستا دي د پاک خدای(ج) په مقدس نوم باندي قسم وي چي ستا او د احمد په منځ کي څنګه کيسه وه او څه مو په منځ کي تير سوي دي ،ماته ټول معلومات ته په خپله خوله راکړه .

زرغونې چي زما له خولې نه دا واورېدل رنګ يې تک سور سو او و يې ويل:

چي کوم احمد !احمد څوک دی زه خو د احمد په نامه څوک پېژنم هم نه.

ماورته وويل:

د خدای(ج) په نوم سره مي قسم درکړی دی . هغه احمد درته ښیم چي له تا سره يې ترما زياته مينه کول او اوس يې هم درسره لري، ما له هغه سره نن وليدل او خبري مي ورسره وکړې او هغه خپله کیسه ټوله راته وکړه او اوس زه غواړم ستا له خولې څخه هم دا واورم چي په څه رقم سره شناخته سواست څنګه مو سره وليدل او څه مو په منځ کي تيرسوي دي ټوله کیسه به راته رښتيا رښتيا کوې ؟ بیا به زه فیصله و کړم دا چي ته رښتيا وايې او که احمد، نور نو ځان بي خبره مه اچوه زه په هرڅه خبرسوی یم.

زرغونه هم پوه سوه چي احمد کیسه ورته کړې ده او ما هم ډيره مجبوره کړه تر څو خپله کیسه يې داسي شروع کړه :

احمد هیڅ کله هم له ما سره مینه نه درلوده او نه په مینه پوهیدی، زه له اوله د هغه په بد نیت پوهېدمه چي غلت سړی دی ،هغه هیڅ کله ما ته د ميني په سترګه نه دي کتلي نه يې راته کتل ، زه د زرغونې په خوله کې ور ولوېدمه چي ته په دغه قانع يې چي احمد په مینه نه پوهیدی؟

زرغونې وويل:

هو زه قانع يمه چي هغه په مینه نه پوهیدی، احمد زما د پلار خوښ وو مګر زمانه وو خوښ پلار مي راته وويل چي لوره ته اوس ځوانه سوې يې بالا دي نو د واده کولو وخت دی او واده به دي کړو، خو ما نه ورسره منل ما به ورته وويل چي که زه واده وکړمه نو ستاسو خدمت به څوک کوي ،ځکه مور مي سپين سرې ده او ته هم اوس ډير سپين ږيری يې؛ واده خو هر وخت کيږي پلاره! خو زما پلار نه راسره منل، تر څو زه يې مجبوره کړمه ما ورته وويل داچي ته راته وايې نو ستا کار او ستا خوښه ده .

نو يې يوه شپه احمد كورته راوستلی وو، زه يې دې ته مجبوره كړمه چې ورسره و وينم كچيري يې زه خوښه سوم نوبه مي وركړي ،زه خوني ته په ډېر كم جرئت سره ورغلمه او له احمد سره مي سترګې مسې وكړه، په دا اول وارسترګې مسې كي راته معلوم سو، چي ډېر غلت سړی دی، ځكه ما په لاس سترګې مسې ورسره وكړه ،نو ده مي لاس په خپل لاس كي ټينګ كی ،دومره يې ټينګ كی چي نږدې وو چي ږغ راڅخه و سي خو ځان مي ټينګ كئ څه مي و نه ويل لاس يې را ايله كئ او ورسره كښېنستمه .

پلار مي احمد ته وويل:

چي احمده زويه زرغونه خو داده ،خوښه دي سوه ؟

احمد ورته وويل:

هو خوښه مي سوه.

نو مي پلار د احمد سره د واده كولو او زما د وركولو خبري را واخستې، زه نو له ډېره شرمه څخه له خوني را ووتلمه، راغلمه اشپزخانې ته د ماښام ډوډۍ مي برابروله، ډوډۍ مي سره برابره كړه خو خوني ته مي نسوای ور وړلای، نومي خپلي مورته وويل:

چي ډوډۍ ته وروړه زه يې نسم ور وړلای ، مور مي هم دوی ته ډوډۍ ورووړه، بيا مي چای هم ور واستولې،د يوه ساعت په اندازه به زه په خونه كي يواځي ومه چي مورمي راغله ، او راته و يې ويل:

چي خدای(ج) دي بخت در خلاص كړه لوري بس ده زموږ ډېر خدمت دي وكی، ستا څخه موږ ډېر خوشاله يو،خدای(ج) دي زموږ په حق كي غاړي مه بندوه.

ما ورته وويل:

مورجاني ما ته دا خبري مه کوه زه خو ستاسو اولاد يم او اولاد هيڅکله د مور او پلار حق نه سي اداکولای، تر څو چي زه ژوندی يمه ستاسو خدمت پر ما حق دی او دا پر ما فرض دی چي ستاسوخدمت وکړم موركي ! زه اوس واده نه کوم زه ستاسو په خدمت کولو کي خوشاله يمه ، ما مه ورکوی.

خو مور مي په دې خبره سخته په غوصه سوه او راته وه يې ويل:

ته چي هر څه وايې مورړ دي هيڅ خبره نه منو بالا دي ورکوو مورړ خپل خدمت په خپله هم کولای سو . زه يې اخير دې ته مجبوره او راضي کړمه ،چي د احمد سره واده وکړم،نو ما هم له مور سره ومنل چي ستاسو خوښه وي زه نو څه پکښي ويلای سم واده مي کړی ،ما ته خوب راغی او مور مي هم راسره بيده سوه،پلار مي له احمد سره بيده سوی وو،سهار سو او د سهار چای يې هم زمورږ کره څښلي وې بيا تللی وو.

پلار مي ډېر خوشاله معلوميدی او راته و يې ويل:

چي د احمد خو ډيره خوښه سوې ،که کور يې هم ورسره خوښه کړه واده درسره کوي.

مور مي پوښتنه ځني وکړه:

احمد څه ويل ؟

پلار مي ورته وويل:

زرغونه يې ډيره خوښه سوه او ويل يې چي زما خو خوښه ده خوزه به کور هم مشوره وکړمه،کچيري دکور هم راسره خوښه سوه نو بيا درته راځمه احوال دستي درکوم .

مور مي ورته وويل:

چي خدای(ج) دي وکړي چي کور يې هم ورسره خوښه کړي.خو دغه د دوستى او واده کولو خبري مو تر دوو ورځو پوري په کور کي کېدې،وروسته تر دوو ورځو څخه احمد بيا زموږ کورته د شپې راغی ،پلارمي ورسره ناست وو،زه او مور مي نه وو ورغلي ،مور مي راته ويل درځه چي ما او تا هم ورسو ما ډير ورته وويل چي ما پرېږده ته يواځې ورسه ،زه خو يې لېدلې يم ،خو مور مي نه را سره منل او زه يې هم ور وستمه ،هلته مو له احمد سره ستړې مسې وکړه او کښېنستلو، احمد نو ما ته دومره کتل ،چي ما بيخي لوړ کتلای نسوای او ماته د ده داسي نيغ کتلو هيڅ خوند نه راکوی، د همداسي نيغ نيغ راته کتل خو ما نه ورته کتله، وروسته احمد زما پلار ته وويل چي ما خو کور مشوره وکړه او ټولو راته وويل چي ستاخوښه وي نو موږ څه پکښي وايو،موږ دي لا له تکليف نه خلاص کړو چي ستا په مرکه وګرځو،خو خبره دا ده ته يو څو عمر صبر وکړه موږ به يو څه پيسې پيدا کړو بيا به په مرکه ورسو ،اوس خو دي خبره هم ورسره خلاصه کړې ده ما هم ورسره خوښه کړه چي بيخي مي خوښه ده ، پروا نه کو ي يو څو عمر به صبر سم څه خبره نه ده،ايا اوس ستاسو هم داسي راسره خوښه ده لکه زما کورنۍ چي خوښه کړې ده ؟

زما مور او پلار ورته ويل پروا نه کوي اوګره په تلوار نه سړيږي يو څو عمر به انتظار سو زموږ هم درسره خوښه ده .

نو احمد ما ته مخ را واړوی او وې ويل:

چي زموږ او ستاسو خو خوښه سوه ،چي دزرغونې به خوښه وي که يا؟

ما ورته وويل:

چي زما خوښي ته لا هم ګورئ ،دا په ما اړه نه لري ،دا زما د پلار او مور کار دی،زه د دوی په کارکي څه نسم ویلای دوی ته راته خوښ کړی یې او چي دوی هر څه راته و وایي زه هغسي کوم.احمدماته وویل:

د مور او پلار خو دي خوښه ده .

ما ورته وویل:

د دوی چي خوښه ده زما هم خوښه ده،زه څه نه پکښي وایم او نه څه پکښي ځایږي دا مي ورته وویل او ځني راولاړېدمه،چي مور مي راته وویل:

کښېنه چیري ځې؟

ما ورته وویل:

ډوډۍ تیارومه بیرته راځمه .

مور مي راته وویل:

ته دلته کښېنه ، نن زه خپله ډوډۍ تیاروم او راوړمه یې ،ما نه غوښتل چي مورمي ډوډۍ تیاره کړي ،خو مور مي زه نه پرېښودم چي زه یې راوړم او خپله په ډوډۍ پسې ولاړه، زه هم په خونه کي کښېنستمه،په دې وخت کي مي پلار هم له خوني و وتی ،زه او احمد یوائې پاته سولو،زه غلې ناسته ومه هیڅ ږغ مي نسوای کولای چي احمد راته وویل:

ترڅو چي دي پلار او مور راځي څنګ ته خو مي راسه ،هغه بله شپه هم رانغلې زما چورت او فکر له تا سره وو چي رابه سې ،تر ډېره در ته معطله ومه خوستا درک معلوم نسو ولي رانغلې،څوک داسي کوي لکه ته چي یې کوې.

ما ورته وویل:

ته خو داسي خبري کوې لکه د عمر چي سره شناخته يو .

احمد راته وويل:

شناخت نو څه وخت غواړي .

ما ورته وويل:

وخت غواړي تر څو ته زما او زه ستا په خوی پوه شم .

احمد بيا راته وويل:

په دا رقم چي ځان ليري ليري کوې او زما څخه شرمېـږي زړه ته مي نه لويـږي چي په يوه کال کي دي هم سره شناخته سو ،خير دا خبري پرېږده اصلي خبره واوره؛ نن ماښام زه درته معطله کېږم ستاپلار ته اجازه ورکومه چي په خپله خونه کي بيده سي ، کله چي دوی بيده سول نو ته به بياراځې،اوس خو ډيري خبري نسو سره کولای،کله چي راغلې نو يو دبل د خوي په باره کي به هم سره و ږغيږو،گوره چي پاته نسې.

ما ورته وويل:

چي دا کار هيڅ امکان نه لري ،تر څو چي مو واده نه وي سره کړی زه يواځي هيڅ کله هم نه سم درسره ليدلای او نه درته راتلای سم.

احمد راته وويل:

ښه چي داسي ده خو اوس مو هم واده نه دی سره کړی ولي راسره ناسته يې .

ما ورته وويل:

اوس زه يواځي نه يمه راغلې، خپلي مجبوری راوستې يم، د دې خبرو په اوريدو سره احمد لږ څه احساساتي سو او راته و يې ويل:

چي ته هم زما دا اخيره خبره واوره،زه نن شپه دلته يواځي پاتېږم که رانغلي نو زمادي په خدای(ج) سره قسم وي که بيا په ټول ژوند درته راسم يا مو د کور خواته وګورم دا نو زما اخيري فيصله ده.بيخي مه راځه.

د احمد دقسم په اخيستلو سره زما زړه هم يو څه نرم غوندي سو ،خو زه هم ورته احساساتي سوم چي هغه ستا کار دی هر څه چي کوې هغه کوه که راځې که نه راځې.ما چي دا ورته وويل،نه بيا ده بحث کړی دی او نه ما دواړه سره چپ سولو، ترڅو پلار مي راغی او احمد ته يې وويل:

دوکانداري دي څنګه ده ؟

احمدورته وويل:

بيخي ښه ده ګذاره کيږي،دوی په خپلو خبرو سره اخته سول زه له خوني را و وتلمه ،چي مور مي بيا راته په غوصه سوله چي ولي له خوني را ووتلې ما ډوډۍ تياره کړه، درځه ډوډۍ نن ټول يوځای سره خورو.

ما ورته وويل:

زه له احمد سره ډوډۍ نسمه خوړلای، موري زه يې يواځي په خونه کي خورم تاسي يې ورسره وخوری ،خو مور مي راسره ونه منله چي نن به ډوډۍ له احمد سره خورو .

مانه غوښتل چي ورشمه خومورمي مجبوره کړمه او خوني ته يې ور وستلم،هلته مو په ټولو سره يوځاي ډوډۍ وخوړه ،د ډوډۍ خوړلو په وخت کي مي مور او پلار په خبرو سره اخته سول ،چي احمد راته وويل:

چې تا خوویل ډوډۍ هم نه درسره خورم،څنګه راغېې او ولې دې زماسره ډوډۍ وخوړه ؟
ما ورته وویل:
چې مجبوره سومه کنې ما خو نه درسره خوړله.
بیا یې راته وویل:
چې ماښام به هم مجبوره سې ،زه نن شپه ستا په انتظار یمه او تر هغه وخته نه بیدېږم تر څو چې ته نه یې راغلې .
ما ورته وویل:
چې دا خیال دی له ذهنه وباسه ،هیڅ امکان نه لري چې درته راسم .
بیا یې سو که راته وویل:
زه انتظار یمه نور نه پوهېږم .
کومه ډوډۍ چې مې خوړلې وه هغه یې راباندې زهر کړل،وروسته تر ډوډۍ خوړلو زه ځنې را ولاړه سومه، راغلمه خپلې خونې ته او په ځای کې بیده سومه، خو خوب نه راتلی ناحقه چورتونه راولیدل چې دایې څه درته وویل قسم یې هم واخستی، که نه ورځې بیا خو په ټول ژوند نه راځې نو دا متل را یاد سو چې یوې خوا ته پړانګ دی بلې خواته پاڼ ،که نه ورځی بیا خو نه راځې او بل مور او پلار مې دومره ور ته خوشاله دي چې بیخې ډیر، زه څنګه د دوی خوشالي له خاورو سره خاوري کړم ،نو مې دا نیت له ځان سره ونیوی چې ورځم به او زه دومره زړه هم نه لرمه چې خونې ته خپله ورسمه او څنګه ورسم ،چورتونه مې سره ګډوډ سوله چې له ډیرو چورتو له کبله مې پر سر درد سو، په ځای کې ویښه پر ته ومه چې مور او پلار مې هم ځنې راغلل خپلې خونې ته او دواړه بیده سول، ما نو خپل مور او پلار ته ځان په خوب اچولی و، چې زه

خو نو بيده يمه اوس زه دې ته معطله ومه چې دوی دواړه ښه بيده سي نو به ورسم،کله چې زه په دې ښه يقيني سوم چې دواړه ښه بيده سول نو زه هم له ځايه راپورته سوم ډير كرار كرار له خوني را و وتلمه او راغلمه د احمد خوني ته ،دروازه يې په ځان پسي ټينگه کړې وه،دروازه مي خلاصه کړه او خوني ته ورننوتلم.غوږ مي ونيوی چې احمد ويښ دی که بيده ،ماغوښتل چې وربږغ کړم خو احمد خپله را باندي بږغ کړل او و يې ويل راغلې ولي دومره وځنډېدې .

ما څه نه ورته ويل.

بيا يې راته وويل:

پلار دي غوښتل چې ته دلته زما سره بيده سي ، ما ورته وويل چې زه يواځې بيدېږمه تا نه په تکليف وم ،ځکه زه پوهېدمه چې ته راځې دا يې وويل او تر لاس يې ونيولم خپل ځان ته يې ورکش کړمه،کله چې يې زه تر لاس ونيولم له دردده مي ورته پر سترگو توره شپه سوه،خوزه ډيره مجبوره ومه هيڅ بږغ مي بيا هم نسوای ورته کولای،او ورسره کښېنستمه .

احمد چې هررقم پوښتنه راڅخه وکړې ، زه ځواب نه ورکومه،تر څو چې يوه اوږده کيسه يې راته شروع کړه . ماورته ويلې هم نه و،کيسه يې وکړه خو زما سر هم نه سو باندي خلاص چې څه يې وويل،کله چې يې کيسه خلاصه کړه نو وروسته يې زما په ويښتانو کې لاس واچوې او سر يې را گروی .

ماورته وويل:

چې سر گرول خو د ښځو کار وي ته خو نارينه يې ؛ما په دې خاطر ورته وويل چې گوندي ننگ ورسي اوخواشنی سي او راته و وايي چې ځه بالا خپلي خوني ته ، خو دا خبره يې راته ونه کړه، بيايې راته

وويل چي ته دونه ډېره راباندي ګرانه یې چي څه درته و وایم په همدې خاطر زه ستا سردرګـروم، دا چي ته په سر ګـرولوخفه کېږې نو ته بیا زما سر را وګروه .بې له دېنه چي ماورته ویلي وای ،زما په غېږ کي یې خپل سر کښېښودی چي اوس زماسر را وګـــروه.

ما یې هم سر ورګـــروی ،زما د سر ګـیـرول ډېرخوند ورکی راته و یې ویل چي داسي په خوند سره ګرول، خوزما د مور هم نه دي زده.

ماته چي یې دا وویل زه ډېره ورته خواشنې سومه نو مي سر دومره ټینګ ور و ګروی چي زما دا ګمان و چي اوس به یې د سر پوست وا وړي او ویني به سي، خو ده راباندي بږغ کړل ،که زما ټول پوست په نو کانو جلا هم کړې،لا به اف درته و نه کړم ،نور یې هم ټینګ را وګروه.

بیامي زړه ورباندي وسوځېدی بیا مي بیرته سوکه سر ور ګروی.

بیا یې راته وویل:

زرغونې زما خو بیخي خوښه اوقبوله یې،ایا ستا هم زه قبول یم ؟که دي خوښ یم هم راته و وایه او که دي خوښ نه یم هم راته و وایه ،ځکه دا خو د زورکار نه دی بلکي د رضا کار دی،په دې کار کي باید چي د دواړو طرفه خوښه وي .

ما ورته وویل:

زما پلار او مور خوښ کړی یې، زما هم خوښ یې،ځکه زما اختیار د دوی په لاس کي دی.

ما چي دا ورته وویل دستي راپورته سو زما لاسونه یې مچ کړل او وې ویل:

جار دي له دې نرمو او نازکو لاسو سم، چي دا خبره مي ستا له خولې څخه وا وريده، چي ستا خوښه سوه د هغوی خو بيخي خوښه ده .

ما هيڅ ږغ ورته و نه کی، نو دی هم وار په وار راسره سپين سترګی کيدی بيا يې زما پر مخ لاس راتير کی،ما ږغ نه ورته و کی،نو دی پوه سو چي څه نه وايي، نو يې ساتيری راسره شروع کړی او زه يې خپلي غيږي ته ورکش کړمه ،زما سر يې په خپل زړه پسي ونيوی؛ دومره ټينګ يې نيولی وو چي زما ساه بنده سوه او ځان مي په زورځني خلاص کی .

احمد راته و ويل:

که تا نه وای ايسته کړی ،ما به تر سهاره پوري له خپل زړه څخه نه وای ايسته کړی.

ما ورته وويل:

ما ته نو اوس اجازه راکړه چي ولاړه سم،تا قسم کړی و زه خو خپله نه درته راتلمه .

احمد راته وويل:

ورسه کور دي ودان چي راغلې ،زما خو دا خيال و چي نن به مي ستاسوپه کورکي اخيري شپه وي ،زما هم درته اجازه ده ورځه په مخه دي ښه. زه هم ځني راغلمه خپلي خوني ته او پر خپل ځای پرېوتلم، سهار راکښېنستمه چای مي پخې کړې د سهار چای يې هم راسره وڅښلې بيا ولاړی ډير خوشاله وو،کله چي دوکان ته تللی و نو هلته په دوکان کي چي به په مخه څوک ورتلل، نو دا کيسه به يې ورته کوله چي ما خو ماښام داسي شپه تيره کړه، داسي سات مي تير سو داسي او داسي... زه نو په دا کيسه نه ومه خبره چي ده هر چا ته ويلي دي،خو پلار مي باندي خبر وو ،هغه ته هم بل چا ويلي وه چي احمد ما ته

داسي وويل،اوس خوداسي وخت دی که يوڅوک يوه خبره وکړي نوهغه بل نفرته حتماً حال رسيږي. پلار مي زما سره سمي خبري نه کولې راڅخه خفه وو، ما دا ګومان کوی چي مريض سوی به وي پوښتنه مي ځني وکړه چي پلار جانه مريض يې،داسي بل رقم معلومېږي .

پلار مي راته وويل:

يا لوري جوړ روغ يم،هيڅ نه دي راسوي .

ماته يې داسي ويل ، اصلاً يې زه په ځان نه پوهولم ځکه زما ښځه خوابدي وو،زما زړه طاقت و نه کی ،نو مي له مورنه پوښتنه وکړه چي مور جاني پلار مي مريض دی چي داسي بل رقم معلوميږي که کومه خبره ده او زه نه يم خبره؟

مور مي راته وويل:

مريض نه دی،ستا ښځه خوابدی دی.

چي مور مي داسي راته وويل زه حيرانه سومه ، ما ورته وويل:

ولي زما ښځه کوم بد کارسوی دی که ښنګه؟

زما خوبيخي احمد ته پام لا نه وو ،نه مي په ذهن کي احمد را تېرېدی،چي هغه به کار خراب کړی وي.

مور مي راته وويل:

چي هغه ښو ورځي مخکي چي احمد راغلی وو، بيا ته په نيمه شپه کي د احمد خوني ته ورغلې وې ،موږ نسو در خبر خو پلار ته دي کوم چا ويلي وه، چي احمد موږ ته داسي کيسه وکړه چي زه د دوی کره هروخت ورځمه،په ټول کورکي يې ازاد ګرځم ، لوري خلک ښه پوهيږي چي تاسي واده سره کوی، خلک خو نور فکر کوي او په ذهن کي يې بل ښه ور ګرځي ،ته يو ښه احتياط کوه لوري ،چي موږ بدنامه نه

کړې او سترګې مو راټیټې نه کړې، پلار دې هم سپین ږیری دی زه هم سپین سرې یم د غمونو تاب نه زه لرم نه دې پلار، په دا عمرچې بدنامي را واوړي ،نو به مو زهرې و چوې،کنې زه خو په تا ډیر اعتبار لرم ،ته خو زما لور یې.

ما چې له خپلې مور نه دا خبرې وا وریدلې ، له احمد څخه مې ډیره خوا بده سوه .ځکه هامتل دی (چې که ښه کوې بد به حتماً در رسیــږي) ته خو هوښیار وې احمده، تا به ولې دا خبرې هر چا ته کولې،مور ته مې وویله :

څنګه اعتبار چې په ما لرې داغسې هم یمه، تاسو ما ته وویل چې له احمد سره واده وکړه ،کنې ما واده څه کوی،ما احمد څه کوی، خو مور مې په دا خبرو خطاکړله چې ما هیڅ هم نه دي کړي او اوس نو د احمد د راتلو په انتظار وم ،چې کله به راسي او زه به یې د ټول عمر خوا وربدوم چې بیا زما نوم هم وا نه خلي، احمد نو پوره یوه هفته وروسته د شپې زموږ کره راغی ، زما پلار او مور ورغله سترې مسې یې ورسره وکړه،خو زه ډیره وروسته ورغلم ما چې سترې مسې ورسره کول په عینې سترې مسې کې یې سترګه راته و وهل، ما په زړه کې ویل چې بــچـــو زه اوته به وروسته سره ګورو،تر هر څه وروسته د خوب وخت سو او موږ ټول ځني راغلو خپلې خونې ته، احمد یواځې پاته سو. ما مې پلارته ویل :

مادر ته ویلي وه چې زه واده نه کوم ،تاسو ورته مجبوره کړم او بل هغه بله شپه چې احمد راغلی وو زه دشپې ورغلمه ،ځکه ما ته احمد ویلي وه ،چې که رانغلې زه بیا ستاسو کورته نه راځم ،نو زه ستاسو په خاطر ورغلمه اوله احمد سره مې و لیدل ، ځکه ما ستاسو خوشالي په اوبو نه لاهــو کول ، تاسو زما او د احمد واده کولو ته ډیر خوشاله واست،خو

هغه احمد کوم چي تاسو راته انتخاب کړی وو،هغه داسي کار وکی چي ټول کلي يې په دا يوه هفته کي راباندي خبر کړ،نو زه نن ورځمه ستاسو په مخ کي او هغه ته ځواب ورکوم ځکه چي نه يې ستاسو عزت ته وکتل اونه يې خپل عزت ته ،دا چي تراوسه مو واده نه دی کړی هرچاته کيسه کوي که مو واده وکي خو بيا ټولي دنيا ته وايې ،پلارجانه ماوبخښه چي زما څخه خوا بدی يې.

پلارمي راته وويل:

چي يا لوري داسي به هيڅکله هم نه کوې ،ته به له احمد سره واده کوې،خير دی چي احمد هرڅه وايي و دي وايې ،خوته به هغه نه خفه کوې.

پلارمي نه غوښتل چي هغه ته ځواب ورکړم ،نو مي ورته وويل:

ستاسو چي خوښه نه وي نو بيانه ورته وايم،اوس ورځمه ورسره وينمه ځکه نن ئې بيا راته وويل چي زه درته انتظار يم ايا ورسم پلارجانه؟

پلارمي هم اجازه راکړه چي ورسره و وينم،نو زه هم راغلمه د احمد خوني ته ،ډيره ورته خواشينې وم چي هر څه به ورته وايې،دروازه مي ورخلاصه کړل او خوني ته ورننوتلمه.

احمد هم له ځايه را ولاړسو غوښتل يې چي لاسونه زما په غاړه کي را وا چوي، ما يې لاسونه په زور له ځانه ايسته کړل .

ماته ئې وويل:

ولي مي لاسونه نه پـريـږدې ؟

ما ورته وويل:

چي لاس څه نور زه نه غواړمه چي درسره و وينم،دغه مو اخيري شپه ده . بيا زما نوم په خوله وانخلې او نه بيا زموږ کره راسې، تا ولي خلکو ته د هغه تيري شپې کيسه کړې وه،تا ته دا کيسه کول معمولي کار ښکاري،خلک خو دا نه وايي چي دوی واده کيدونکي دي،هغوی خو نور فکرونه کوي ، چي کوزده يې نه ده کړې او دی هلته سهار او ماښام ورځي ،ته په دې پوهيږې که يا ؟

احمد راته وويل:

دا خو بيخي معمولي خبره ده ،خلک دي هرڅه وايي زما يې په څه زه خو په رښتيا هم واده درسره کوم، ستا سره ټول ژوند همداسي خوشاله تيرول غواړم ،ما خپله خوشالي نسواې برداشته ولای ځکه مي هرچاته و ويل ،هغوی هم په دې خوشاليـږي،په دې کي بيا د خلکو څه گټه ده چي بل گمان به کوي.

ما ورته وويل:

چي ستا خبره هم صحي ده ،چي خلک زما او ستا په مينه څه کار لري خو په هغه وخت کي چي زما او ستا واده و سي هغه وخت که هرڅه هر چاته و وايې پروا نه کوي .کله چي مو واده وسو بيا که هر چا ته هر څه وايې و وايه او هر څه چي کوې بيايې کوه،نن زه د همدې خبرو لپاره درته راغلې يم،چي بيا چاته داسي خبري و نکړې په دې ته پوه سه نور نو زه ځمه درڅخه،زه ځني را ولاړيدمه خو احمد ترلاس ټينګه کړم، ما ځان ځني خلاصوی خونه يې ايله کولم،ځني زور مي کړل ځان مي ځني خلاص کی،خو بيا يې ترلاس ټينگه کړمه ما بيا ځان ځني خلاص کی،دا واري نو دومره راته خواشينۍ سو چي له ډيري خواشينۍ څخه يې پر دا مخ داسي ټينګه چپلاخه راکړه چي پر سترگو مي توره شپه سوه، زه خو ومه ورته خواشينې چي چپلاخه يې راکړه بيا خو مي بيخي

وینه ورته و ایشېدله، نو ما ته چي هم خدای (ج) زور راکړی وو داسي ټینګه چپلاخه مي پر دا مخ ورکړه او له خوني ځخه را و وتلم، د را وتلو په وخت کي یې راته وویل چي نن مو اخیري شپه ده بیا به نه سره وینو .

ما ورته وویل:

چي خدای(ج) مو دي نه سره یوځای کوي ،بیا چي زما خواته را وه لا نه ګورې او نه بیا زما نوم واخلې،وروسته له نن ځخه نه ما ته پېژندلې او نه تا زه پېژندلم،دا خبري مي ورته وکړې او له خوني را و وتم، له ځان سره مي دا فکر کوی چي دا خو مو واده نه و سره کړی تر دې حاله ورسیدو،که مو واده سره کړی وای بیخي به مو ډانګیان سره ګرځول، ډېره خواشینې وم او خوامي هم بده وه خپلي خوني ته راغلم اوپر ځاي مي پرېوتلم ،هیڅ خوب نه راتلی تر ډېره وینښه وم چورتونه مي وهل چي ښه سو ځني خلاصه سوم، ما به دا ټول ژوند په دا رقم له هغه سره ځنګه تیر وی،زه چي راغلمه مور او پلار مي لانه وه بیده سوي،زما ځخه یې پوښتنه وکړه چي ځه کیسه پېښه سوه،ما هم هغوی ته ټوله کیسه وکړه،د پلار مي ډېره خوا بده سوه ماته یې وویل چي ښه کار دي نه وکی، ما ورته وویل په دې کي زما ځه ګناه ده ،دی چي زمانوم بدوي او ستا عزت ته په سپکه ګوري ،نو ما نسوای زغملای،وروسته بیا مور ټول بیده سوو،که ځه هم ماته هیڅ خوب نه راتلی یو وخت و بیده سوې وم،سهار ډېره ناوخته راکښېنستمه ، د سهار چای مي تیارولې ،چي مور مي راته وویل :

چي احمد تللی دی .

ماورته وویل :

د هغه نوم بیا مه را اخله ،ښه سو چي ولاړی،د هغه ځخه وروسته احمد بیا نه دی راغلی او نه بیا ما لیدلی دی. نو دا وه زما او د

احمد کیسه چي درته ومي کړه ،ستا ماسیوا بل چاته مي ویلې هم نه ده،ما غوښتل چي تا ته هم دا کیسه مخکې له مخکي وکړم، او له هر څه دي خبر کړم، بیا مي ویل چي که درته و وایم نوبه راځخه خفه سې او تا به هم له لاسه ورکړم ،ښه سو چي ته خپله خبرسوې او تا خپله پوښتنه راڅخه وکړه ،نور که کومه بله پوښتنه لرې چي ځواب یې درکړم .

ما ورته وویل:

یا بله پوښتنه خو نسته،خو احمد یو رقم وایي او ته بل رقم وایې، اوس زه په دوو کي حیران یم چي پر چا باور وکړم ستا دا ومنم او که داحمد دا ومنم.

زرغونې راته وویل:

چي احمد خو غلط سړی دی هر څه به یې درته ویلي وي او ما که یوه ورځ هم درواغ درته ویلي وي،نو زما خبره نه بلکي د احمدخبره ومنه .

ما ورته وویل تا خو رښتیا هم درواغ نه دي راته ویلي، اوس به دا کیسه پر همدې ځای پرېږدو زه به ګوندي نورمعلومات هم ترلاسه کړم ،دا خبره مي زرغونې ته وکړه او بیده سولو ،سهار مي چای هم له زرغونې سره وڅښلې او راغلمه کورته،په دې فکر کي وم چي دا اوس څنګه کیسه ده،احمدیوڅه وایي او زرغونه بل څه ،زرغونه هم د درواغو نه راته معلومیږي او هغه به ولي دروا‌غ وایي ،کیدای سي چي احمد دروا‌غ راته ویلي وي ،خو احمد هم درواغجن نه راته معلومېدی ځکه هرڅه چي یې راته ویلي وه هغه هم صحي وه او دزرغونې په ټول کور خبر وو،دا ځان سره حیران ومه چي د چا په خبرو باور وکړمه، احمد وایي زه نه یم ملامت خو زرغونه چي ده هغه ډیره چلبازه ده ، او زرغونه وایي احمدغلط سړی دی،خو زه به د دوی کیسه له کوم بل چا څخه ځان ته

معلومه وم، دا کیسه به یو څو عمر پر خپل حال پرېږدم ،کیدای سي په هر څه خبر سم،خیر په دې کې درې ورځې و وتلې،نه زه د زرغونې کره ورغلی وم او نه هم د احمد دوکان ته،یوه ورځ مي د کور لپاره سودا راوړله، سودا مي واخیسته او راځمه کورته چي یو ناولده سړی په مخه راغلی او زما سره یې ستړې مسې وکړه ما هم ستړې مسې ورسره وکړه او راته وې ویل زه له تا سره کار لرم،ما ورته وویل څه کار راسره لرې څنگه کار راسره لرې دلته راته و وایه،دې ناولده سړي راته وویل چي پټ کار درسره لرم یو گوښې ته به سو،زه هم یو غلي ځای ته ورسره ولاړم او ورته ومي ویل چي څنگه کار راسره لرې؟

دې ناولده سړي راته وویل:

چي زما نوم سمع الله دی او زه د احمد له نږدې ملگروڅخه یم، په هغه ورځ چي ته د احمد دوکان ته راغلی وې، نو احمد موږ ته ستا په باره کې وویل چي د زرغونې پلار را استولی وو.

ما ورته وویل:

زه پوه نه سومه چي ستا مقصد څه دی.

سمع الله راته وویل:

چي وروره زه تا ته د احمد په سترگو گورم په دې کې زما کوم مقصد نسته صرف ستا او د احمد خوشالي زموږ ارزو ده ،تا ته چي احمد هرڅه ویلي دي هغه رښتیا دي، زه د قیامت په ورځ هم دغه شاهیدي ادا کوم چي احمد په حقه دی او زرغونه اوکورنۍ یې چلبازه دي، ته به یې هم شاید خطا ایستلی یې.

ما ورته وویل:

چي صحي ده سمع الله جانه زه هم درسره قانع یمه زه هم په همدې کوښښ کې یمه چي په اصلي موضوع باندي ځان پوه کړمه،اوس

خوداسي وخت دی چې په هیچا هم باورنسته او نه د باور کولو څوک پاته دي، زه به یو څو ورځې لانور هم صبر سم چې څنګه کیسه ده او څه پیښ سوي دي.

سمع الله راته وویل:

چې زما هم داغسې درسره خوښه ده خو زه دومره درته وایم چې زرغونه ډیره چالاکه او بیداره نجلۍ ده،چې تا په کوم جال کې بند نه کړي.

ما ورته وویل:

زه اوس ورسره پوه یمه،ته بیغمه اوسه زه هر څه انشاءالله سموم، ، نو مې د سمع الله سره خدای پاماني وکړه او سره رخصت سولو،د سمع الله خبرو بیخي وګنډلم دا ځکه،چې زما ډیر شک پر احمد راتلی چې کیدای سي دی هم دوراغ راته وایي او دی ملامت دی،د ځان د سپیناوي په خاطرهرڅه وایي او زرغونه رښتیا وایي ځکه چې درواغو ته څه حاجت لري، خو چې سمع الله کیسه راته وکړه،نو پر زرغونه مې یو څه شک راغی چې کیدای سي دا به هم ملامته یي او فساد به هم په دې کي وي او د پخوانیو خلکو متل را یاد سو چې په دریو شیانو اعتبار کول ښه نه وي لکه ښځه ، آس او اسلحه دا درې واړه شیان د باور کولو نه دي، د زرغونې په چالاکۍ کي مي چورت وهۍ چې له چا به د دې په باره کي پوښتنه کوم څوک به هغه ښه پیژني او څوک به ښه په خبر وي چې معلومات راکړي، ځکه په زړه کي مي خیره ورته پیدا سوه په خپله مینه باندي مي شک سو، خو داسي څوک مي په ذهن کي نه راګرځیدل چې پوښتنه ځني وکړمه او بل زرغونې خپل ځان داسي سپین راته ښودلی وو لکه ملایکه، بس نومي بیا د زرغونې د کور دتللو لپاره نیت و تړی چې ورځم به،نو مي د ماښام انتظار کوی چې ماښام سي

او ورسمه او له زرغونې سره نوي خبري وکړم او دليدلو لپاره يې هم ناقراره وم ،په هرصورت ماښام سو ډوډۍ مي کور و خوړله او د زرغونې پر لور ور روان سومه، د زرغونې کورته ورغلمه ګورم چي پلار او مور يې دواړه هلته وه،خو زرغونه نه وه له دوی څخه مي پوښتنه وکړه چي زرغونه چيري ده ؟

دواړو په ډيره وارخطايي وويل:

چي زرغونه د خپلي خورلڼي (ملګري) ميلمنه وه ،دا نه ورسره تلل خو هغې نجلۍ موږ ته ډيري زارۍ وکړې،نو موږ هم ورته وويل بيا داهم ورسره ولاړه،نونن هلته تللې ده.

داچي يې راته وويل نو مي په زړه کي د سمع الله خبره رايادده سوه،چي راته ويلي يې وه چي زرغونه ډيره چالاکه ده چي په تا کوم فساد ونکړي نو مي دوی ته وويل:

ښه سو چي ورسره تللې ده دا به هم ديغ سوې وه،يو څه پام به يې هم په بله سي اوتاسو هم ښه کار کړی چي ورسره پرې ايښې مو ده،نو مي له دوی سره چای وڅښلې او ورته مي وويل چي د هغوو کور چيري دی؟

دواړه وارخطاسول،چي که ستاپه کاروي موږ به يې راولو.

ماورته وويل:

يا اوس خو دراوستلو وخت نه دی د هغې ملګري کوريې چيري دی ؟

بيا هغو وويل دغه نږدې کور دی کور يې راته و ښودی، که څه هم دوی ډير راته ټينګ سول چي پاته سه، خو زه نه ورسره پاته کېدلم، له کوره چي يې را وتلم نو د زرغونې مور راته وويل:

چي که زرغونه دلته وای بيا هم تللې؟

ما ورته وخندل چې هو بیا هم تلم،ځني راغلمه کورته ،په کور کې دا سودا راولویده چې راسه د همسایګانو کره د زرغونې پوښتنه وکړه ،کیداي سي ربښتیا او درواغ به یې درته معلوم سي،نو راغلم دزرغونې د ملګري کورته، دکور دروازه مي په ډېر غټ زړه سره وروټکول،یو لس کلن هلک را ووتی دروازه یې راته خلاصه کړه پوښتنه یې راڅخه وکړه څوک یې او څه غواړې؟

ما ورته وویل:

زه د زرغونې د اکا زوی یمه،مور یې یو څه مریضه سوه،که زرغونه راخبره کړې چې کورته راسي،هغه ستاسو کره میلمنه ده،ماته یې مور وویل چې زرغونه راخبره کړه چې ژر راسي،که ته ورته و واې ښه به وي .

هلک راته وویل:

کور دي غلط کړی دی ،کیداي سي بل ځاي تللې وي ،زرغونه خو زموږ کره په دا کال نه ده راغلې او نه هم زما خور د هغې ملګرې ده اونه یې موږ کورته راپرېږدو.

ما ورته وویل:

راغلې ده ته به نه یې په خبر.

هلک وویل:

چې زه به په خپل کور نه یم خبر عجبه خبره کوې.

ماورته وویل:

ښه دی نو ولاړ به سم ،زه ځني را رهي کیدم چې دا هلک راته

وویل:

چې ستاهم انډیواله ده؟

ما ورته وویل:

ستا په خبره پوه نه سومه،زرغونه خو زما د اکا لور ده او زه دلته د هغې مور رالېږلی یم مور یې مریضه ده او هغه یې غواړي.

هلک راته وویل:

هغه خو د ټولو د اکا لور ده ،د اکا د لور په نامه د ټولو سره انډیوالي کوي ته نو کم نه یې په خبر،ستا به هم انډیواله یې اوس هسي ماخطا باسي

دا خبري چي هلک راته وکړې نوباندي شکمن نه بلکي باوري سومه،چي ټوله کیسه په زرغونه کي ده ،هلک ته مي و خندل چي ته هم راخبر سوې؟

هلک راته وویل:

په ډیرو خبر ومه او لیدلي مي وه خو ته مي تر اوسه نه وې لیدلی، خو اوس در خبر سوم چي ته یې هم انډیوال یې.

هلک ته مي وویل:

ته یو داسي وخت را وښیه چي زه او ته دواړه یواځې سره و وینو او په همدې باره کي خبري وکړو؟

هلک راته وویل:

هر څه خبره چي کوې اوس راته و وایه زه بیا نسم درسره لیدلای . ما ورته وویل:

چي صحي ده زه د زرغونې په باره کي ستا څخه یو څو پوښتني کوم هیله کوم چي صحي ځواب راکړې؟

هلک راته وویل:

چي څه صحي ځواب یې غواړې، موږ ټوله ځني په عذاب یوو،ډیر ناولده خلک یې کور ته ځي او راځي،د دوی له خاطره دا ټوله کوڅه ورسره بد نامه ده او خلک په دې کوڅه پسي ډیري خبري

کوي،ته د دوی په باره کي نور زما څخه څه پوښتني کوې؟هغه ده خپله مور یې نه ده باندي خبره چي چیري تللې ده اوګوره له چا سره به تللې وي او زموږ کوریې ورښودلی دی زموږ دکور په بهانه ګوره چیري تللې وي، زموږ کور یې لاهم بدنامه کی، نور نو کومه بله پوښتنه سته چي درته و وایمه.

زه له هلکه څخه ډیر و شرمیدمه ،کله چي هلک دا خبري راته کولې ما خپل ځان داسي احسا سوی لکه پر اور چي ولاړ یم اوکیسه راته کوي،نو مي دا هلک ته وویل:

یا بله پوښتنه نه کوم بس دغه کفایت کوي تشکر ،ما چي هلک ته تشکر ویل د هلک پلار، هلک ته وربرغ کړی زویه څوک دی او څه غواړي؟

هلک هم ښه بیداره اوچالاکه و،داسي یې نه دي ورته ویلي چي دزرغونې پوښتنه کوي نو یې پلار ته وویل:

ناولده سړی دی کور یې غلط کړی و ما هغه کور ور وښوی کوم چي ځني ورک سوی وو.

پلار یې ورته وویل:

چي په دومره وخت کي دي لا نه دی ور ښولی؟

هلک ورته وویل:

ور ومي ښوی،نو مي هلک ته لاس پورته کي او ځني راغلم کورته، کور ته چي راتلمه په لاره نه پوهیدم ، په ځای کي پرېوتلم د خدای (ج)شکر مي و ایستی چي واده مي ورسره و نسو ، په لږوخت کي یې په دومره کیسو خبر سوم نوري پټې کیسې به یې څومره کړي وي او مور او پلار یې هم درواغ درته ویل، چي د همسایه کره میلمنه ده، بس خپل تندی مي وټکوئ چي لا به څومره نوري سختۍ و وینې، احمد

غریب ربښتیا ویل، سمع الله او د زرغونې همسایه هلک، هم نه وه ملامت چي ویل یې زرغونه ډیره چالبازه ده ،نو مي دا تصمیم و نیوی چي صبا به احمد ته ورځمه او له هغه سره به دا ټولي خبري شریکوم، چي هغه په دې کي څه وایي. کله چي سهار سو نو راغلمه د احمد دوکان ته ،احمد چي زه ولیدمه راولاړ سو او په غیږ موسټړې مسې سره وکړه،دننه په دوکان کي کښېنستو؛چای یې راته راوړلې او د زرغونې بحث یې راسره را واخیستی، چي څنګه دې کړه کیسه څه معلومات دې تر لاسه کړی که یا؟

ما ورته وویل:

چي دې کیسې خوزه خوار او زار کړی یمه، دومره وخت لاهم نه دی تیر سوی په دومره کیسو یې خبر سومه او ډیر یې و ځورولم،ته به یې څومره ځورولی یې،خیر له زرغونې نه به ګیله نه کوو، له خپل قسمته به ګیله کوو.

احمدراته وویل:

ولي څه کیسه پیښه سوې ده .ما خو په خبر که؟

ما ورته وویل:

که مي کیسه درته وکړه نو زړه او غوږونه به دومره طاقت ونه لري چي وایې وري او و یې زغمي؟

احمد راته وویل:

زه خوپخوالا هم خوار او زارسوی ومه،ښه ده چي نورهم ښه خوار اوزار سم.

ما ورته وویل:

خدای(ج) دي مه خواروزار کوه،کیسه داسي ده ،نو مي له سره تر پایه ټوله کیسه ورته وکړه،چي زه او ته لاشکایت هم ځني کوو،چي ولي يې زموږسره داسي وکړل.

کله چي مي احمدته دا کیسه کوله نو ډیر زهیر سو او ډیره خوايې هم بده سوه، راته وې ویل:

زه پخواهم په دې پوهېدمه چي زرغونه به له کوم بل چا سره هم مینه کوي ،خو ځان ته به مي خپله د لاسایې ورکوله چي داسي کله کیدای سي زه هم زیاته مینه ورسره لرم او زرغونه هم زیاته مینه راسره کوي او زماشک اوس رښتیا سو، زه هغه وخت لا ورباندي شکمن وم،چي ماته خپله زرغونې ویل چي زه له تاسره ډیره مینه کوم،خو وروسته يې زما مینه هیره کړه او خپل د خاله زوي يې انتخاب کی او اوس يې خپل د خاله زوی هم هیر کړی دی او له بل چا سره مینه کوي ،نه پوهېږم د دې ښځه يې هدف څه دی ،دا دی شک مي په یقین بدل سو ما خو په رښتیا مینه ور سره کوله زه نو د دې په دا کیسو څه خبر وم او څه به خبرېدمه، چي تا نه وای راته ویلي ،زما زړه خو له هغه وخته څخه هم خوږین وو او اوس چي دي دا کیسه راته وکړه خو بیا بیخي خوږین سو او دا رښتیا ده چي په ښځه باور کول د ځان تباه کول دي،ښځي څومره مکاري وي،په یوه ساعت کي لس رقمه کیږي په یوه حال نه وي.

ماورته وویل:

چي ر ښتیا هم ښځه د باور کولونه وي، که دي باور په وکی ځان ته دي اور واچوی ، ښه اوس دا راته و وایه څه کوو او څه نه ورسره کوو، ځکه زه او ته دواړه د زرغونې ښکار سوي یو.

احمد راته وویله:

زما خو دا خوښه ده چي له دې نه وروسته به یې پسې ایله کړو ،زه به هم لاس ځني واخلم او ته هم لاس ځني واخله.

ما ورته وویل:

دا خوښه کاردی چي بیخي یې هیره کړو،خو که مو اوس همداسي پرېښوده، نو زما او ستا غوندي به نور ځوانان هم د دې ښکار سي،زما او ستا غوندي نور به هم همداسي په اورکباب کړي،دنوروځوانانو د ښکار څخه به یې را وګرځو،څنګه داسي دي نه خوښه.

احمد وویل:

داغسي مي بیخي خوښه ده خو څنګه به ورسره وکړو چي نورځوانان ددې له ښکاره وساتو.

ماورته وویل:

په دواړوسره به یو پلان ورته جوړ کړو.

احمدراته وویل:

صحي ده نن شپه ته هم یو پلان جوړ کړه او زه به یې هم جوړ کړم،که د هر چا پلان کامیابه وو نوبه هغه پلان تطبیق کړو.

ما هم له احمد سره همدا خبره خوښه کړه او ځني راغلمه کورته ،په کور کې مي چورت له زرغونې سره سو ،چي که دي پسي پرېښوده هم به دي طاقت نه کیږي او که داسي ورسره و نه کړې نور ځوانان به زما او داحمد غوندي خطا باسي او د هغوی ژوند به ور تباه او بربادکړي ،ځکه دا خو د هر چاله ژوند سره لوبي کوي ژوند یوه لوبه ورته ښکاري ،دا یو هسي کار ورته معلومیږي ،بیا مي تیر سوي یادونه راپه زړه سول ، چي ما به دا ویله چي خدایه(ج) ته یې رانصیب کړې، بې زرغونې ژوندکول راته ډیرسخت او ستونزمن دي ،خدایه(ج) زه نور هیڅ

له تا څخه نه غواړم مال او دولت نه غواړم ،فقط چې زرغونه مي نصيب سي ،هغه مي مال دولت او هرڅه دي . بيا به يې دا دوکه را ياده سوه،چې خدايه(ج) څنگه زمانه سوه، يو زړه له ميني او محبت او ارمانونو څخه ډک وي او بل زړه له چمبازۍ مکارۍ او فساده،کاشکي خدايه (ج) زرغونې هم لکه ما چې دومره له حده زياته مينه ورسره درلوده اوکوله ،دې هم په پاک زړه راسره مينه او محبت کواى ، څومره خوند به يې کړى واى،ما خو زرغونه ستا څخه خدايه(ج) پردې دنيا څه په هغه دنيا هم خپله همسفره غوښته ، خدايه(ج) بيشکه ستا او د انسان اراده سره يوه نه وي،بيشکه ته تر مور او پلار زياته مهربانه يې ،بس مانو دغه اهــونه اوفريادونه کول خوهيڅ څه په درد نه راته خوړل ، او دا هم ر ښتيا دي چې د چا عمل ته نه بلکي د هغه زړه ته کتل په کاردي،نو مي له ځان سره خپل پلان جوړ کی چې کله احمد هم خپل پلان راته و وايه نو بيا زه هم خپل پلان ورسره شريک کړم ،خير دغه شپه مي ترسهاره هيڅ خوب و نه کی، سهار سو او د احمد دوکان ته ورغلمه ،له سترې مسي وروسته يې راته وويل:

چې ما خو پلان په داسي رقم سره جوړ کړى دى،چې ماښام يې کور ته د انډيوالانو سره ورځمه او په زور يې له کوره را باسمه خپل کور ته يې راولمه او ورته وايمه، چې ولي بې وفا زه خو ستا په اميد تراوسه پوري ناست يم ،ته مي تل ازاره وې او زما توانايي،قدرت او عزت ته وې ،تا ما ته په خپله وويله چې واده به اوس نه کوو يو څو عمر به صبر سو واده خو اسانه دى هر وخت کيږي، او په هغه سر بيره دي نور انډيوالان هم پيدا کړل،ما به تا ته دومره مينه درکړې وه چې هيچا هم نسواى درکولاى،ما څومره تکليفونه په تا گاللي څومره خوارى مي زغملې څومره مصرفونه مي درباندي کړي او ته له نورو سره هم جوړه

سوې، زماپه مینه کي څه کمی وو، دا دی اوس مي په زور راوستلې او په زور واده درسره کوم که ستاخوښه وي که نه وي،که ستا رضاوي که نه وي،یو څو عمر به راسره وي وروسته یې طلاقه وم، څومره خواری چي دې پر ماتیري کړي دي ، هغومره خواری به زه وربانديي راولم،ترڅو نور هم عبرت ځني واخلي، ما خو داسي پلان جوړ کړی او زما دانډیوالانو هم داسي راسره خوښه ده ،زما خو دغه پلان دی ایا زما پلان دي خوښ سو؟

ماور ته وویل:

چي یاستاپلان مي بیخي نسو خوښ، احمده وروره داسي به نه ورسره کوو،داسي به وکړو چي نن ماښام به زه او ته دواړه ورسو د زرغونې کور ته ،چي ټول سره یوځاي سوو،نو به دا خبره دزرغونې له پلار سره یاده کړو چي دا دی موږ دواړه راغلي یو،په موږ دواړو کي اوس چاته زرغونه ورکوی،زه او ته خو یې نه کوو خو دوی ته به داسي و وایو چي دوی څه وايي،د دوی درواغ به ځان ته معلوم کړو ځکه د درواغو منزل لنډ وي او دد وی په مقصد به پوه سو چي اصلي مقصد یې څه شي دی او بل دا چي په زور هیڅ نه کیږي که و سي هم مزه نه کوي،خلک به بد وايي او له پیغوره به خلاص نسې په نرمۍ په خوشالۍ په خندا به ورته ووایو چي کوم یوه ته یې ورکوې او کوم یو دي له موږدواړو څخه خوښ دی، که څه هم زه ځني تیریم او په کار مي نه ده، هغه مینه یې زما بس ده کوم چي مي مخکي ورسره کوله او هغه مینه به ترمرګه پوري په خپل زړه کي پټه ساتم، مګر وروسته له دې نه مخامخ ورسره مینه نه کوم،نو دغه کاربه ورسره وکړو او دا به هم ورته و وایو چي موږ ستاسو په هرڅه خبر سوي یو،خو دا خبره به هغه وخت ورته کوو چي دوی مو له خپل ټول کارو څخه خبر کړي ،کله چي خبر سوو نوبه ورته و وایو چي پس له دېنه

به بياداسي كار له هيڅا سره نه كوي ،نو دغه بيا زما پلان دی څه كه ته څه پكښي واې هغه ستا خوښه ده؟

ما چي احمد ته دا خبري وكړې ،نو احمد شاباسی راكی چي ستا پلان صحي دی، ماښام به دواړه ورسو كه الله(ج) راسره مل و،خو ته به د ماښام ډوډۍ زماسره خورې، وروسته تر ډوډۍ به ورسو.

ما هم نورڅه ونه ويل او ورسره ولاړم،ډوډۍ مي داحمد سره و خوړله او وروسته دواړه روان سولو د زرغونې پرخوا ،كور ته چي يې ور و ورسيدو ،نو دروازه بنده وه احمد وروټكوله ، دروازه نظرجان اكا خلاصه كړه ،نظرجان اكا چي احمدوليدی نو ورته و يې ويل: ته، ته او دا ځای، زه پوه سومه چي نظرجان اكا وارخطا سو ،نو زه ورمخته سومه او ستړې مسې مي ورسره وكړه ،وروسته موږ درې سره ولاړلو دننه كورته اوپه خونه كي كښېناستو، د زرغونې مور هم راغله او زرغونه هم راغله له موږ دواړو سره يې ستړې مسې وكړه، زرغونې زما سره ښه ستړې مسې وكړه ،خو د احمد سره يې په مات زړه ستړې مسې وكړه او نظرجان اكا زرغونې ته وويل چي دوی ته ډوډۍ تياره كړه .

ما ورته وويل چي ډوډۍ خو مو خوړلې ده او چای مو نه دي څښلي، چای دي راته راوړي.

زرغونه هم ولاړه په چايو پسي ، ما او احمد ته يې چای راوړلې د زرغونې د لاس چای وې څومره خوند به يې كړی وي،نظرجان اكا احمدته وويل:

دا ډيرعمرتيرسو هيڅ درک دي نه وو ، زموږڅخه خوا بدی سوی وې ؟

احمد ورته وويل:

زه هيڅ کله هم له هيچانه نه يم خفه سوى او نه خفه کېږم تاسي خفه سوي واست ،زه خو دورځي په دوکاندارۍ اخته يمه او دشپې له خوا څخه ډير ستړى ستومانه يم کورته ولاړ سم اوبيده کېږم،احمد نور هم غوښتل چي يو څه ورته ووايي ، نو مي احمد ته سترګه و وهله چي کار مه په لره، کوريې ودان نو ده هم نور څه نه ورته وويل صرف دا خبره يې لاورته وکړه چي دکور له خوا راباندي بنديزونه هم وه ، نو په همدې خاطر زه نه راتلمه.

نظرجان اکا ورته وويل:

هو موږ خوارانو ته نو کله څوک وخت پيدا کولاى سي چي پوښتنه مو وکړي، دوى دغه پوښتني اوګيلې سره کولاې ، ما احمدته وويل دا ګيلې اوس پرېږده راځه اوس اصلي موضوع ته په ګيلو اوس څه نه جوړيږي.

احمد هم راته وويل:

چي صحي ده موضوع ته ورته شروع کړه.

نو ما هم نظرجان اکاته وويل چي مونږ خو دا دى دواړه راغلو او دواړه درته حاضر يو ،تا راته ويلي وه چي ما خو زرغونه له احمدسره واعده کړې ده،نو اوس زرغونه ته چاته ورکوې؟ ،که يې ماته راکوې نو احمد په ما راضي دى ،که يې احمد ته ورکوې زهورباندي راضي يم اوکه يې احمد ته ورکړې زه به خوشاله هم سم ځکه ترما دى ډيره مينه ورسره کوي؟

نظرجان اکا وويل:

چي ولي نه تاسي دواړه ښه ځوانان ياست او زما دواړه خوښ ياست زه په تاسو دواړه خوشحاله يم چي زما لور په تاسو کي د هر يوه سي زه ورباندي ډيرخوشحاله يمه ،داچي ته او احمدسره راضي سواست

یاست،نور نو دا خوښه او انتخاب خپله زرغونې ته پرېږدم،ځکه اوس زه تاسي نسم انتخابولي ماخپله واعده پرځای کړه، له احمدسره مي دغه واعده کړې وه چي زرغونه به ستاوي اوزه یې تاته درکوم،اوس چي دواړه راغلي یاست نو انتخاب به دزرغونې او مور یې وي،هر یو چي یې په تاسوکي انتخاب کی هغه ته دي دا دوستي مبارک وي،مخکي زما خوښه وه خو اوس دا خوښه دوی ته پرېږدم .

ماور ته وویل:

دا اختیار ولي اوس دوی ته ورکوې،مخکي به دي هم دا اختیاردوی ته ورکوی په دې کي بیا ستا څه مقصد دی چي له خپلي خوښي تېرېـږې او خوښه دوی ته ورکوې؟

ماچي نظرجان اکا ته دا خبري وکړې نو زرغونه راباندي راوغورځیده او راته و یې ویل:

اوس هر څه زما په خوښ دي ځکه زه اوس په هرڅه پوهېدلې یمه،زه نه ستا سره او نه د احمد سره واده کوم،ځکه ما دافیصله کړې ده چي زه باید د خپل پلار او مور خدمت وکړم ،که زه واده وکړم نو به زما پلار او مور څنګه خپل خدمت په یواځي سره و کولای سي او بل زما عمر لا د واده کولو نه دی، زه تر اوسه لا کوچنی یم او واده کولو ته اماده نه یم،زما اوس په دې سر خلاص سوی دی چي د ځوانۍ او واده کولو د ژوند ډېر توپیر سته او د واده په ژوندکي چاته ډېر مسولیتونه وي، چي زه هغه مسولیتونه اوس نسم پرځای کولای او ترڅو چي هغه مسولیتونو ته چمتو شوې نه یم واده نه کوم،واده خو هر وخت کیږي،زرغونه وار په وار جدي کیده،ترڅوخپل پلار او مورته یې وویل:

چي تاسي ولاړ سی زه د دوی سره ښه پوهېږم تاسي بې غمه پرېوزی،زه له دوی سره نن فیصله کوم اوتاسي به سهار له هر څه نه خبر

سئ ،هغوی هم دواړه ولاړل خپلي خوني ته،موږ درې سره پاته سولو،زرغونې خبري شروع کړې خپل ځان یې سپینوی چي تاسو زه ډیره و ځورولم ،زه مو بې اوره پخه کړمه،پر ما مو ډیر ظلم کړی دی دومره ظلم مو پر ما کړی چي بیخي زه مو بد نامه کړمه او تاسي لکه چي ما بدنامه کوئ،زما په بدنامی پسي مو پایڅې راپورته کړي دي ، بل ښه مو هیڅ نه د ي را رسیدلي،نه یې را رسوي .

ما ورته وویل:

موږ تا نه بدنامه وو ،تا موږ بدنامه کړو او خپل کور کلی دي هم ټول بد نامه کړی،ستا له وجي ټوله کلی بدنامه دی ټوله دنیا در خبره سوې ده ، ته نور موږ ته ځان مه سپینوه نو مي څه چي کیسې له هر چا چي مي اوریدلي وې هغه مي ټولي ورته وکړې ،بیامي ورته وویل:

چي زه خو تر دا اوسه هم ستا په کیسو باور نه کوم او نه مي زړه ته لویږي چي ته به داسي کارونه کوې، موږ ستاسره ظلم نه دی کړی تا له موږ سره ظلم کړی موږ خو هر څه درسره کوله ،مګر تا زموږ مینه او محبت له خاورو سره خاوري کړل.ولي دي داسي کول، اول دي احمد د میني په جال کي بند کی او وروسته دي زه د میني په جال کي بند کړمه او نور به دي څومره ډیر په جال کي بند کړي وي.

بیا احمد ورته وویل:

رښتیا هم تا داسي کارونه کړي دي چي زما عقل یې بیخي نه مني،تا زموږ له ژوند سره لوبي کړي دي ،زموږ مینه یو لوبه درته ښکارید ه،ولي دي داسي راسره کول،ما ستا په خاطر هر کار کوی او ما به دا ویل چي ته هم هر کار را سره کولای سې ځکه زماسره مینه کوې،خو هر څه دي په اوبو را لاهو کړل،زما مینه درته مسخره معلومه

سوه ،خوزه څه خبروم چي ته به داسي بې وفا یې ،په ظاهره کي خو وفاداره معلومېــږې خوپه باطن کي....څه درته ووایم.

زرغونې چي زما او احمده ځخه دا خبري وا ورېدلې، نو پوه سوه چي زما له هر کاره خبر سوي دي،نو په دې ویلو سره شروع سول ،زه ستاسو هر څه منمه اوهرڅه مي کړي دي ، نن زه تاسو ته د ځان په باره کي مکمل معلومات درکوم، زه منمه زه ستاسو د دواړو ګنهګاره یمه او تاسي ته ملامته یمه، ښه سو چي تاسي راباندي خبر سواست او دا دی اوس دواړه حاضر یاست زه ستاسو په شان شل نور عاشقان هم لرم، په دې خاطر چي د دې کور مشره او کشره زه یمه،یاني ټول د کور ضرورت زه پوره کومه ،ځکه پلار مي سپین ږیری دی هیڅ کار نه سي کولی او مور مي هم سپین سرې ده د خواری کولو او د بل د مزدوری کولو نه ده،نه مي د پلار جایداد سته او نه مي هم د مور کوم جایداد او ستمني سته،نه ورونـه یا داسي خپلوان لرم چي هغه زموږ سره مرسته او همکاري وکړي او مجبوره یمه چي له تا سره د احمد سره او د نورو سره په دغه رقم انډیوالي وکړمه او د کور ضرورت له همدې لاري پوره کړمه ما تاسو ته نسوای ویلای، چي زه له همدې خاطره ستاسو سره او هم له نورو سره مینه کوم،تیره شپه چي ته راغلی وې، رښتیا هم زه دهمسایه په کور کي نه وم، له یوه بل سړي سره تللې ومه او تر سهاره ورسره ومه سهار چي له هغه ځایه راغلمه ،مور او پلار مي راته وویل چي دی راغلی وو او موږ داسي ورته وویل زه خوشاله سومه چي ته بیرته تللی وې،زه نو خبره نه وم چي ته به دهمسایه کره ور ځې او زما پوښتنه به له دوی څخه کوې، بیا یې احمد ته وویل:

یوه شپه ته هم نابېره زموږ کور ته راغلې موږ په تا نه وو خبر چي ته به راځې، هغه ځوان چي اسدالله نومېدی هغه زما د خاله زوی نه

وو ،موږ ټولو درواغ درته وویل هغه هم زما ستاسو په شان عاشق وو او نور عاشقان هم لرمه، تا غوښتل چي زما سره واده وکړې او هغه هم ډیر ژر،ځکه ته ډیر جدي وې نو موږ ټولو دغه پلان جوړ کی چي اسدالله به زه خپل د خاله زوی کوم او تاته به وایو چي زموږ د ټولو اسدالله خوښ دی او زموږ خپل د خاله زوی هم دی او ما به د خاله زوی ته ورکوي، او ستا زړه مو په دغه رقم سره در ماتوی ،ترڅو زما څخه دي زړه صبر سي او ما پریږږ دې او هغسي هم و سول موږ چي څه غوښتل هغه و سول او په خپل کارکي کامیاب سولو زه به تاسو ته خپله ټوله کیسه وکړم چي ولي زه دې کار کولو ته مجبوره سوم، او ولي دا کارکوم اوس خوښې له هغه څخه هم ټوله کیسه تاسوته معلومه ده اوزه به تاسو ته خپله د مجبوری کیسه هم و وایم،څه وجه وه چي دې کارته مجبوره شوم او ولي مي داکارکوی.موږ ډیر بې وسه سوي وو،یوې خواته مو مخ نه گرځیدی حیران وو چي څه وکړو،نومي یوه ورځ پلار دا کلیوالوته وویل:

چي زه ډیرمجبوره او بې وسه سوی یم،که زما سره څه کمک او همکاري وکړی،ځکه زه اوس دکارکولو توان نلرم اونه کار کولای سم،له خیرغوښتلو څخه مي وژغوری،نه مځکه لرم نه جایداد لرم نه مي خپلوان سته،چي له هغوی څخه مرسته و غواړم،نو دخدای(ج) او د هغه درسول (ص) په خاطر زما سره مرسته وکړی، خوهیچا مرسته ورسره و نه کړه او هریوه به ورته ویل کار څنگه نسې کولای ځان مه اچوه هرڅه کولای سې،پلار بېچاره به بیرته نا امیده کورته راغلی،ډیري شپې او ورځي موږ وږي اوتږي تیري کړې ، هیچا مو فریاد نه اوریدی،موږ ټوله به حیران وو چي څه وکړو،یو څو وخت مي مور دهمسایه گانو د کورکالي پریمنځل او د هغوی خټې یې هم کولې او زموږ لپاره به یې یوه گوله ډوډی تیاروله،یوه ورځ یې دومره کالي پریمنځلي وه چي بیخي تر

دریو ورځو پوري له ځایه نسوای ښوریدای،دومره دوا وي مو ورباندي وکړې چي څه پیسې مو درلودې هغه ورباندي ولاړې او ډاکټرانو له درانه کاره څخه منعه کړل چي دروند کار به نه کوې،مورته مو زما او زما د پلار طمعه وه هغه طمعه مو هم ځني وخته،اخیرته پلارمي په بازارکي فقر(خیرات) ټولول شروع کړل،په ټوله ورځ کي به یې چي هغه ډیري پیسې ټولي کړې نو به سل یا یو نیم سل افغانۍ سوې، یو څه موده مو هم په دغه رقم سره ګذاره کوله خوصحي ګذاره مونه کیده،ترڅو ما دا تصمیم و نیوی چي زه هم باید کاروکړم، هغه وخت زماعمر پنځلس کاله لا نه وو،نو ما هم د مور په شان د همسایګانو د کورکالي او د ختو کار کول شروع کړ، زه نوپیغله وم دا پیغلتوب راته سور اور وو،کنې ما هر کار کولای سوای او ښه په اخلاص مي د هر چا کار کوی ،خو چي هرځای به وم په کورکي به چي وم ،نو ټولو به دا راته ویل چي ته خو پیغله یې ولي دي پلار او مور نه ورکوي په تا خو یې غاړي بندیږي تا خو باید ورکړي،ما به له ځان سره ویل چي زموږ څه حال دی په یوه ګوله ډوډۍ پسي حیران یو او دوی څه غواړي ،دوی به چي ماته دا خبري کولې نو زه به ډیره زهیرېدمه،خو موږ ډیر مجبوره وو د هرچا خبري مي پرځان قبلولې که به یې هر څومره ترخې خبري راته کولې ، ما به هیڅ هم نه ورته ویل چي تاسو نو زما له حاله څه خبریاست، خو د دوی خبري مي پرځان وړلې،مابه ویل چي دوی راڅخه خفه نسي، نو یوه ورځ د پخوا په شان د همسایګانو کورته ورغلمه،دروازه چي مي ور خلاصه کړه ،ګورم چي په دروازه کي د هغه کور سړی ولاړ دی،ماته یې وویل څومره وځنډېدې زه دڅه وخت راهیسي درته منتظر وم.

زه ډیره وبېرېدمه او ورته و مي ویل چي له مخي مي لیري سه،خوده راته وویل ولي لیري سم،زه خو مرسته او همکاري درسره

کوم له دې هره ورځ کاليو پرېمينځلو څخه دي خلاصوم،ما دا ګمان وکی لکه چي ربښتيا هم مرسته راسره کوي،ذکات يا خيرات راکوي نوماته يې وويل چي راځه په ماپسي،زه هم ورپسې سومه د کور يوې خوني ته يې بوتلم چي هلته هيڅوک نه و، ،نو جيب ته يې لاس کی او لس زره افغانۍ يې را و ايستلې او راته وې ويل چي دومره زياتي پيسې همېشه در کوم،خو چي زما خبره ومنې.

ماور ته وويل:

څه رقم خبره ده.

نو يې زما د عزت د غوښتلو طلب راڅخه وکی.کله چي يې دا راته وويل نو مي پر ستر ګو توره شپه سوه او و مي ژړل چي ولي داسي راسره کوې.ته نه شرمېږې چي ماته د دغه کار وايې،له خپلي ښځي او کوچنيانو څخه دي و شرمېږه،څلور زامن او دوې لوراني يې درلودی،که هغه خبر سول نو به بيا څه کوې.

خوهغه ظالم راته وويل:

چي هغه نو څه خبريږي.

ماور ته وويل:

چي دغه پيسې په خير او ذکات کي راکړه، ډيري دعاوي به در ته کوم،خوهغه زما د دعا وو په کيسه کي نه وو،نفس او شيطان ورباندي زور کړی وو،ما ډيري زاری ور ته وکړې چي ته زما عزت په دغه لسو زرو غواړې او زما ژوند را برباده وې،ته زما ژوند او راتلونکي ته نه ګورې،خوزما هيڅ خبره اثرنه ورباندي کوي،ما چي به خپلي بې وزلی او خپلي بې کسی ته او بيا به مي د ده ظالم دالس زرو افغانيو ته وکتل،زه خو نو پيسو ته ډيره مجبوره ومه،نومي ور ته وويل چي زه دې ته تياره يم چي خپل ټول ژوند راتلونکې او عزت پر تا د لسو زرو افغانيو په بدل کي

خرڅ کړم ،نو د هغه ساعت په اړه به څه درته ووایم چي څنګه پر ما تیر سو ،نه یې زما معصومیت ته وکتله نه یې زما مجبوری ته وکتله،لکه وږي لیوه ته چي په لاس ورغلې وم ،هم هغسي یې زما عزت له خاورو سره خاوري کی او په اخیرکي یې راته وویل ګوره چي څوک در خبر نسي او هیچا ته و نه وایې.

ماورته وویل چاته به نه وایم خو الله (ج)ته به څه ځواب وایې،هغه خو در خبر سو ،دا خبري مي د ژړا په حالت کي ورته وکړي،خو دا ویلو هم پرده ظالم هیڅ اثر نه کوی،نو پیسې یې راکړې او ځني راغلمه کورته ،کورته چي راغلم،مورمي راته وویل ولي دومره وختي راغلې لوري،نن لکه چي د چا کره کارنه وو؟

نومي مورته مخکي له ځواب ورکولو دومره وژړل ،دومره مي وژړل چي همسایګان راباندي خبر سول ،زما ژړا چي مي مور ولیده هغې غریبې هم راسره وژړل ،دا خو په دې نه وه خبره چي ما خپل عزت د لسو زرو افغانیو په بدل کي خرڅ کړی دی،ماته یې و ویل:

څه وکړو له هري خوانه لاري راباندي بندي سوې،که هرڅوک هر څه درته و وایي ته به یې زغمې،ته خو زمالور یې ته باید لویه سینه ولرې،زه په تافخرکوم،چي ستا په شاني لور لرم،ایا بیا ګاونډیانو کوم پیغور درکړی دی؟

ماورته وویل:

چي یا مورکی ! ماته هیچاپیغور نه دی راکړی او نه زه د چا د پیغور په کیسه کي یمه،نن مي مورکي داسي یوکارکړی دی ،چي بیخي درته ویلای نسم ،ما نن د لسوزرو افغانیو په بدل کي خپل عزت،ژوند او راتلونکې پر یو وږي لیوه قربان کړه ،ما خپل عزت د خپلي بې وسی او غریبی له وجي قربان کړه،ما ستاسو نوم او ننګ ته نن په سپکه ستر ګه

وکتل،زه نور د ژوند کولو حق نلرم،ما مړه کئ موري،زما پلار له دې حاله مه خبروه که خبر سو،زهره به يې و چوي،هغه خو دا پېغور نسي برداشت ولای،دا خبره چي مي ورته وکړه نو بيامو په دواړو دومره په زوره وژړل چه له حده واوښته،مور خوبيخي مهربانه وي پر خپل اولاد يې يوه لحظه درد هم نه پيرزو کيږي،ماته يې وويل:

لوري په دې کي ته څه ملامته يې، دا خو ټول له مجبوری څخه تا کړي دي ،دا خو تا له بې کسی څخه دا کارکړی دی،تا خو د خپل هوس لپاره خپل عزت نه دی قربان کړی،کوم وخت چي ټولي لاري بندي سي او يوې خواته د چا مخ نه اوړي ،نوضرور به يو کار نه يو کار کوي،څوک چي مجبوره سي مړی کوي،غلاوي کوي،ته دي له پلاره څخه بيغمه اوسه،هغه زه پوهومه،موږ په تا فخر او افتخار کوو،چي تا زموږ لپاره خپل عزت قربان کړ،مور چي مي دا راته وويل نو يې بيا ژوند کولو ته اميدواره کړم او هغه نو يووړځ وه چي راباندي تيره سوه،الله(ج) دي زما پر دښمن هم داسي ورځ نه ورولي،په ژوندکي مي هغه تر ټولو ورځو ترخه ورځ وه، پلار مي هم زما له کاره خبر سو،هغه هم لکه زما مورچي راته ويلي وه راته وويل،نو تر ډيره وخته پوري به زه هغه ظالم ته ورتلم پيسې به مي ځني اخيستلې او خپل عزت به مي باندي خرڅوی،ترڅو دا دی تردې ځا يه را ورسېدلم ، ايا په دې کار کولو کي زما گناه سته؟

زه نه د ميني کولو لايقه يمه نه په زړه کي د چا د ميني د ساتلو، زه يوه فاحشه ، بدکاره او بد نصيبه يمه، اوس نو تاسي او خدای(ج) سره پرېږدم چي ايا زه په دې کار کولو کي ملامته يمه؟ په دغه ويلو سره يې په زوره زوره وژړل،کله چي ما او احمد د زرغونې دا ترخې خبري وا وريدلې نو موږهم ورسره په ژړا سولو ،دريو سره دومره وژړل

چي بيخي زيات ،وروسته له هغه نه ما په زړه کې وويل چي ولي به مي قسمت او تقدير داسي راسره کول ،ولي به مي مينه داسي کيده،نو له دې بې وفا او ظالمي دنياګۍ څخه ډير په تنګ سومه، چي کاشکي مړ واى دغه حالت خوبه نه راباندي راتلى او نه به مي دا حال ليداى ،خو هيڅ نه کيدل او د احمد په زړه نو نه وم خبر چي څه به يې په زړه کي وه او څه افسوز، ارمان او فرياد به يې کوى،پس له ډيره وخته ټول سره چپ وو،چي زرغونې بيا وژړله او وويل:

زه تاسو ته ډيره ملامته يمه، ما ستاسو سره ډير ظلم کړى دى، اوس که تاسي هره سزا را کوى زه يې د سر په سترګو منمه زه ستاسو ګنهګاره او مجريمه يمه ،خوکه زه په دا کار کولو کي ملامته يمه نو تاسي راته ويلاى سئ،ماچي هر کار کړى دى مجبوري راباندي کړى . دمستۍ او د هوسه مي دا کار نه دى کړى.تاسي راته و واياست چي که زما پرځاى بل څوک وي داسي به وکړي که يا؟

احمد چي د زرغونې دا حال او د اوښکو ډکي سترګي وليدلې نو، ور ولاړ سو او په غيږ کي يې ټينګه ونيوله او ورته و يې ويل:

هر څوک داسي کوي لکه تا چي وکړل، موږ وروسته له دې نه تا هيڅ نه ملامته وو او نه تاته کومه سزا در کوو ،خو يوه دا خبره درته کوم چي تا اول موږ خبر کړي واى، چه زه د پيسو له پاره مينه کوم ،نو موږ به ولي تا ته په زړه کي د ميني کور جوړ وئ، موږ دي تباه کړلو په اوردي و سوځولو،د نورو د ميني کولو دي بې برخي کړلو او هيڅ وخت مودانه غوښتل چي له بل چاسره مينه وکړو،اوس چي دي تر دغه حاله را و رسولو چي دومره ډير غمونه، دردونه، تکليفونه ، خوارۍ مو تيري کړلې او تر دا اوسه په همدې هيله او ارمان يو چي کله به ستا سره د يو ځاى کيدو انتظار ختم او خوبونه به مو په رښتيا بدل سي، که تا په اول

کي خبر کړي وای نو به دغه حالت ته هیڅ کله نه رسیدو، نه به غمونه وه نه به فکرونه او نه به له خپله تقدیره ګیله من وو،یوه اوږده ساه یې وکښله او چپ سو.

زه پوه سومه چي ډیر خفه سو، نو دلاسایي مي ور کوله او ورته ومي ویل خبره خو اوس تر دغه ځایه راغلې هیڅ په درد نه خوري زرغونې خو ټول حال راته و وایه، کوریې ودان اوس چي یې هم په رښتیا خبر کړلو،زه له دې نه نوره هیڅ ګیله نه کوم ،هرڅومره خواری چي د دې له لاسه راباندي تیري سوي دي هغه ټولو ته یې نن ځواب ورکی ،په خپله خوله یې وویل چي د مجبوری څخه مي دا کار کوی ،هرڅه یې ومنل چي کړي مي دي ،کنې دا د اوس زمانې نجوني خو بیخي ځانو ته ملائیکي وایي چي موږ خو داسي یو... زرغونې خو په خپله خوله اقرار وکی او هرڅه یې و منل له دې وروسته به دواړه د انډیوالی او دوستی لاس ور کوو او که چیرې مو کومه مرسته په وسه ورسره پوره وه ورسره کوو به یې، زه او ته دلته هم باید ځانونه نیک بخته وګڼو چي ما او تا یې په شرسره اخته نکړو،نه یې ستا طرف کوی او نه یې زما،ایا ما چي کومي خبري درته وکړې صحي دي که ته کوم بل نظرلرې نو راته و یې وایه ؟

احمد راته وویل:

صحي ده زما هم دغه ستا نظر خوښ دی ،خو زما دغه نن شپه له زرغونې سره اخیري شپه ده زه وروسته له نن شپې څخه بیا نه ورسره وینمه او زما لخوا ورته اجازه ده چي له هرچا سره واده کوي و دي یې کړې زه کار نه په لرم او هره همکاري هم ورسره کومه ، چي دا وایي زه هغسي ورسره کوم ،نور نوڅه ورسره وکړم؟

زرغونې وویل:

نور څه نه درڅخه غواړم اوس هم خوشاله یمه چي تاسي زما سره همکاري کوی او زما ګناه مو را وبخښله دغه ماته هرڅه دي، ما خو تاسي له هرحاله څخه خبر کړاست، خو چي تاسي په ما نور څوک خبر نه کی،په حقیقت کي څومره بده خبره ده چي بیا ټول ښار بد راپسي وایي او هر چیرې به مي سترګي ټیټي وي او یوه ځای ته به هم نه سم تللای او هر څوک به نفرت راڅخه کوي.

ما ورته وویل:

هیڅوک خپله مینه نه بدنامه وي او نه چا خپله مینه توهین کړې ده او اوس خو موږ ستا ملګري یو،که ښه مو در و نه رسیږي بد خو مو بیخي نه در رسیږي.

احمد هم ورته وویل:

خپله مینه هیچا نه ده بدنامه کړې ته بې غمه اوسه چي له دې رازه به هیڅوک خبر نه سي او نه موږ څوک له دې رازه خبروو،که کوم څوک له موږ څخه خبر سي دا هم زموږ بدنامي ده ستا بدنامي نه ده .

زرغونې وویل:

کور مو ودان زما سره مو ډیر ښه کړي،زه ستاسو ښه هیڅکله نه سم هیرولای ،ما ته خو مو هرڅه راکړي دي ،تاسوته دي خدای (ج) در کړي، اوس نو زه ځمه تاسو دواړو ته چای پخوم.

موږ هم اجازه ورکړه او دا ولاړه په چایو پسي زه او احمد پاته سولو،احمد یوه سړه ساه و ایسته ،ما پوښتنه ځني وکړه چي بیا دي کوم څه په زړه سول؟

احمد وویل:

چي هیڅ هم نه دي راپه زړه سوي،خو دا ښه و سول چي د زرغونې له رازه خبر سولو ،یو متل دی چي په دریو شیانو باندي هر وخت

جنګ کیږي،لکه پیسې، مځکه او ښځه ،که تا زه نه وای خبر کړی له دوستۍ به مو دوښمني سوې وای ،زه ستا ښه په هیڅ ډول نه سم ادا کولای.

ماورته وویل:

چي رښتیا هم داسي خو ده زه بیا له تا نه ډیر خوشاله یم ،که تا ما ته خپله کیسه نه وای کړې نو زه به د زرغونې د کارو څخه نه خبریدم، تا زه دې ته مجبوره کړمه چي په زرغونې پسي پوښتـــنـــي وکړم او زه او ته دواړه نیک بخته یو چي دوښمني مو په دوستۍ بدله سوه .

احمد وویل:

دا راته و وایه چي ته له نن شپې څخه وروسته څه ورسر ه کوې، پرېږدې یې؟ ورته راځې؟ مینه ورسره کوې؟ نه یې ورسره کوې؟ څه کوې؟

ماورته وویل:

پاکه مینه خو له نن شپې نه ختمه سوه او نه به د میني په سترګه بیا ورته ګورم، دوستي ورسره کوم که کوم وخت رایاده سوه ورته راځمه او پوښتنه به باندي کوم یوازي یې نو چیري پرېږدم ، خو ته دا راته و وایه خپلو اندیوالانو ته څه وایې هغه خو هم ورته خواشیني دي هغه به څنګه راضي کړې،چي مازرغونه پرې ښوده؟

احمد وویل:

هغوی ته مي پلان جوړ کړی دی، چي ته او زه او هم د زرغونې د خاله زوی ټوله هلته سره یوځای وو، نو مو زرغونې ته وویل چه په موږ کي کوم یو ستا خوښ دی او له چا سره واده کوې؟

نو زرغونې خپل د خاله زوی انتخاب کئ او د خاله زوی یې ماته خپلې ټولې پیسې راکړې کومې چې ماور کړې وې، د خاله زوی یې ډیر ښایسته ، تعلیم یافته او پیسه داره ځوان وو،موږ دواړه هم په هغه خوشاله وو او زرغونه مو په خوشالۍ ور وبخښله،ځکه تر موږ ډیره مینه هغه له زرغونې سره کوله او زرغونې هم له موږ نه زیاته مینه د خاله د زوی سره کوله، که مې انډیوالانو نه راسره منل نو به بیا تا ور ښیم چې له تا پوښتنه وکړي او ته به هم همداسې ورته و وایې لکه ما چې ورته ویلې وي.

ما ورته وویل:

اوس د درواغو شاهیدي هم راباندې وایې.

احمد راته وویل:

چې څنگه یې کوې په جنگ او مینه کې هر څه جایز دي،خیر دی زما لپاره دا یوه ناحقه شاهیدي هم و وایه، ځکه که هغوی خبر سول چې داسې کیسه ده او دوی پریښودل نو د ټول عمر لپاره به راڅخه خوابدي سي او بیا به راباندې خاندي او پیغور به راکوي چې ده خو هم مینه کول.

ما ورته وویل:

بیغمه اوسه ما له تا سره مسخرې کولې،دا خو ډیر اسانه کار دی که هر څومره سخت کار وي زه یې درته کومه ،ته له هر څه نه بېغمه اوسه زه هر څه درته سموم زه او ته خو دوستان سولو راځه چې دا دوستي په وروگلوي بدله کړو دا دی د وروړگلوی لاس مې درته نیولی،غواړم چې زه ستا او ته زما ورور سې؟ احمد هم د وروړگلوی لاس راکی ،موږ خپل لاسونه لا نه وه سره ایله کړي، چې زرغونه له چایو سره راغله او و یې ویل:

زما په نظر لکه چي د لاسونو زور سره معلوموی؟

مونږ ورته وویل:

چي یا د لاسونو زور نه معلومو بلکې د ورور گلوی لاسونه مو سره ورکړل.

زرغونې وویل:

دا خو ډیرښه کار و سو،زه هم دربانديي خوشاله سوم ،د دې خوشالی په زیري کې به چاي درکړم.

احمدورته وویل:

په چایو غاړه راباسې.

ماورته وویل:

د زرغونې خو جلا چای وي ،هر څوک خو داسي چای نسي پخوالی، وروسته زرغونې موږ ته چای رواچولې او راته و یې ویل:

تاسي دواړه دي د همېشه لپاره خوشاله و اوسی ،خو زه له تاسو نه دا پوښتنه کوم، څنگه سره یو ځای سواست او څنگه دلته راغلاست دا عجبه نه ده ؟

ماورته وویل:

چي دا خو ستا د میني زور وو ،چي موږ یې سره یوځای کړو او تر تا پوري یې دلته را وستو او دښمني یې په ورورگلوی را بدله کړه،ستا دي کور ودان وي ، موږ دي له دښمني څخه و ژغورلو.

احمد هم ورته وویل:

چي رښتیا هم ما خو پر تا سر ایښی وو ،ما به دا ویل چي که زرغونه زما څخه پر ته له بل هر چا سره واده وکړي زه به هغه وژنم ،که بندي کېږم ، که اعدامېږم او که له وطنه ورکېږم ،خو د ځان پروا مي نه کول ځکه چي هیله مي درلودله چي ته فقط اوفقط زما سې پر بل چا مي

نه پيرزو کېدي،خو هغه خوبونه مي رښتيا نه سول چي درته ليدلي مي وه،خير هر څه په اوبو لاهو سول، اوس يو څه رانږدې سه چي زړه مي درباندي تکيه سي ،ځکه نن مي اخيري شپه ده درسره ،بيا نه راځمه او نه بيا درسره وينم .

زرغونې ورته وويل:

چي داسي به نه راسره کوې، ما به يواځي هيڅکله هم نه پرېږدې، که په هفته کي نسې راتلای نو په مياشت کي خو يوه شپه حتماً راځه .

احمد ورته وويل:

فکر نه کوم چي بيا به درته راسم،نو يې د يو څو دقيقو لپاره زرغونه په غيږ کي ټينګه ونيول.

وروسته يې ورته وويل:

که وروسته له دې نه مړ هم سم هيڅ پروا نه کوي ، شکر خدايه(ج)چي خپله مينه مي په خپله سينه کي تر اوسه کلکه ساتلې وه او له دې نه وروسته به يې هم په خپله سينه کي ساتم.

وروسته يې زرغونې ته وويل:

ماته ځای را واچوه زه بيدېږم خوب راځي، تاسي پوه سه او کار مو.

زرغونې هم ځای ور وا چوی او احمد بيده سو ، زه او زرغونه پاته سولو.

ما په مسخره سره ورته وويل:

ماته خوب راغی ماته هم ځای را واچوه.

زرغونې و خندل او و يې ويل:

احمد ته خو خوب ورتلی چي بیده سو،ته خو بیخي نسې راڅخه بیدېدلای.
ماورته وویل:
خوب راغی له خوب سره خو نه کیږي څه ورسره وکړم،ځای را واچوه په ځای کي به خبري سره کوو.
زرغونې هم ماته ځای واچوی، زه په ځای کي پرېوتلم او زرغونه مي له څنګ سره کښېنسته.
ماورته وویل:
چي ته هم دلته پرېوزه .
زرغونې وویل:
که درسره پرېوتلم خو ب به راسي، زه دي له څنګه سره کښېنم او خبري درسره کوم.
ماورته وویل:
ښه نو یو کیسه راته وکړه زه به درته غوږ سم.
زرغونې راته وویل:
احمد خو بیا نه راځي ،ته خوبه حتماً راځې ما به یواځي نه پریږدې ،په هفته کي یا په میاشت کي خو باید راسې.
ماورته وویل:
زه دي یواځي هیڅکله نه پرېږدم ،خامخا پوښتنه دربادي کوم ته بې غمه اوسه،تر سهاره پوري ښه خوږ باڼدار وکړی، شپه مو په خبرو باندي تیره کړه سهار لمر لانه وو را ختلی، چي احمد هم راکښېنستی او و یې ویل:
تر اوسه نه یاست بیده سوي؟
ماورته وویل:

داغه دی چې همدا اوس راکښېنستو.
احمد راته وویل:
ما خطا باسې، ستاسو خوښه ده ،زرغونې ته یې وویل:
زه نو درڅخه ځمه ما ته اجازه راکړه.
زرغونې ورته وویل:
چای خو وڅښه بیا ولاړ سه.
احمد بهانه ورته وکړه ،چې نن مي له اندېوالانوسره وعده کړې ده ،چې چای به په دوکان کي یو ځای سره څښو،په همدې خاطر ځمه کنې ستا چای خو په میلون ارزي ،نو همدا یې ورته وویل او ولاړی.
زرغونې ما ته وویل:
زه ځمه چای تیاروم خو چې ته ولاړ نه سې..
ما هم ورته وویل:
چې زه نه ځمه چای درسره څښمه بیا که تلم نو به ولاړ سم،خو ستا بې اجازې هیڅکله هم نه ځمه،چې ته خوشاله .
زرغونه وویل:
خوشاله یم چې پاته سې،زه ځمه دستي چای راوړم،نو زرغونه ولاړه په چایو پسې، مور او پلار یې راغلل او زما څخه یې د احمد پوښتنه وکړه، چې احمدڅه سو خوابدی سو چې تللی دی؟
ماورته وویل:
چې یا خوابدی نه وو خوشاله وو،زرغونې مور ته ټوله کیسه وکړه او له هر څه یې خبر کړو، ما چې دا کیسه نظر جان اکا اوښځې ته یې وکړه دواړه شرمنده سول او هیڅ برغ یې نه وکړی او نه یې بله پوښتنه کړې ده. ما نظرجان اکا ته وویل:
چې تاسي دومره مجبوره واست نو به مو موږ پخوا لا خبرولو.

نظرجان اکا وویل:

دا کار زرغونې نه راسره خوښوی ،چي مور، تاسو ته کیسه و کړو او له هر څه مو خبر کړو،مور، ته به چي زرغونې هرڅه وویله مور، به هماغسي کول او مور، ته به یې ویل چي زه یې بیا خپله خبروم ،تاسي یې له خبرولو خلاص یاست،هر مسئولیت یې زما په غاړه ،هرڅه که پیښ سول زه یې بیا مسئوله یم،نو مور، په همدې خاطر تاسو ته څه نه ویل ،که نه ما په څو واري ورته ویلي دي چي که دوی خبر سي،سبا به لوی فساد ځني جوړ سي ،خو زرغونې به ویله فساد به ماته جوړوي تاسو ته نه، نو مور، به هم زرغونه خپل کار ته پرېښوده، تر څو خپله زرغونې درته په خپله خوله کیسه وکړه او خدای(ج) دي وکړي چي زما څخه خفه نسئ،اوس خو داسي وخت راغلی دی چي پیسې و نه لرې هیڅوک دي نه پېژني نه یوه ګوله ډوډۍ څوک در کوي، مور، نه خپلوان لرو نه قریبان او نه هم د کومک کولو لپاره کوم داسي څوک چي زمور، پر بې وسی او مجبوری باندي یې زړه وسوځي او مرسته راسره و کړي ،ما چي په خپلو لاسو د ماښام ډوډۍ پیدا کولای سوای،ما به هیڅ کله هم زرغونې ته دا اجازه نه وای ور کړې،ځکه د هیچا ضمیر دا نسي منلای چي په داسي کار دي د چا له ژوندسره لوبي وکړي او خپله ګټه دي ځني واخلي او بیا یې پر سپیره ډاګ پریږدي ،نو چي مجبوره نه وای هیڅکله هم داسي نه پېښیده، هیڅ نه کیده یوې خواته مومخ نه ګرځیدی، کاشکي مو یو زوی درلودای چي یوه ګوله ډوډۍ یې را پیدا کولای،نظر جان اکا وار په وار جدي کیدی او غوښتل یې چي له خپلې بې وسی څخه نور هم څه و وایي،نو زه یې په خبرو کي ور ولوېدمه ماور ته وویل:

چي یا نظرجان اکا داسي نه ده دا هر څه تاسو له مجبوری څخه کړي دي،ته خوا مه بدوه مه چورت وهه هر څه به اسانه سي، نو مي

نظرجان اکا راضي کی چه غم مه کوه خدای(ج) خو مهربانه دی ناره به مو واوري،موږ په همدې خبرو اخته وو چې زرغونې چای راوړلې، چای مې له دوی سره و څښلې او ځني رخصت سوم ،خپل کور ته راغلم تر یوه ساعته کور وم وروسته را و وتلم بازار ته، په لاره کې د زرغونې دا بې وسي او مجبوري را یاده سوه،په چورتو کې غرق سومه، چې څومره بې وسي او غریبې وربانډي راغلې ده څومره د غربت شپې وربانډي سبا سوي دي،زړه مې په کباب کباب سو او د دې هغه معصومیت هم را یاد سو چې هغه ظالم ته یې څومره زاری کړي وې،خو هغه یې خبري نه وې اوریدلي،افسوس افسوس مې له خولې و وتی چې خدایه(ج) کاشکې دي د دې دنیا ټوله ظالمان پر دې دنیا لا په اورسوځولي وای،کاشکې ټولو انسانانو مهربانه او د شفقت څخه ډک زړونه درلودلای،کاشکې هریو یو له بله قربانیدلای،کاشکې دي خدایه(ج) شیطان لعین پردنیا نه وای پیداکړی، ولي به دومره ظلم او ستم له چاسره کېدلای،خوله ځان سره مې وویل چې خدای تعالیٰ(ج) په خپلو کارو ښه پوهیږي،له بازاره مې دکور سودا راوړه کورته ،په کور کې بیا د زرغونې مینه اود دې بې وسي رایاده سوه ،نومې پرځان درودونه چوپ کړل چې خدایه(ج)نورله هغې څخه صبر راکړه.په دې کې درې ورځې و وتلې چې ما احمد نه وو لیدلی غوښتل مې چې ورسره ووینم ،نو دوکان ته یې ورغلمه ، احمد چې زه ولیدمه نو ډیر خوشاله سو ،ستړې مسې مو سره وکړه ، په دوکان کې یې چای تیاري پرتې وې چای مې هم ورسره وڅښلې او د زرغونې بحث مې ورته را واخستی چې څنګه اوس دې په یادو کې درګرځي که دې هیره کړه؟

احمد راته وویل:

زما همیشه یوه خبره ده ،په هغه شپه مي درته وویل چي بیا یې هیڅ نه یادوم، له هغې شپې راهیسته مي بیا د هغې نوم هم پر خوله نه دی اخیستی ،ښه اوس یې ته مه رایادوه.

بیا یې وویل:

نوې واوره.

ما ورته وویل:

لکه چي نوی زیری دی ژر یې راته و وایه.

احمدراته وویل:

رښتیا هم چي نوی زیری دی،ما ته خو زما کورنۍ زما د کوزدې له پاره ځای پیداکړی دی ، ټول کار خلاص سوی هم دی سبا ته انشاالله زما ستن او تار راوړي او ته دي اوس لا خبر یې چي سبا شپې ته د ملګرو سره ورسې ګوره چي پاته نه سې، زما په خوشالۍ کي باید ته هم ګډون وکړې.

ما ورته وویل:

چي دا خو بیخي ډیر ښه کار سوی دی خدای(ج) دي سره و رسوي، زه ستاسو کورته حتماً درځمه ،که تا راته ویلي هم نه وای زه درتلم.

احمد راته وویل:

چي که ښه کار دی، نو ته هم دغه ښه کاروکړه .

ما ورته وویل:

رښتیا وایې، وبه یې کړم خو زما څخه تا وار له مخه کی،خیر خدای(ج) مهربانه دی، نو مي په دوکان کي مبارکي ورکړه،چي اوس دي لا درمبارک وي.

احمد راته وویل:

کور دي ودان خدای دي (ج) ستا بخت هم خلاص کړي،خدای(ج) دي ستا په زړه یو ښه ځای په نصیب کړه.

ماور ته وویل:

رښتیا هم چي د نصیب خبري دي،خوپه دې کي موګـټه سوه چي زرغونه مو په نصیب نه سوه.

احمد راته وویل:

رښتیا هم کوم څوک چي مي دځان لپاره خپل نصیب ګڼلی وو هغه مي نصیب نسو او په خیر راته تمام سو،خیر پخواني یادونه به هیروو.

ماورته وویل:

داهم د الله(ج) یو احسان وو پر ما او تا چي له زرغونې څخه یې و ساتلو، ته اوس دا راته و وایه څه شي ته ضرورت سته،چي زه یې سره برابر کړم.

احمد راته وویل:

هیڅ شي ته ضرورت نسته هر څه برابر دي ،بس چي ته راسې دا راته هر څه دي.

ما هم هغه ته وعده ورکړه چي خامخا درځم ، وروسته تر هغه مي د احمد څخه رخصت واخستی او له دوکانه یې را و وتلم،سیده راغلم د یو ګل فروش دوکان ته،یوه دانه ښایسته د غاړي ګل مي د احمد د کوزدې د مبارکی لپاره او هم یوه کڅوړه چاکلیټ واخیستل او کورته مي له ځان سره رواړل ،نو په دا سبا ماځیګر ورغلمه د احمد کور ته،هلته مي احمد ولیدی د دوهم ځل لپاره مي بیا مبارکي ورکړه اوګل مي هم په غاړه کي ور واچوی، چاکلیټ مي ورباندي وپاشل،بیا مي ورته وویل:

له خدایه(ج) همیشه خوشاله ژوند در ته غواړم.

احمد هم مننه راڅخه وکړه،په ربښتیا هم چي ډیره ښه میله یې جوړه کړې وه ښه ډولونه او د ښایسته ځوانانو اتڼونه ول ،ښه ډوډۍ یې هم ټولو میلمنوته ورکړه ،د ډوډۍ ورکولو پر وخت ما غوښتل چي مرسته ورسره وکړم،خو احمد پرې نه ښودم او ویل یې چي د مرستي خلک ډېر دي ،نو ما هم دومره ډېره ډوډۍ و خوړله چي توبه ، وروسته له ډوډۍ هم میله تازه وه،ډېر سات مي تیر سو او د شپې ناوخته و چي له احمد څخه مي د تللو رخصت واخستی.

احمد راته وویل:

خدای(ج) دي ستا د کوزدې شپه هم راباندي و ویني، چي هرڅومره ژر کیږي ته هم بایدکوزده وکړې ،د راتګه دي مننه،ډېر خوشاله سوم چي راغلې .

ما ورته وویل:

چي یار هغه وي چي په ښه ورځ درسره خوشاله او په بده ورځ درسره غمګین وي، ته خو زما ورور یې ولي به نه درته راتلمه،نو کور ته راغلمه تر څلورو ورځو مي بیا حال نه وو باندي،یوه ورځ بیا بازار ته ولاړم د احمد دوکان ته هم ور وګرځېدم هلته مي له احمد څخه د کوزدې په باره کي پوښتنه وکړه چي څه حال دي دی.خوشاله یې ؟

احمد راته وویل:

ډېر خوشاله یم او ډیرښه احساسوم ،له خدایه(ج) راضي یم خدای(ج) دي هر ځوان ته داسي ژوند ور په نصیب کړي،تر اوسه مي واده نه دی کړی دومره خوشالي احساسوم چي په کالو کي نه ځایږم، ښه ته دا راته و وایه ته ولي کوزده نه کوې ؟

ما ورته وویل:

دا خو د نصیب کار دی ،خدای(ج) خو مهربانه دی زما نصیب به هم له کوزدې سره و سي،یاره هرڅه په نصیب پوري اړه لري.

احمد راته وویل :

خدای(ج) خو بیشکه چې مهربانه دی خو که ته هم یو څه کوښښ وکړې،خدای(ج) خپلوبنده ګانوته وایې تاسو حرکت کوی زه به برکت کوم مګر د خیر پر لاره ،حرکت کول پر موږ دي او برکت د خدای(ج)له طرفه دی.

ما ورته وویل:

زه به هم له نن نه وروسته کوښــښ کوم ،دا یې زما ستا سره وعده.

احمد وویل:

وو نو چې کوښــښ وکړې او هېر یې نکړې.ما هم اطمینان ورکی چې ستا هره خبره منمه ، د احمد له دوکانه راغلمه کور ته، کور مي مور پوښتنه راڅخه وکړه چې ولي دومره ناوخته راغلې چیري تللی وې؟

ما ورته وویل:

یو انډیوال مي کوزده کړې وه د هغه د مبارکی لپاره ورغلی وم پوښتنه مي پر کول .

نو مور مي راته وویل:

زویه ستا هم د کوزدې کولو وخت دی،پلار دي هم راته ویلي وه چې ته له ده سره مشوره وکړه ،کچیري یې خپله یو ځای خوښ کړی وي نو به په مرکه ور سو او که دي خپله ځای نه وي خوښ کړی بیا به یې موږ درته و ګورو،نو زویه که دي خپل د خوښي ځای وي او غواړې یې نو موږ ته و وایه،چې سره وې رسوو .

ما هم له ځان سره ويل:

چي نور نو بس ده ،تر څو پوري به د ليونو په شاني ګرځې،اوس دي لا د ځواني وخت دی،نو يو فارسي بيت راياد سو هغه چي وايي:

لذت زنـدگی یازن بـود یا دنـدان
اگراین دونبوددنیـا سـرت زنـدان

له خپلي مور څخه ډير خوشاله سوم چي ماته يې دا وويل چي که تا خپله يو ځای انتخاب کړی وي نو راته و وايه.بعضي پلرونه او مورګاني ظالمان سته چي د چا خوښي ته نه ګوري او نه پوښتنه ځني کوي.چي ستا يو ځای خوښ دی نه دی.بس په خپله يې ور غواړي که خوشاله وو که نه وو.بيا سر نه پسي ګرځوي.د دې غم يې وي چي فقط واده ور ته وکړي او د دوی غاړي خلاصي سي نور يي د دې پروا نه وي ور سره چي په راتلونکي کي به مو اولاد خوشاله وي يا نه وي.دا خو هري مور ته په کار ده چي د خپل اولاد د ټول ژوند خوشالۍ په نظر کي و نيسي ځکه دا خو د ټول عمر کاروي.تلوار پکښي ضرور نه دی او نه د تلواري کار دی.

نو مي خپلي مور ته وويل:

صحي ده ما ته تر ماښامه وخت راکړه ماښام تاسو ته خبر درکوم .

مور مي هم راته وويل:

چي ماښام حتماً راته و وايه.

ماښام چي له ځان سره هر ځای خوښ کړم بيا خوند نه راکوي ،په زړه کي مي يو رقم وام پيداسي او وايم کيدای سي چي د زرغونې په شان دا هم هغسي وي ،هکي حيران پاته ومه چي څوک

انتخاب کړم،تر څو چي خپله د خاله لور مي خوښه کړه ځکه د هغې خوی او کردار او هرڅه راته معلوم وه، هغه مي ځان ته انتخاب کړه ،چي مور ته به وایم چي فرزانه مي خوښه ده ، ځکه چي هر څوک باید د خوښي ځای و کړي،په دې خاطر چي بیا نه بدلیږي نه خرڅیږی او نه چا ته ورکول کیږي، د ټول عمر کار وي ،که ور سره خوشاله وې،نو دنیا درته جنت سوه او که ورسره خپه یا پرېشانه وې نو دنیا درباندي دوږخ سوه،ماښام مي مور بیا پوښتنه راڅخه وکړه چي کوم ځای دي انتخاب کی؟

ما ورته وویل:

ستا خورزه مي انتخاب کړه .

ماچي کله فرزانه ور وښوده نو مور مي د ډیري خوشالی څخه راته وویل:

فرزانه ښیې، دا خو بیخي ښه کار و سو ته نور بېغمه اوسه سهار زه خپله ورځمه دا خو بیخي رسېدلی کار و بوله .

ما نو دوی پرېښودل او کاریې ،سهار مي مور او پلار دواړه په مرکه زما د خاله کور ته ورغلل ، هغوی هم څه نه دي پکښي ویلي ورسره هو کړې یې وه ،نو یې زما ستن او تار ځني راوړل،زه کور ومه په خونه کي هلته خوني ته مي مور او پلار دواړه راغلل او مبارکي یې راکړه ،کله چي دوی مبارکي راکول نو زما ټول بدن په خولو لوند خیشت سو،یو قسم ته ناولده حال راباندي راغللی چي بیخي سې زه احساس بیخي بیانه ولای نه سم اوتر تا ثر لاندي هم راغلم ،مور مي راته ویل:

زویه ډیر نیک بخته یې چي داسي ژر دي نصیب خلاص سو.

ما له خپل ځان سره وویل :

چي ستاسو په فکر زه نیک بخته یم خو له ما نه به بل بد بخته نه وي ،کاشکي مي د زرغونې پاکه مینه همداسي په نصیب سوې وائ،نو به زه هغه وخت نیک بخته وم ،دوی ته نو څه معلوم وه چي زما په زړه کي کوم ارمان وو مخکي لا هم د خاوروسره خاوري سو، نور بحث مي ورسره و نه کی،له کوره را و وتلمه ،راغلم سیده د احمد دوکان ته ،هغه مي خبر کی چي زما نصیب هم خلاص سو ستا دعا قبوله سوه.

کله چي مي احمد ته دا وویل هغه دستي یوه خلطه چاکلیټ راباندي وپاشل مبارکي یې راکړه او بې حده ډیر خوشاله سو،بیا مي د ماښام د راتللو بلنه ورکړه چي د ملګرو سره راسه.

احمدراته وویل:

بیخي درځمه .

نو له احمده څخه راغلمه د زرغونې کور ته، زرغونه مي هم خبره کړه او د ماښام لپاره مي بلنه ورکړه .هغه هم ډیره خوشاله سوه او راته و یې ویل:

ښه سو چي ستا سو نصیبونه خلاص سول، احمد نا ځوانه خو خبره کړې لا نه یم .

ما ورته وویل:

چي وو دا خو ستا برکت وو که تا موږ ته ټول حال نه و ویلی،نو تر او سه به نه زما او نه هم د احمد نصیب خلاص سوی وای،ستا په امید به دواړه ناست وو.

زرغونې وویل:

رښتیاهم دا ټول ظلم پر تاسو ما کړی دی ،کاشکي مي هغه وخت خبر کړي واست.

ماورته وویل:

چي پخواني يادونه پسي پرېږده،اوس يې مه را ياده وه،ماښام له خيره ته او مور دي راشي .

زرغونې وويل:

چي كه درغلو ستا مور به څه وايي چي دا ناولده څوك دي او چا راغوښتي دي .

ما ورته وويل:

زما مور ستاغوندي شكي نه ده چي پر چا شك و كړي، چي هر څومره ډيرى ښځې وي هغه خوشاليږي او نه د چا پوښتنه كوي چي چا خبره كړې يې . زرغونې نه غوښتله چي راسي ،خو ما ډيره مجبور كړه چي كه رانغلې بيا زه هم نه درته راځم،مور دي هم راوله او ته هم راسه چي سات دي تير سي، نو يې را سره و منله چي حتماً درځم، د زرغونې له كوره راغلم كورته،كور مي هم ټول خپلوان راغلي وه او ټولو مباركي راكړه او د ماښام د ډوډۍ او ميلې تصميم مي و نيوى،ماښام ته ټول ميلمانه راغلل احمد هم د ملگرو سره راغلى وو ، زه له ټولو سره مصروف وم او هغه ملگرو كوم چي مباركي نه وه راكړې هغو هم مباركي راكول،د ډوډۍ وخت شروع سو او د ټولو ميلمانو ښه عزت و سو،لنډه دا چي تر يوولسو بجو پوري ميله تازه وه، وروسته تر هغه احمد د تللو اجازه راڅخه و غوښته،چي ما ته اجازه راكه چي ولاړ سو. ما ورته وويل دلته بيده سه اوس ډير ناوخته دى سهار به ولاړسې.

احمد راته وويل:

ناوخته نه دى چي كورته ولاړسو ښه به وي ،ما هم اجازه وركړه او دوى ولاړل، پاته ميلمانه چي و هغه هم ولاړل،زه نو تر

دوولسوبجو پوري يواځې ومه،بیا يې کور ته ور و غوښتمه چي راسه،کور ته ورغلمه ګوته يې را سره کړه او اجازه يې راکړه چي اوس خلاص يې او هر ځای چي دي زړه غواړي تللای سي .زه هم ډیرسترړي سوی وم نو د خوب لپاره مي ځای برابر کړ او بیده سوم. سهار ناوخته وو چي مور مي راکښېنولم او راته وویل:

په دغه شپه زوم ته له خوشالۍ خوب نه ورځي او ته تر دغه وخته بیده يې .

ما ورته وویل:

په زومانو کي خو فرق وي.

بیايې پوښتنه راڅخه وکړه ډیر خوشاله معلومېږې په رښتیا هم خوشاله يې ؟

ماورته وویل:

ولي به نه یم خوشاله، ستا خورزه مي په نصیب سوه.دا د خوشالۍ ځای نه دی.

بیايې راته وویل:

مازي ما خوشاله کوې خیر اوس کښېنه چای مي در ته تیاري کړي.

ما ورته وویل:

موري ستا له حقه به څه کوم،زه هم راکښېنستمه چای مي په کور کي و څښلې او د احمد پرخوا ور روان سوم ،احمد نو دومره پر راګران سو چي زه به کوم وخت خلاص سوم نو حتماً به مي له احمد سره لیدل،هغه یو زړه شریکه د ښه خوی او ښه کردار خاوند وو،بیخي مي مینه ورسره پیدا سوه ،دوکان ته يې ورغلمه دی هم په دوکان کي

وو،ستړې مسې مو سره وکړه او بیا یې مبارکي راکړه ،ما هم مننه ځني وکړه، بیا یې راته وویل:

انډیوالان مي غواړي چي مزاري شریفي ته سفر وکړو د ګلي سرخ د میلې له پاره،ما هم ورسره و منله چي ستا سو کار او ستاسو خوښه ده هر چیري چي ځی زه در ته اماده یم،نو سبا له خیره سره ځو، ته هم راسره ولاړ سه کچیري وخت لرې ښه سات به مو تیر سي.

ماور ته وویل:

دا واري خو نسم درسره تللای،په دې خاطر چي ډیر کارونه لرم دا ځل مي تاسي معاف کړی بل وارته که هرځای تللاست حتماً درسره ځم.

احمدراته وویل:

کومه خبره نه ده صحي ده چي خلاص نه یې ،نو موږ هم نور نه در ته ټینګیږو.

نو مي له احمد او انډیوالانو سره د خدای پاماني وکړه ،چي تاسو ته ښه سفر غواړم په خیر ولاړ سی، خو هلته به ډیري دعاوي راته کوی،له دوی څخه را رخصت سوم.

احمد او ملګري یې په دا سهار روان سول د مزاري شریف پر لور ، پوره اته ورځي ووتلې چي ما په دوی هیڅ حال او احوال نه درلودی او نه په خبروم چي څنګه به وي، په دا لسمه ورځ لس بجې به وې کور ناست وم، چي دروازه ډیر په تلوار وټکېده، زه ور ولاړ سوم چي خدایه(ج) خیر،دروازې ته چي ورغلم ګورم چي احمد دی،ډیر وارخطا وو او د مخ رنګ یې تغیر کړی وو ، ستړې مسې مي ورسره وکړه چي خیر خوبه وي ولي داسي وارخطا یې؟ څه کیسه ده څه پیښ سوې ده ؟

احمد راته وویل:

غټه پېښه سوې ده ته راځه په هر څه به خبر سې .
ما ورته وويل:
اوس مي په خبر کړه .
احمد راته وويل:
سمع الله په حق رسيدلی دی .
زه ډير وارخطا سوم چي ولي او څنګه ؟
احمد وويل:
اوس يې د ويلو وخت نه دی، وروسته دي له هر څه خبروم،اوس يې بايد د فن(ښخ)کړو او د پټېدو غم يې و خورو.
زه هم ورسره روان سوم او راغلم د احمد د کلي مسجد ته، که ګورم چي سمع الله پر چار پايي باندي پروت دی،سپينه روجايي باندي هواره ده، روجايي مي د سمع الله د مخه ايسته کړه ،داسي تک ژړ سوی و لکه نارنج، ډيره خوا مي باندې بده سوه غوښتل مي چي په زوره و ژاړم،خو همت مي له لاسه ور نه کی ځان مي ټينګ کی،د سمع الله په چورتو کي ورک ومه، چي د مسجد امام(ملا) يو سپين ږيری امام وو،زما پر اوږه يې لاس کښېښوی او راته و يې ويل:
ځوانه !چي خدای(ج) په تقدير کي څه ليکلي وي هغه به کيږي ،هيڅ څوک يې په اراده کي تغير نسي را وستلای او نه يې څوک په کار کي مداخله کولای سي،غم مه کوه د غم پرځای دعا ورته وکړه،درودونه باندي و وايه او د ده اروا ته يې ور وبخښه ،هم به خدای(ج) درنه خوشاله وي هم د خدای رسول(ص) ،مرګ خو حق دی هيڅوک ژوندي نه پاته کيږي، د اسلام ستر پغمبر(ص) وايي،په تاسو کي دا دوه کارونه د کافرانو دي، يو په يو قوم پسي بد ويل او بل په مړي پسي ژړل،غمونه پرېږده راځی چي د مړي د غسل کار برابر کړو، زه هم د

مسجد د ملا خبرو متاثره کړم را ولاړ سوم ،چي رښتیا هم مرگ خو حق دی، سمع الله مو په څلورو نفرو را واخستی غسل خانې ته ، دمسجد ملا غسل ورکئ او په کفن کي يې و پېچی او د سمع الله جنازه مو له مسجده راوړه هديرې ته،په هديره کي مو لمونځ ورکئ او خاورو ته مو و سپاری،وروسته بيا ما احمد او ملگري يې راوستل خپل کورته،کورته چي راغلو پوره شپږ بجې وې ، دوی ډير ستړي او غمو ځپلي وه ،لومړی بيده سول، تر څو ساعتو خوب وروسته بيا راکښېنستل، بيا مي له احمده پوښتنه وکړه ،چي اوس خو کيسه راته وکړه څنگه په حق ورسيدی؟

احمد غريب راته وويل:

کله چي مو له دې ځايه حرکت وکی ،ترهغه ځايه مو ډير سات تير وو او ډير خوشاله وو ښه منظرې،ښاسته ځايونه او تاريخي ابدات مو تر هغه ځايه ليدل،هلته نو دومره انسانان راغلي وه چي بيخي ځای نه وو،د سخي صاحب(ع) او هم د نورو ښه شخصيتونو زيارت مو هم وکئ، بيخي ډير سات مو تير سو،کله چي مو بيرته د کور پر خوا حرکت را و کی، تر سالنگه په ښه خوشالي را و رسيد و،تر دريو تونلونو لا را تير سوو،هلته هوا ډيره سړه وه واوره اوريده او ډيره پرته هم وه سړکونه هم يخ سوي وه، د موټرانو بيروبار ډير و. څلورم تونل ته چي را و رسيدو،موټران په کتار ولاړ دي،بيخي ترافيک جام دي،موږ هم خپل موټر چي سراچه موټر راسره وو،تر نورو موټروانو شاته و دروی، لاره بنده وه پوره درې ساعته مو انتظار وکئ. تر څو د سمع الله نفس تنگ سو او له موټره راشوه سو.

ما ورته وويل:

چي چيري مه ځه داسي نه وي سره ورک سو ،دا خو ناولده ځای دی بيا به سره پيداکولي نسو.

خو سمع الله راته وويل:

نفس مي بيخي تنګ سو، زه ځمه ګورمه چي ولي لاره بنده ده بيرته دستي راځم،دا يې موږ ته وويل او ولاړى ،تر يوه ساعت لا ډير وخت تير سو،چي د سمع الله درک معلوم نسو،موږ ټول ډير وارخطا سوو چي ولي دومره وځنډېدى،اخير ما له دا نورو ملګرو سره مشوره وکړه چي زه به پسي ور سم ،هغوى راته وويل:

داسي نه وي ته هم پسي ورک سې.

ماورته وويل:

يا زه نه ځنډېږم دستي راځمه.نو زه هم پسي ور روان سولم تر ډيره ځايه راغلم،ګورم چي ډير خلک سره راټول سوي دي زه هم ورغلمه د خلکو منځ ته ،له يوه نه مي پوښتنه وکړه چي دا څه کيسه ده چي دومره خلک سره راټول سوي دي؟

هغه راته وويل:

واوره را ښويدلې ده،لاري يې بندي کړي دي او ډير خلک هم تر لاندي سوي دي،اوس دا نور خلک کوښښ کوي چي لاره خلاصه او مړي له واوري څخه را و باسي .

ما ته چي يې د واوري د ښويدو وويل زړه مي په زوره زوره و درېدى،ماويل داسي نه وي چي سمع الله پکښي کي وي نو به څه کوم،نور هم مخته ورغلم هر څومره چي مي يوې خوا بله خوا کتل سمع الله مي په سترګو نه سو،تر څو هغه خلکو ته ورغلم چي دا مړي يې له واوري راکښل،ما هم له دوى سره مرسته شروع کړه او مړي مي رايستل. درې مړي چي مو را و ايستل څلورم چي مونيمى را و ايستى،خپله سمع الله دى ما چي سمع الله و ليدى نور په ځان نه يم پوهيدلى چي څه په را و سوه ،يو وخت وو چي پر سد راغلم خلکو لا لاره

نه ده خلاصه کړې او سمع الله يې له واوري څخه را کښلی وو او يو ګوښه ځای يې ايښی وو يو چا پټو هم وربانديي اچولی وو، زه هلته پر هغه ځای هم ورته هکي حيران پاته سوم چي دا څه و سول،نو مي سمع الله هلته پرهغه ځای پرېښودی او راغلمه خپلو نورو ملګرو ته،هغوی ته مي وويل چي سمع الله خوتر واوري لاندي سوی او مړ سوی دی ،راځی چي را يې وړو، ټولو راباندي وخندل چي مسخرې کوې ،يو هم له موټره نه راکښته کيدی،زما خبري درواغ ورښکاره کېدې ډيره خوامي هم ورته شنه کېده. بيا مي ورته وويل چي رښتيا درته وايم ،هغه تر واوره لاندي سوی دی ،راځی چي را يې وړو، نور هم ډير مړي سوي دي لاره په داغه خاطر بنده ده ،ما هغه خپله له واوري را وه ايستی ،راځی چي هغه راوړو،ما چي دوی ته دا وويل، نو بيا دوی هم له موټره را شوه سول او سمع الله ته راغلو ، دوی چي سمع الله وليدی داسي سول لکه يو چا چي ټک ورباندي کړی وي حيران پاته سول ،ما ورته وويل:

حيران مه پاته کېږی ،ژر يې در واخلی چي موټر ته يې و رسوو،بيا مو نو په ټولو موټر ته راوړی، د موټر د شاه چوکۍ (سيټ) مو ورته هوار کی او دی مو پکښي کښېښودی، اوس نو د لاري د خلاصيدو انتظار يو، پوره اته ساعته لاره بنده وه او موږ ورته انتظار وو،وروسته بيا لاره خلاصه سوه او حرکت مو را وکی، راتلو راتلو تر څو کابل ته پر يوولسونيمو بجو را و رسېدو،وخت هم ډيرناوخته وو،په دې خاطر د شپې يوولس نيمي بجې ډيرناوخته وي ، موږ نو يوه هم ډوډۍ نه وه خوړلې او نه مو څه څښلي وه اشتهاء نو د کمه وه په دا وخت کي،د خوابدۍ له خاطره هيڅ شئ خوند نه کوي،بيخي مو لوږه هيره وه او موټروان موناولده وو،هغه ته مي ورپام سو،چي دی غريب خو مو په لوږه مړ کی،هغه ته مي وويل ته چي هر ځای ډوډۍ خورې و يې خوره يا دي

هرشي ته زړه وي،زموږ خو اشتهاه نه ورته کيږي ته خو خپله ډوډۍ و خوره ، موټروان هم يو هوټل ته ودريدې خپله ډوډي يې و خوړله او بيا مو حرکت را و کی، پوره دوولس نيمي بجې وې چي چوک ارغندی ته را و رسېدو ، پر چوک يې و درولو،پوليسو اجازه نه راکول چي ولاړ سو،راته ويل يې په لاره کي خطر دی تاسو ته اوس اجازه نسته .

ما ورته وويل:

زموږ سره مړی دی موږ خو له مستيه څخه نه ځو،که هغوی و درولو هم به څه راته و نه وايي ،کورونه مو ډير ليري دي په دې خاطر چي لږ ژر و رسيږو ،نو پو ليسو هم اجازه راکړه،چي که هرخطر په لاره کي درته پيښ سو،مسئوليت ستاسو دی، ځی نو په مخه مو ښه،بيا مو له هغه ځايه حرکت را و کی تر څو چي دلته را و رسېدو، دلته چي را و رسېدو د سهار شپږ بجې وې، ډير ستړي او ستومانه وو .لومړی مو سمع الله خپل کور ته و رسوی ،کور چي يې له سمع الله خبر سو، نو وير ورباندي ګډ سو، ټول کوريې په ژړا سو،موږ يې ژړا نسوای زغملای نو له کوره يې را و وتلو او سمع الله مو هلته پرېښودی، تر درو ساعتونو وروسته مو له هغه ځايه څخه مسجد ته را وړی،وروسته تا ته راغلو او ته مو خبر کړې، دغه کيسه وه او داسي پيښه راته و سوه.

زما هم ډيره خوا ورباندي بده سوه ،رښتيا هم چي د ګور شپه نه پر کور کيږي ،د چا چي ورځ پوره سي نو بيا په هيڅ وجه نه پاته کيږي، نو مي احمد او ملګرو ته ځايونه وا چول،چي تاسو خپل خوب پوره کی سهار به سره وينو،دوی هم بيده سول،سهار اووه بجې وې،چي ورته راغلم او زموږ له کوره را و وتو ،راغلو مسجد ته د فاتحي لپاره د فاتحې مراسم هم ترماځيګره پوري خلاص سول، نو احمد راته وويل چي ولاړ به سو د سمع الله زيارت به وکړو،د سمع الله وروڼه هم هلته

وه،هغوی هم ویله چې ور سو ښه به وي،نو ټول ورغلو زیارت ته زیارت مو وکی ، د سمع الله وروښو ښه ښایسته بیرغونه هم ورته جوړ کړي وه،ډیري کلمې یې باندي لیکلي وې ،هغه یې هم د سمع الله پر شنا ختو ځړولي وې، د ماښام تر اذانه پوري هلته وو،بیا له هغه ځایه راغلو د احمد کره،ډوډۍ مو هلته وخوړه وروسته له ډوډۍ څخه احمد وویل:چې زه سهار کندهار ته ځم تر څو د سمع الله د قبر له پاره ډبره جوړه کړم.

ما ورته وویل:

چې زه هم درسره ځم .

احمد راته وویل:

ته نو څه کوې،ولي ځان په عذابوې ته دلته کارونه لرې .

ماورته وویل:

هیڅ کار نه لرم او نه په تکلیف کېږم .

احمد بیا وویل:

ستا کار دی چې راسره ځې نو سهار سره ملګري یو.

سهارمو ډیر وختي حرکت را و کی، زه او احمد سره ملګري وو،په لاره کي مو ډیري خبري سره وکړې ،بیخي په دا سفر نه یو پوهیدلي چې څنګه را و رسیدو. هلته په یوټکسي موټر کي کښېنستو او د ډبرو د جوړولو دوکان ته ورغلو،هلته څو رقمه ډبري جوړیدې.په دواړومو یوه ډبره خوښه کړه،عنوان موهم ورته انتخاب کئ او هغه ډبره جوړونکي هم عنوانورباندي وکښی کوم چې موږ ورته ویلی وو ،ډبره یې راته جوړه کړه او بیا بیرته راغلو،تر هر څه له مخه دواړه ورغلو د سمع قبر ته،دعا مو ورته وکړه او پر قبر مو ډبره کښېښوده ،بیا احمد راته وویل ،چې دنیا څومره بې وفا ده، موږ خو ټوله باندي خطایو او وایو چې دنیا نه بلکي انسانان بې وفا دي،خو په اصل کي دنیا بې وفا او فاني ده ،له

هیڅا سره یې وفا نه ده کړې او نه یې کوي او نه یې پر ځا زړه سوځي ، نه ځوان ته ګوري نه کوچني ته ،نه خان ته ګوري او نه مسکین ته، که څوک ښه کوي نو د اخیرت لپاره دي ښه کوي،ځکه دنیا خو د هیڅا هیڅ شي ته نه ګوري او نه یې پر ځا زړه سوځي .

ما ورته وویل:

ته خورښتیا وایې هر څوک چې په دنیا کې ښه کوي نو د اخیرت غم دي خوري،ځکه بیا په اخیرت کې ځا ته نه پیسې په درد خوري نه نوم او نښان ، خو چې په درد ځاته خوړل کیږي ،هغه د ځا ښه عمل دی، وروسته بیا راغلو خپلو خپلو کورو ته،کور ته چې را و رسېدم ګورم چې شین خالی خاله هم راغلې ده ،ستړې مسې مي ورسره وکړه،هغې پوښتنه راڅخه وکړه چې چیرې تللی وې؟

ماهم د سمع الله کیسه سر ترپایه ټوله ورته وکړه.

شین خالی خاله راته و ویل:

خدای(ج) دي ټول مسلمانان و بخښي، کورنۍ ته دې خدای(ج) صبرجمیل ور په برخه کړي،دلته خو خاص د ځوانانو مرګ راغلی دی،خو دا به هم د الله اراده سوې وي، که زما په رقم سپین سري یا سپن ږیري مړه سي خو د ځابه دومره خوا نه ورباندي بدیده،خو د انسان په لاس نه دي نه څه کولای سي،الله دي هغه ځوان وبخښي او زموږ دعاوي دي ور و رسیږي ،د شین خالی خاله هم خوا وربادي بده سوه،دا یې هم راته و ویل چې نن سهار زرغونه درپسي راغلې وه ،ډیره وارخطاء معلومېده،ستا پوښتنه یې راڅخه وکړه ،چې که هرځای وي ډیر ضرور مي په کار دی که دي را پیدا کی ،نو زه نه سوم پوه چې څه به یې کولې،د خندا په ډول یې راته و ویل چې مینه مو لکه چې نوره هم ستا د کوزدې

په کولو سره توده سوې ده ،ولي دي نه کوله ،هغه خوستاوړ وه او بیا دي پرېښوده ولي؟

ما ورته وخندل چي یا هغسي نه ده ،زرغونه ډېره ښه نجلۍ ده،خوهغه یې پخوا لا پلار بل چاته ورکړې وه، زه اوس فقط دوستي ورسره لرم،په زړه کي دا تشویش راته پیدا سو،چي ضرور یوه کیسه خو پېښه ده .دستي په هغه ساعت را ولاړ سوم او د زرغونې کورته راغلم. ګورم چي په کور کي یې یوازي د زرغوني مورده.د هغې څخه مي پوښتنه وکړه ،چي خیر خو به وي چي زرغونه په ماپسي راغلې وه،او اوس چیري ده؟

د زرغونې مور راته و ویل چي د زرغونې پلار تیر ماښام ډېر سخت په تکلیف سو، نو مو هغه روغتون ته بوتلی ،تر سهاره پوري سیرومان او پیچکاري ورچالنه وې،تر اوسه پوري یې فرق نه دی کړی،زه او زرغونه هم ترسهار ورته ویښي ناستي وو،سهار زرغونه په تا پسي درغله تر څو چي ته دلته په روغتون کي ورسره پاته سې، موږ ډېر وارخطاء وو او نه مو څه کولای سوای ، نه په څه باندي پوهیدو، ښه سو چي ته راغلې زه زرغونې دلته پرېښودم،چي ته پر کور اوسه زه به ورته پاته سم.نو دوی دواړه هلته په روغتون کي دي ،که ته هم ورسې ښه به وي، زه هم له هغه ځایه راغلم روغتون ته ،دوی مي په روغتون کي پیدا کړل،نظرجان اکا مي هلته ولیدی دومره په تکلیف وو چي بیخي زما زړه باندي کباب سو،سیرومان ورته چالان وه اکسیجن یې هم ورکړی وو،خبري یې نسوای کولای بیسده پروت وو،له زرغونې مي پوښتنه وکړه ،چي څه مریضي ورته پیښه سوه؟

زرغونې راته و ویل:

ماښام مخکې له ډوډۍ یې هم ساه بنده بنده کېده او پر سینه یې لاس نیوی،ما اوبه ورته را وا خیستې ،اوبه یې و څښلې یو څه ارم سو،وروسته تر ډوډۍ بیا ډېر په عذاب سو ،بیخي یې ساه نسوای اخیستلای او پر زړه یې لاس ایښی وو،دا یې ویل چې زړه مي زړه مي،ما دا ګمان وکئ چې مړ سو ډېره وارخطاء سومه،په هغه نیمه شپه کي مي روغتون ته راروستی، ستاسو کره نسوای در تللای چې خبر کړی مي وائ، اوس یې د ماښام راهستي نه خبره کړې ده او نه یې څه ویلي دي،په دغه خیال دی لکه وینې چې یې.

ماورته و ویل:

خدای(ج) به هرڅه اسانه کړي.په دغه وخت کي یو ډاکټر راغی،یوه نسخه یې لیکلې وه چې دا دوا ته ضرورت دی ورته رایې وړی،ما هغه نسخه له ډاکټر څخه را واخسته او له بازاره مي هغه دوا ورته راوړل کومه چې ډاکټر راته په نسخه کي لیکلې وه،هغه دوایې ورکړه خوهیڅ فایده یې نه ورته رسیده،تر څو چې ډاکټرانو راته و ویل چې علاج یې نه کیږي ،که یې هر ځای ته یو سی،د ژوند اخیري شـېـبې یې دي ،تر څلورو ورځو پوري بیچاره نظرجان اکا ډېر په تکلیف تیري کړې ،په دا پنځمه ورځ د ماښام پر اتوبجو یې ساه وخته او د ژوند اخیري شپه یې سوه ،زرغونې ژړاوي وربانديي شروع کړې،خو د روغتون ډاکټرانو دلاسایې ورکوله،مګر هغې یې پر خبرو هیڅ غوږ هم نه نیوی،ځکه پلار یې د هغې له پاره یو لوی غر وو او دې به دا ویل کاشکي یې زه پر ځای مړه سوې وای.

ماورته و ویل:

ته اوس ژړا پرېږده ،درځه چې کورته یې یوسو، د روغتون ډاکټرانو هم زموږ سره امبولانس واستوی او د زرغونې تر کوره یې را و

رسولوو،دغه شپه يې پر خپل کور وکړه،سهار مو وختي جنازه مسجد ته راوړه ،په ټولو مسجدو کي مو اعلانونه وکړل،دقبر لپاره مو هم خلک وا ستول او زه راغلم په احمدپسي هغه مي په خبر کی،چي نظرجان اکا وفات سوی دی.هغه هم راسره روان سو او مسجد ته راغلو او له مسجده مو جنازه را واخسته تر هديرې پوري ،قبر يې تيار سوی وو،لمونځ مو ورکی، او وروسته مو خاورو ته و سپاری،يو ساعت لا هم هلته معطله سوو،بيا ما احمد ته و ويل:

زه به ورسم د زرغونې کورته او له دوی سره به و اوسم،ته راسره ځې.

احمدخپل جيب ته لاس کی ،له جيبه يې شل زره افغانۍ را وکښلې ماته يې راکړې چي دا ورکړه ،خو زه نه سم درسره تللای.

ما هم له احمده پيسې را واخستې او د زرغونې کورته راغلم،ګورم چي زرغونه په غمو کي داسي غرقه وه،دونه ډيره خوايې بده وه چي بيخي يې ماته پام سوی هم نه دی،ور ږغ مي کړل چي زرغونې خو د زرغونې هيڅ نه راپام کيږي، د دوهم ځل لپاره مي بيا ورږغ کړل زرغونې.

دا وار يې راته پام سو او راته و يې ويل:

آ! څه وايې.

ماورته و ويل:

په څه چورتو کي ورکه سوې.

هغې راته و ويل:

بيخي نه پوهيږم ،چه په کوم چورت کي ومه،چيري يمه،چيري اوسېدمه،چير ته تلمه ،سر مي نه خلاصيږي ،خو دومره پوهيږم ،چي خدای(ج) مي له سره ښخه اسمان ليري کی،پر ما ډير

غمونه،خواری،تکلیفونه او هر سخت راغلی دی،خو تر ټولو دغه د پلار مړینه ډیره ګرانه راته تمامه سوه،هر څه چې مې درلودل هغه راڅخه ولاړل ،بیخي له ژونده څخه بېزاره یمه.

ماورته و ویل:

دومره ژر هم مه نا امیده کېږه،که ته دومره غمونه او اندیښنې و کړې ،نو ځان ته دې تاوان دی ،ستا په غمو او اندیښنو خو بیرته نه را ژوندی کیږي،صبر کوه خدای(ج) به درباندي مهربانه سي،وسواس مه کوه ځکه وسواس کولو ته دې شیطان هڅوي او له خدایه(ج) دې ناراضه کوي،که ته دومره پر ځان فشار را ولې،نو مور خو دې بیا بیخي پر ځان فشار راولي،د هغې په خاطر له دې کارونو او چورتونو څخه لاس واخله،مرګ خو حق دی ،هیڅوک هم ژوندي نه پاته کیږي،که انس دی که جن،هر ژوندی جسم باعث د مرګ ګرځي،نه زه پاته کېږم نه ته پاته کېږې ،ټول مړه کیږو او پر مرګ باور لرو،دا خبري مي ورته و کړې او له جیبه مي د احمد پیسې او زما سره هم یو څه وې را وکښې او هغې ته مي ور کړې او ورته و مي ویل:

زه وږی یم که کوم څه پاته وي نو راته تیار یې کړه،زرغونه هم ولاړه سوه هګی یې را ماتي کړې ،هغه یې راوړې نو ما زرغونه او مور یې هم راسره شریک کړله په ډوډۍ خوړلو باندي مو پیل وکړ او په ټولو مو یوځای په خوند و خوړه ،دوی مي بیخي چورتوته نه دي پرایښي ،چي و ژاړي یا غم زور ورباندي وکړي،شپه مو په دغه رقم سره تیره کړه،سهار مو د نظرجان اکا فاتحه هم واخسته،ختم مو هم پسي و کی،تر یوې هفتې پوري زه د زرغونې سره د شپې او ورځي ومه،اخیر ته د زرغونې مور راته وویل:

تاته نوره اجازه ده اوس موږ یوائې پرېږده،ته به تر څو پوري راسره په تکلیف یې،ته هم خپل کور لرې ،د غومره وخت چي دي راسره تیر کی لا دي کور ودان،خدای(ج) دي خیر درکړي.

ماورته وویل:

تاسو زه څنګه یوائې پریښودلای سم ،ما ته د خپل کور له خوا هیڅ مشکل نسته ،زما د کور له خوا تاسو هیڅ غم مه کوی.

بیا زرغونې راته وویل:

مور مي رښتیا وایي،اوس هم ډیر راسره سرګردانه سوې،ستا دا احسان به زه ټول عمر در ادا نه کړم .

ماورته وویل:

دا خبري خو مه کوه،څه مي درسره کړي دي ،ما خو وعده درسره کړې ده،چي په هر مشکل کي درسره ولاړ یم.

زرغونې وویل:

څه به لا راسره کوې ،څه دي نه دي راسره کړي،ستا او د احمد ښه به زه ټول عمر هیرنکړم.

ما ورته وویل:

مخامخ د چا صفت کول ښه نه وي،ښه نو چي تاسو راته وایاست نو به ولاړ سم ،نو مي خدای پاماني ورسره وکړه او له کوره یې را و وتلم،پوره لس دوولس شپې و سوې چي نه وم ورغلی، نویوه ورځ مي ځان بیکاره کی او ورغلمه.

دستي زرغونې راته وویل :

چیري یې د انځر ګله،بیخي ورک ورک یې،موږ خو دي هیر کړي یو.

ما ورته وویل:

رښتیا هم چي ډير درته ملامت يم، وار مي نه جوړيدی چي درته راسم يو کارنه يو کاربه راته پيدا سو،ډيره بخښنه غواړم.

زرغونې و ويل:

هسي مسخرې مي درسره کولې،ښه سو چي راغلې مور هم ديغ سوي وو،بيخي مو نفس ختی ،دا اوس دستي ستا دراتلو له مخه يوه مرکه هم راته راغلې وه ،مورمي ورته و ويل:چي مور پر دې حال يو،تاسي اوس ولاړ سی مور به مشوره وکړو.

هغوی ويل:تاسي مشوره وکړی مور به انشاءالله په يوه هفته کي بيرته درته راځو،دوی خواران نوزما له عمله څه خبردي،چي ما څه نه دي کړي.

ما ورته و ويل:چي تا هيڅ هم نه دي کړي،ته به خپل تيرسوی ژوند په ذهن کي لا هم نه در ګرځوې،چي تير سو هغه هير سو،په تا خو هغوی نه دي خبر او نه درباندي خبريږي او که درباندي خبر هم سول ،ته به يې نه ورسره منې او نه زه دا کيسه چاته کوم او نه يې په خوله راوړم،د احمد له طرفه هم خاطرجمعه اوسه چي هيڅچا ته به نه وايې او که څوک خبرهم سول نو مور به ورته پښيمانه سو،چي دا هسي تور ور باندي لګيدلی دی،نو که ما دوست ګڼې او زما منې نو دغي مرکې ته ځواب مه ورکوه،ځکه اوس خوته هم يواځي يې او مور دي هم يواځي ده،که له ځان او مور سره دي ښه کوې نو زما خبره و منه اودا دوستي له لاسه مه ورکوه ،ژوند بې ملګري نه تيريږي ، له فکرونو به خلاصه سې،له وام او ترس څخه به خلاصه سې،له يواځيتوب څخه به خلاصه سې،له غمو څخه به خلاصه سې،له ناروا څخه به خلاصه سې، که هوس ده هم بالا بس ده، خدای(ج) به دي ژوند ور سره خوشاله کړي تل به خوشاله يې،اوس خو دي پلار نسته او مور به دي هم ستا سره اوسي،تا ته الله(ج)

داسي حسن او ښایست درکړی ،چي لیوني به هم درته ځاريږي،هيڅكله به څوک له دې رازه خبر نه سي او كه خبر هم سول نه به يې مني ، بيامي د زرغونې مورته هم و ويل: چي ته ورته و وايه چي په دې كار راضي سي.

مور يې هم ورته و ويل: دا چي دوی هم درسره همكاري كوي او درباندي خوشاله دي نو ته څه غواړې او د چا پروا لرې لوري،زه هم خوشالېږم چي ستا ژوند خوشاله او برابر وي،ټول عمر به زه نه يم درسره،يوه ورځ نه يوه ورځ به مړه يم،بيا به بيخي يواځي سې او د كمک لپاره به څوک نه لرې،اوس زه هرڅه درسره كولای سم،زما دعا هميشه در سره مل ده او زما خبره به پر مځكه نه غورځوې لوري ، بيا ورته احساساتي سوه ،چي كه دي دا مركه قبوله نه كړه، خپلې شيدي نه دربخښم.

زرغونې چي د مور دا جدي حالت وليدی، نو يې ورته و ويل:زه دي ستا پښو ته صدقه سم،ستا هري بلاته دي و درېږم موري،ستا هره فيصله ماته منظور او قبول ده،كه مي ټول عمر په سره اور هم تير سي ،زه يې ستا له وجي قبلوم ،دا خو زما د ژوند د ښه كيدو خبره ده،كه ته راته و وايې چي ځان سره اورته واچوه،زه يې د سر په ستر ګو منم او اورته لوېږم،بلكُل زما ستا فيصله قبوله ده،زما اختيار ستا وو او ستا دی.

ما چي د زرغونې له خولې څخه دا خبري وا ورېدې ډېر خوشاله سوم،چي د مور او زما خبره يې و منله،نو مي د زرغونې مور ته و ويل: چي مركه بيا څه وخت راځي؟

هغې راته و ويل:

چي كيدای سي په دا يوه هفته كي را سي.

ماور ته و ویل:

چي تاته يې کور معلوم دی؟ .

هغې راته و ويل:

هو کور يې رامعلوم دی .

ما ورته و ويل:

د پخوانيو خلکو متل دی ،چي پر ښو تلوار او پر بدو تامل،هر څونه چي دا کار ژر سره رسيږي دغومره بهتر دی،نو مي د زرغونې مور ور وا ستوله چي هسي ورسي او دا دوستي سره و رسوي،چي مور دوستي درسره کوو ،نو هغه غريبه هم دستي را ولاړه سوه او ورغله ،ما او زرغونه يوائې سره پاته سولو،ورته ويل مي :چي که دا دوستي سره و رسېده ډير به ښه سي او زه به ډير درڅخه خوشاله سم،دا به دي پر ما يو لوی احسان وي.

زرغونې راته و ويل:

که داسي وي نو احسان به مي نه هيروې.

ماور ته و ويل:

بيخي يې نه هېروم،تر دريو ساعتو پوري ما او زرغونې خبري کولاې او مور يې هم راغله ،ماته يې تبريکي راکړه،چي کار سره و رسېدی او زمور دوستي يې قبوله کړه،صبا ته له خيره سره راځي ستن او تار وړي.

زه ډير خوشاله سوم نو مي د زرغونې مور ته و ويل:

دا چي پر مادي دا زيری و کی،نو د ستن او تار ټول مصرف زه کوم هغه هم ستا د زيري په بدل کي،دستي را ولاړ سوم بازار ته راغلم او ټول هغه شيان کوم چي ضروری وه هغه مي ورته راوړل،چي دا سبا ته تيار کړی ترڅو چي مو دوستان راځي ،بيا مي له دوی څخه رخصت را

واخستی او ورته و مي ویل چي زه بیا سبا راځمه،راغلمه کور ته او د سبا په انتظار وم ،په رښتیا هم چي دا شپه له خوشالی څخه راباندي اوږده سوه ،سهار لس بجې وې چي ورغلمه،لومړی مي د زرغونې مور ولیده چي ډیره خوشاله مالومیده،پوښتنه مي ځني وکړه،چي کار سره و رسېدی؟

هغې راته و ویل:

چي هو کار په خیر سره و رسېدی، ستن او تار یې یو وړل، کله چي یې دا خبره راته وکړه نو بیخي بې حده خوشاله سوم،نو مي ورته و ویل:

چي ښه سو دا کار هم سره و رسېدی،چیري ده زرغونه؟

هغې راته و ویل: په خپله خونه کي ده،ته چي راغلې نو له شرمه ننوتله خوني ته.

زه هم خوني ته پسي ورغلم، زرغونې له شرمه څخه راته کتلای نسوای،نو مي ورته و ویل:

چي اوس زما څخه هم شرمېږې ،کله نا کله شرم هم د خوشالی سبب ګرځي،تا ته دي ستا خوشالي مبارک وي،مبارکي چي مي ورکړه،نو مي د اخیري ځل لپاره په غیږ کي ټینګه و نیول او ورته و مي ویل:

چي زما خبري په یاد لره،پخوانی کیسې له ذهنه و باسه ،نه ما ته پېژندلې او نه تا زه پېژندلم، پس له نن څخه د خوشالی،سوکالی او نیکمرغی ژوند او اوږد عمر در ته غواړم.

۰۱-۰۳-۱۳۸٦

پای